

המכתב

לְסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹפְלוֹת

ג' ליון 179

פְּרֻשַׁת שׁוֹפְטִים תשפ"ב

« חֵדֶשׁ אֶלּוּל | מְזֻמּוֹר "לְדוֹד ה' אֹרִי" »

הוצאות הגליון נתנדב ע"י אנ"ש היקרים

הר"ר אשר יעקב בלום הי"ד
לרגל שמחת

פדיון הבן

לבנו בכורו הילד דוד צבי שיחי'

שיתקיים בעז"ה באולם "נצח ישראל" בית שמש
ביום ג' פרשת כי תצא - בשעה 1:30 בצהריים

יה"ר שיזכה לגדלו ולחנכו לתורה ולחופה
ולמעשים טובים, על דרך הצדיקים האמיתיים,
ולרוות ממנו רוב נחת דקדושה

ונזכה שיפדה הקב"ה את "בני בכורי ישראל"
בקרוב בימינו אמן

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים

רבי אהרן גרשון מנחם

ב"ר אפרים שמואל זצ"ל

נלב"ע ח' אלול תשע"ח תנצב"ה

לרפואת

מלכה בת ברכה אסתר

לרפואה שלימה בקרוב

האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹת

בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם תּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּידָא

לְאַתְגְּלִיָּא

לְעִתִּיד-לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י

מכון אור האורות

רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרַשַׁת שׁוֹפְטִים

**"שופטים ושופטים תתן לך בכל שערך וגו',
לשפטיך" (דברים טז, יח)**

מהו "שופטים ושופטים"? – רבנן אמרי: שיהא השופט כשופט, כשיהיו המעשים כנגד המקל והרצועה, ושללא יהא המכה צריך ללקות.

דבר אחר: רבי אליעזר אומר: במקום שיש דין אין דין, ובמקום שאין דין יש דין, ומהו כן? – אלא אמר רבי אליעזר: אם נעשה הדין למטה, אין הדין נעשה למעלה; ואם לא נעשה הדין למטה הדין, נעשה למעלה. (דברים יד, ה.)

א.

(ח"א טו, א"ב)

מי שרוצה לטעם טעם 'אור-הגנוז', הינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשרשה.

ובמה מעלין את היראה? – בבחינת 'משפט'! – כמו שכתוב (משלי כט, ד):

"מלך במשפט יעמיד ארץ". ו'ארץ' הוא בחינת 'יראה', כמו שכתוב (תהלים עו, ט): **"ארץ יראה"** – הינו: שישפט את כל עסקיו, כמו שכתוב (תהלים קיב, ה): **"יכלכל דבריו במשפט"**. הינו: שישפט וידין בעצמו כל עסקיו.

ובזה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקיה, ותשאר אף 'יראת-השם', ולא יראה אחרת.

כי כשאין אדם דן ושופט את-עצמו – אזי דנין ושופטין אותו למעלה, כי "אם אין דין למטה, יש דין למעלה" (דברים יד, ה.)

וכששופטין את האדם במשפט דלעלא – אזי הדין נתלבש בכל

הדברים, וכל הדברים נעשים שלוחים למקום לעשות בזה האיש משפט כתוב, כמו שאמרו חז"ל (גדרים מא. על תהלים קיט, צא): **"למשפטיך עמדו, אזי הכל עבדיך לעשות דין בזה האדם"**.

אבל כששופט את-עצמו – "כשיש דין למטה אין דין למעלה", ואין היראה מתלבש בשום דבר לעורר את האדם – פי הוא בעצמו נתעורר.

וזהו (תהלים ג, כג): "ושם דרך", "מי ששם ארחותיו" (סוטה ה:) – הינו ששופט ארחותיו. על-ידי-זה: **"אראנו בישע אלקים"** – זה בחינת 'יראה', כמו שכתוב (קהלת יב, יג): **"את האלקים ירא"**, הינו: בחינת 'יראה' עולה מהקלפה ומהאמות, על-ידי 'משפט' – כי מתחלה היתה נתלבש בקלפה.

וזהו שהאדם מפחד את עצמו מאיזה דבר, משר או מגנבים ושאר פחדים – זה הוא שה'יראה' נתלבש בזה הדבר. כי אם לא היה נתלבש ה'יראה' בזה הדבר – לא היה כח בזה הדבר להפחיד את האדם.

ב.

(ח"א קנד)

דע: כי יש 'יראות נפולות', וכל היסורין והדינים שיש לאדם, כלם הם מהיראות הנפולות שנפלו לתוך זה הדבר שהוא מתפחד ויש לו יסורין ממנו – מחמת היראה העליונה שנפלה ונתלבשה באלו הדברים. וצריך להעלות היראות הנפולות,

לְשִׁרְשָׁם לְמִקְוֹמָם. וּמִקּוֹם הַיְרָאָה הַיָּא בְּלֵב
וְכוּ'.

וְהִנֵּה כְּתִיב (משלי כט, ד): "מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפַּט
יַעֲמִיד אֶרֶץ" - הִינּוּ: עַל-יַדֵּי
'מִשְׁפָּט', מַעֲמִיד וּמַעֲלָה הַיְרָאָה, שֶׁהִיא
בְּחִינַת 'אֶרֶץ', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים עו, ט): "אֶרֶץ
יְרָאָה".

וְ'מִשְׁפָּט' הוּא - מַה שֶׁהָאָדָם שׁוֹפֵט וְדָן
עַצְמוֹ עַל כָּל דָּבָר וְדָבָר
שֶׁעוֹשֶׂה, טָרַם שִׁדְיָנוֹ אוֹתוֹ לְמַעַלָּה.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה נֶצוּל מִדִּין שֶׁלְמַעַלָּה - כִּי
"כְּשִׁישׁ דִּין לְמַטָּה אֵין דִּין
לְמַעַלָּה" (דְּבָרִים-רַבָּה ה, ה). וְכִיּוֹן שֶׁאֵין עָלָיו
דִּין - אֵין צְרִיכָה הַיְרָאָה לְכָל וּלְהַתְלַבֵּשׁ
לְמַטָּה, וְאֵין צְרִיךְ לִירָא מִשׁוֹם דָּבָר, וְאֵין לוֹ
רַק 'יְרָאָה הַעֲלִיּוֹנָה', 'יְרָאָה הַרוֹמְמוֹת'.

ג.

(ח"א קסט)

לְהַמְתִּיק הַדִּין - הוּא עַל-יַדֵּי שֶׁהָאָדָם דָּן
אֶת-עַצְמוֹ, דְּהִינּוּ: עַל כָּל מַה
שֶׁעוֹשֶׂה, יָדִין וַיִּשְׁפֹּט בְּעַצְמוֹ עַצְמוֹ עַל כָּל
דָּבָר "אִם כֶּךָ רָאוּי לוֹ לַעֲשׂוֹת!" - וַיִּפְשַׁשׁ
בְּמַעֲשָׂיו, וַיִּתְקַנֵּם כְּרָאוּי עַל-פִּי דִין וּמִשְׁפָּט
הַתּוֹרָה.

וְעַל-יַדֵּי-זֶה מִמְתִּיק וּמַבְטֵל הַדִּין
שֶׁלְמַעַלָּה - כִּי "כְּשִׁישׁ דִּין
לְמַטָּה, אֵין דִּין לְמַעַלָּה" (דְּבָרִים-רַבָּה ה, ה).

ד.

(ח"א רפו)

יֵשׁ 'גְּוֵר-עֵדוֹן', וְהֵם שְׁנֵי בְּחִינּוֹת: 'גְּוֵר' וְ'עֵדוֹן' -
בְּחִינַת: 'חֻכְמָה-עֲלֵאָה', וְ'חֻכְמָה'
תַּתְאָה. כִּי עֵקֶר 'תַּעֲנוּג גְּוֵר-עֵדוֹן' הוּא 'הַשְּׁגַת
חֻכְמַת אֱלֻקוֹת', הִינּוּ: 'חֻכְמָה-עֲלֵאָה',

וְ'חֻכְמָה-תַּתְאָה'. אִךְ לְזָכוֹת לָזֶה, אֵי-אֶפְשָׁר
כִּי-אִם עַל-יַדֵּי הַשְּׁעָרִים, בְּחִינַת 'שְׁעָרֵי גְוֵר'
עֵדוֹן.

אִךְ אֵלּוּ הַשְּׁעָרִים גְּנוּזִים וְטְמוּנִים בְּאֶרֶץ,
בְּחִינַת (איכה ב, ט): "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ
שְׁעָרֶיהָ". וְצְרִיכִים לָזֶה 'בְּעַלְהֵבִית' מוֹשֵׁל
בְּאֶרֶץ, שְׂיוֹכֵל לְהוֹצִיא וּלְהַקִּים וּלְהַעֲמִיד
הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְעַל-יַדֵּי 'לְמוֹד פּוֹסְקִים', זוֹכִין לְהִיּוֹת
מִלְכָּךְ וּמוֹשֵׁל בְּאֶרֶץ, וְאִזּוֹ יוֹכֵלִין
לְהַעֲמִיד וּלְהַקִּים הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְזֶה בְּחִינַת (משלי כט, ד): "מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפַּט
יַעֲמִיד אֶרֶץ" - 'בְּמִשְׁפָּט' דִּיקָא. הִינּוּ:
עַל-יַדֵּי 'מִשְׁפָּט', דְּהִינּוּ 'לְמוֹד פּוֹסְקִים',
שֶׁמְבָרְרִים 'מִשְׁפָּטֵי וְדִינֵי הַתּוֹרָה' - עַל-יַדֵּי-
זֶה נַעֲשֶׂה 'מִלְכָּךְ וּמוֹשֵׁל' - וְעַל-יַדֵּי-זֶה יוֹכֵל
לְהַעֲמִיד 'אֶרֶץ'. וְאִזּוֹ מַעֲמִיד וּמְקִים וּמַגְלָה
הַשְּׁעָרִים שֶׁטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ, שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה זוֹכִין
לְ'גְוֵר-עֵדוֹן'.

וְזֶהוּ: "שְׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים תִּתֵּן לָךְ בְּכָל
שְׁעָרֶיךָ וְכוּ' לְשִׁבְטֶיךָ" (דְּבָרִים טז, יח).
"שִׁבְט" - רְאשֵׁי-תְבוּת: "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ
שְׁעָרֶיהָ".

כִּי עַל-יַדֵּי הַשְּׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים
הַמְנַהֲיָגִים וְהַמוֹשְׁלִים בְּאֶרֶץ, עַל-יַדֵּי
'מִשְׁפָּטֵי הַתּוֹרָה', בְּחִינַת 'פּוֹסְקִים', בְּחִינַת
"מִלְכָּךְ בְּמִשְׁפַּט יַעֲמִיד אֶרֶץ" - עַל-יַדֵּי-זֶה
נִתְגַּלֵּין הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ.

וְזֶהוּ: "תִּתֵּן לָךְ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ לְשִׁבְטֶיךָ" -
כִּי הַשְּׁפָטִים וְשׁוֹטְרִים מְקִימִין
הַשְּׁעָרִים שֶׁנִּטְבְּעוּ בְּאֶרֶץ, וּמַגְלִין הַשְּׁעָרִים
שֶׁנִּתְעַלְמוּ, בְּחִינַת "טָבְעוּ בְּאֶרֶץ שְׁעָרֶיהָ",
עַל-יַדֵּי הַמִּשְׁפָּט שֶׁלָּהֶם, דְּהִינּוּ 'לְמוֹד
פּוֹסְקִים'.

"כי השחד יעור עיני חכמים" (דברים טז, יט)

ה.

(ח"א, ב, ה)

עקר ה'מחשבות-זרות', הם על-ידי קלקול המשפט'.

כי 'משפט' הוא בחינת 'עינין', כמו שכתוב (בראשית יד, ז): "ויבאו אל עין משפט", זה בחינת (דברים לג, כח): "עין יעקב".

ועל-ידי קלקול משפט', בא קלקול ל'עינין', כמו שכתוב (דברים טז, יט): "כי השחד יעור עיני חכמים" - זה בחינת 'מחשבות-זרות' שבתפלה, שהם "ענינין דמכסין על עינין" (זחר פנחס רנב), כמו שכתוב (איכה ג, מד): "ספתה בענן לך" [מעבור תפלה] וכו'.

ו.

(ספורי-מעטיות, מעטה ו ממלך ענו)

ולקח החכם עמו ממון רב, והלך לשם, וראה שעושים פמה מיני ליצנות וצחוק, והבין בה'קאטאוועס' (עניני צחוק): שהמדינה בלה מלאה שקרים מתחלה ועד סוף.

כי ראה שעושין צחוק איך מאנים ומטעים בני-אדם במשאומתן, ואיך הוא בא לדון בהמאניסטרטט [ערפאה נמוכה] ושם כלו שקר ומקבלין שחד. והולך להסאנד [ערפאה גבוהה יותר] הגבוה יותר, וגם שם כלו שקר, והיו עושים בדרך צחוק, 'אנשטעלן' [כעין הצגה] מכל הדברים הללו.

והבין החכם באותו הצחוק: שהמדינה בלה מלאה שקרים ורמאות, ואין בה שום אמת. והלך ונשא-ונתן בהמדינה,

והניח עצמו להונות אותו בהמשאומתן, והלך לדון לפני הערפאות, והם כלם מלאים שקר ושחדים, וביום זה נתן להם שחד, למחר לא הפירוהו.

והלך לערפאות גבוה יותר, וגם שם כלו שקר. עד שבא לפני הסאנאט [ערפאה עליונה יותר], וגם הם מלאים שקר ושחדים. עד שבא אל המלך בעצמו.

וכשבא אל המלך, ענה ואמר: "על מי אתה מלך? שהמדינה מלאה שקרים בלה, מתחלה ועד סוף, ואין בה שום אמת"?! - והתחיל לספר כל השקרים של המדינה וכו'.

ז.

(ספורי-מעטיות, מעטה יג משבעה בעטלערס, הבעטלער החרש ביום השני)

וראיתי: ששני בני-אדם מריבים זה עם זה מחמת איזה משאומתן. והלכו אל הבית-דין לדון וכו'. אחר-כך חזרו ונתקוטטו וכו', ואמרו: "שאינם רוצים זה הבית-דין, רק בית-דין אחר" וכו'. אחר-כך חזרו ונתקוטטו וכו'. וכן היו מריבים ומתקוטטים שם, ובחרו להם פמה בתי-דינים.

עד שכל העיר היתה מלאה מבתי-דינים. והסתפלתי: שזה מחמת שאין שם אמת. ועתה זה מטה דין ונושא פנים לזה, ואחר-כך חברו נושא פנים לו - כי הם מקבלים שחד, ואין בהם אמת וכו'.

וכן הם הכניסו שחד במדינה. ועל-ידי-זה נחשכו העינים ונתקלקל המראה, "כי השחד יעור עיני חכמים" (דברים טז, יט). וכו'.

על־בן תראו לתקן המדינה משלש
עברות אלו וכו'. ואז: לא די
שיתתקן הטעם והמראה והריח, כי אם גם
ה'גנני שנגאבד' יוכל להמצא וכו'.

אדם על־זה פרוש ורמז, כי נסע בהעלם מן
העולם, ולא קבל שום מעות בדרך. ואמר
אז: "ואני ידי מלכלכות בדם בשפיר
ובשליא, כדי לטהר אשה לבעלה" (ברכות
ד.). וקצת היה מרמז שזה ענין נסיעתו.

ח.
(ספר־המדות, עניני טהרה)

[א] עיר שיש בה גנבים, בידוע שהרב אוהב
טהרה (גנבה וגזלה יב).

[ב] מי שמניח צרכי צבור ועוסק בצרכי
עצמו, כאלו לוקח טהרה (התנשאות ח"ב י).

[ג] על־ידי שתית יין, לסוף שמקבל טהרה
(שכרות ב).

[ד] עיר שיש בה קבלת טהרה, הילות באין
עליה (טהרה א).

[ה] על־ידי טהרה, גדלתו מסתלקת (טהרה ב).

[ו] על־ידי טהרה, בא שרפה (טהרה ג).

"בין דם לדם" (דברים יז, ח)

בין דם טמא לדם טהור. (רש"י)

ואף־על־גב דשכינתא איהי בגלותא לגבי בעלה
בגדה, דאיהי יפריש "בין דם לדם" (דברים יז, ח),
ואתפתח מקורא דילה, לדפאה לה במים
דאורייתא, מים חיים דלא פסקין, ואפריש מינה
דם נדה דאיהי לילי"ת, דלא אתקריבת בהדה,
דאיהי חובא דנשמתא דסאיבת לה, ולית לה
רשו לסלקא נשמתא לגבי בעלה, לההוא אתר
דאתייהיבת מתמן וכו'. מיד אתפתחת מקורה,
ואתדפיאת שכינתא, ורזא דמלה: "מקנה
ישראל יהו"ה מושיעו בעת צרה" (ירמיה יז, ח).
'מושיעו ודאי', ההוא דמקורא דמקנה בידה.
(תקוני'הר' קמג - המנהג לאומרו לפני 'כל נדרי')

ט.

(חיי־מוהר"ן קנד)

כשנסע לנאוויריטש ושאר קהלות, דבר
מענין נסיעתו: שלא ידע שום

"וקמת ועלית" (דברים יז, ח)

מלמד שארץ־ישראל גבוהה מכל הארצות.
(קדושין סט. סנהדרין פז. זבחים נד: ספרי שופטים ט)

י.
(ח"א ט, ה)

ובשביל־זה: "ארץ־ישראל גבוהה מכל
הארצות" (קדושין סט. סנהדרין
פז. זבחים נד: ספרי שופטים ט), על־שם שעקר
הנפים שם הם, וכתוב (ישעיהו סב, י): "הרימי
נס".

"לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל"
(דברים יז, יא)

יא.
(ח"א נז, א"ב)

"כל דבור ודבור שיצא מפיו הקדוש־
ברוך־הוא, נברא ממנו מלאך" (חגיגה
יד.). וכל דבור נחלק לכמה ניצוצות וכו'.
ונבראו כמה מלאכים לפי רב הניצוצות וכו'.
וכל מלאך ממנה על איזהו דבר, כמה
שאמרו תז"ל (בראשית־רבה י, ו): "אין לך עשב
מלמטה שאין לו מלאך מלמעלה".

וכל מלאך מקבל חיותו מהדבור, ומשפיע
לתוך הדבר שנמנה עליו, הינו לאיזה
עשב או דבר אחר שהוא ממנה עליו.

וְשָׁנֵי הַכַּחוֹת שֵׁשׁ לַמִּלְאָךְ לְקַבֵּל
לְהַשְׁפִּיעַ, מְכַנִּים בְּבַחֲיַנַת 'יָדִים'. בְּיַד
יָמִין מְקַבֵּל חַיּוֹתוֹ, וּבְיַד שְׂמָאל מִשְׁפִּיעַ.

נִמְצָא: שֶׁכָּל הַרְפוּאוֹת תְּלוּיִים בַּתּוֹרָה וְכוּ',
כִּי הַתּוֹרָה נוֹתֶנֶת פֶּחַ לַמִּלְאָכִים,
וְהַמִּלְאָכִים מִשְׁפִּיעִים לְעֹשֵׂבִים, וְעֹשֵׂבִים
מְרַפְּאִים בְּכַחַתְּתוֹרָה.

וּמִי שֶׁפּוֹגֵם בְּאִמוּנַת־חֻכְמִים וּפּוֹרֵץ גְּדָרִים,
אֵינן רְפוּאָה לְמַכְתּוֹ, בְּבַחֲיַנּוֹת (שַׁבַּת קי):
"דְּלִמָּא חוּיָא דְרַבְּנָן טְרַקָה, שְׂאִין לוֹ
אֶסְתָּא". כִּי הַפּוֹרֵץ גְּדָרִים, עַל־יַדֵּי־זֶה מְסִיר
הַיָּדִים מִן הַמִּלְאָכִים, לְפִי בְּחִינּוֹת הַסֶּרְתּוֹ
מִדְרָךְ דְּבְרֵי רַבְּנָן.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים יז, יא): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר
אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין וּשְׂמָאל". לְפִי
בְּחִינּוֹת 'הַסֶּרְתּוֹ' - אִם סָר מִדְרָךְ דְּבְרֵי רַבְּנָן
לְ'יָמִין' - בָּזָה סָר 'יָמִין' הַמִּלְאָךְ, וְאֵינן לוֹ פֶּחַ
לְקַבֵּל. וְאִם סָר לְ'שְׂמָאל' - בָּזָה סָר 'יָד'
שְׂמָאל' מִהַמִּלְאָךְ, וְאֵינן לוֹ פֶּחַ לְהַשְׁפִּיעַ.

וּכְשֶׁנִּפְגָּם אֵיזְהוּ יַד הַמִּלְאָךְ - אֲזִי אֵינן לָזָה
הָאָדָם אֶסְתָּא - כִּי זֶה הָעֹשֵׂב
שָׁבוּ תְלוּי רְפוּאוֹתוֹ, אֵינן לוֹ פֶּחַ לְרַפְּאוֹת, כִּי
אֵינן מִשְׁפִּיעַ לוֹ.

וּמַחֲיָבִין אֲנַחְנוּ לְהֵאֱמִין לְכָל דְּבָרֵיהֶם,
בְּבַחֲיַנּוֹת: "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר"
וְכוּ'.

וּלְהֵקִים אִמוּנָה הַנְּפוּלָה, הִיא עַל־יַדֵּי
בְּחִינַת 'עֵקֶב', הֵינּוּ עַל־יַדֵּי 'עֵד'
וְכוּ'.

וּכְשֶׁנִּתְתַּקַּן הָאִמוּנָה, נִתְתַּקַּן הַיָּדִים,
בְּבַחֲיַנַת "לֹא תִסּוּר".

יב.

(ח"א סא, א)

עַל־יַדֵּי אִמוּנַת־חֻכְמִים, יְכוּלִין לְהוֹצִיא
מִשְׁפָּטָנוּ לְאוֹר. כִּי מִשְׁפָּט הוּא
'עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא', בְּחִינַת 'דְּרָךְ הַמְּצָע'
שְׂאִינּוּ נוֹטָה לְיָמִין וְלְשְׂמָאל. וְזֶה זֹכִיךְ עַל־
יַדֵּי אִמוּנַת־חֻכְמִים, שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים יז,
יא): "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יָמִין
וּשְׂמָאל".

וְעַל־יַדֵּי־זֶה יוֹצֵא הַמִּשְׁפָּט בְּרוֹר,
בְּבַחֲיַנַת: "מִשְׁפָּטִי אֶמֶת"
(תְּהִלִּים יט, י).

הֵינּוּ: כִּי כָּל הַלְמוּזִים שֶׁהָאָדָם לוֹמֵד,
צָרִיךְ שִׁיקְבֵּל וְיוֹצִיא מֵהֶם "מִשְׁפָּטִי
אֶמֶת", שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּבַחֲיַנַת "מִשְׁפָּט מְעַקֵּל"
(תְּבַקוּק א, ד).

דְּהֵינּוּ: שִׁיקְבֵּל וְיִלְמַד מִכָּל הַלְמוּזִים
שְׁלוּמַד, 'מִשְׁפָּטִי הַנְּהַגוֹת יִשְׂרָאֵל',
שִׁדְעֵי אֵיךְ לְהַתְּנַהֵג, הֵן לְעֶצְמוֹ, הֵן לְאַחֵרִים
שֶׁמִּתְנַהֲגִים לְפִי דַעְתּוֹ, כֹּל אֶחָד וְאֶחָד כִּפִּי
בְּחִינַתּוֹ וְכוּ', בְּבַחֲיַנַת "מִשְׁפָּטִי אֶמֶת" -
שְׂאִינּוּ נוֹטָה לְיָמִין וּשְׂמָאל.

וּכְלִי־זֶה זֹכִיךְ עַל־יַדֵּי אִמוּנַת־חֻכְמִים,
שֶׁהוּא בְּחִינַת "לֹא תִסּוּר" וְכוּ'.

יג.

(ח"א סג)

הָעֵקֶר וְהַיְסוּד שֶׁהַכָּל תְּלוּי בּוֹ: לְקַשֵּׁר
עֶצְמוֹ לְהַצְדִּיק שְׁבִדּוֹר, וּלְקַבֵּל
דְּבָרָיו עַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר כִּי הוּא זֶה, דָּבָר
קָטָן וְדָבָר גָּדוֹל. וְלְבַלִּי לְנִטּוֹת הַסּוּשְׁלוּם,
מִדְּבָרָיו יָמִין וּשְׂמָאל.

כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל: "אִפְלוּ אֹמֵר לְךָ עַל
יָמִין שְׂמָאל" וְכוּ' (סְפָרֵי שׁוֹפְטִים, עַל
הַפְּסוּק "לֹא תִסּוּר" וְכוּ', דְּבָרִים יז, יא).

"שום תשים עליך מלך" (דברים יז, טו)

טו.

(ח"א ג)

ה"שתי צפרים דקדשה" (ויקרא יד, ד),
"שמשם הנבואה נמשכת" (זהר)
ויקרא נג), הם 'בנין מלכות דקדשה'.

ועל-כן "העמדת מלך, היה על-פי
נבואה" (ספרי שופטים יד, רמב"ם
מלכים פ"א ה"ג), בכל 'מלכות בית דוד' שהיה
על-פי נבואה'.

וה'נבואה' נמשכת מן ה'פרובים' (במדבר ז,
פט), שהם בחינת "שתי
צפרים" הנ"ל, שהם 'בנין מלכות דקדשה'.

טז.

(ח"א לה, ח)

כשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה (שבת
לא) - אזי נופלים כל הקלפות
והעכו"ם ו"הארצות שסביבות ירושלים",
'סביבות האמונה' (יחזקאל ה, ה - "זאת ירושלים
בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות"), ועולים
ממנה כל ה'ניצוצות הקדושים' שבתוכם,
ל'בחינת אמונה', הנקרא 'ירושלים'
ו'מלכות' - בסוד 'אחד-עשר סממני
הקטרת'.

וזהו שאמרו חז"ל (סנהדרין כ:): "שלשה
מצוות נצטוו ישראל בכניסתן
לארץ, העמדת המלך, וכריתות זרעו של
עמלק, ובנין בית-המקדש".

והא בהא תליא - כי "העמדת המלך",
היא בחינת 'אמונה' כנ"ל. ו"כריתות
זרעו של עמלק", הם הניצוצות שעולים
מבין העכו"ם והארצות, בבחינת 'אחד-עשר

ולהשליך מאתו כל החכמות, ולסלק
דעתו כאלו אין לו שום שכל,
בלעדי אשר יקבל מהצדיק והרב שבדור.

וכל-זמן שנשארו אצלו שום שכל עצמו,
אינו בשלמות, ואינו מקשר
להצדיק.

"אטימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבתי"
(דברים יז, יד)

יד.

(ח"א ל, ד)

לבוא ל'השכל-התחתון', 'חכמה-תתאה' -
אי-אפשר כיום על-ידי "שונא
בצע" (שמות יח, כא), שישנא המזון בתכלית
השנאה, כי 'השכל התחתון', הוא "מסטרא
ד'מלכות" (זהר-חדש יתרו). וכן "שונא בצע"
הוא מסטרא ד'מלכות" (תקוני-זהר קכא: וכו').

ועל-כן ביומוי דשמואל שנפלו ראשי-
הדור אל המזון, כמו שכתוב
(שמואל-א ח, ג): "ויטו אחרי הבצע" - על-כן
תבה פגמו ב'מלכות-דקדשה', כמו שכתוב
(שם שם, ז) "כי אתי מאסו ממלך עליהם",
ושאלו להם מלך ככל העכו"ם.

וביומוי דשלמה ש"אין כסף נחשב"
(דברי-הימים ב ט, כ) - היה 'מלכות-
דקדשה' על תקונה ומכונה, כמו שכתוב
(שם כט, כג): "וישב שלמה על פסא ה",
"שמלך על עליונים ותחתונים" (מגלה יא:).

ועל-כן זכה 'שלמה' לה'שכל-התחתון'
הנ"ל, כמו שכתוב (מלכים-א ה, יא):
"ויחכם מכל האדם".

סממני הקטרת' וכו'. ו'בנין בית-המקדש',
הוא בחינת 'אור-הפנים', שהוא בחינת
'חדושי-המוחין', 'חדוש הנשמה' וכו'.

יז.

(ח"א, ה"ז)

'משה' הוא בחינת 'נקדה העליונה של
הא"ל'ף, ו'יהושע' הוא בחינת
'נקדה התחתונה של הא"ל'ף, ו'זא"ו
שבתוך הא"ל'ף, הוא ה'רקיע', הוא בחינת
ה'אהל', כמו שכתוב (שמות לג, יא): "ויהושע בן
נון לא ימיש מתוך האהל". ו'אהל' הוא
'רקיע', כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): "וימתחם
כאהל לשבת" וכו'.

וזה פרוש: "את גאון יעקב" (תהלים מז, ה -
עין שם בפנים פרוש כל הפסוק) - זה בחינת
'זא"ו שבתוך הא"ל'ף, בחינת 'אהל', בחינת
'אור' ש'משה' מאיר ל'יהושע' - כמו שכתוב
(בראשית כה, כז): "ויעקב איש תם ישב
אהלים".

והוא ענין שאמרו חז"ל (סנהדרין כ:):
"שקדם בניסת ישראל לארץ,
הזהרו לקיים שלש מצוות: א) להכרית זרעו
של עמלק. ב) ולבנות להם בית-הבחירה. ג)
ולמנות מלך".

א) "להכרית זרעו של עמלק" - היא
בחינת 'יהושע', נקדה התחתונה - פי
עקר 'מחית עמלק' תלוי ב'יהושע', כמו
שכתוב (שמות יז, ט): "צא הלחם בעמלק".

ב) "ולבנות בית-הבחירה" - הוא בחינת
'משה', נקדה העליונה - פי "מי שיש
בו דעה, כאלו נבנה בית-המקדש ב'ימיו"
(ברכות לג), ו'משה' הוא בחינת 'הדעת' (זהר
פקודי רכא).

ג) "ולמנות מלך" - הוא בחינת 'רקיע',
ה'זא"ו שבתוך הא"ל'ף - כמו שכתוב
(במדבר כד, יז): "דרך כוכב מיעקב", שקאי על
שיקום מלך מיעקב'.

ו"דרך כוכב" - הוא בחינת 'רקיע', שיש
בו 'כוכבים ומזלות'.

והינינו: "מיעקב" - פי "יעקב איש תם ישב
אהלים", בחינת 'רקיע', כמו
שכתוב: "וימתחם כאהל" פנ"ל - כמבאר
בזהר (אתרי סו: ועוד): "שיעקב הוא בחינת
זא"ו" [בחינת (ויקרא כו, מב): "וזכרתי את בריתי
יעקוב"] - פי 'שלש מצוות' אלו, הם בחינת
'תשובה'.

יח.

(חיי-מוהר"ן תסא)

'מלך' גדול מ'נביא', על-פי מצוות התורה
(עין הנריות יג).

"את משנה התורה הזאת" (דברים יז, יח)

- ענין 'משנה-תורה' -

אין קורין ביום 'הקהל', אלא 'משנה תורה' בלבד.
(ספרי שופטים יז)

ואיחי 'ברייתא דשבת' וכו' נשמטא ותינה'
דאתוסף לגביה בגין שכינתא, אתקרי איהו
'מוסף שבת', וכו'. ואיחי 'תוספתא' מסטרא דח"י
עלמין, דאיהו 'מוסף שבת', ואיחי 'משנה' מסטרא
דגופא, 'משנה תורה' ודאי וכו'. (תמוזי-זכרמו)

יט.

(ח"א נח, ד"ה ט)

'משה רבנו', בזה שהכניע קלפת עמלק,
ותקן ה'ברית' - זכה לבחינת
(שמות טז, ה"ב): "והיה לחם משנה' על אשר
ילקטו יום יום".

וַיִּוְסַף שָׁזְכָה לְבָרִית' - כְּתִיב בָּהּ (בראשית מא, ג): "וַיִּרְכַּב אֹתוֹ בְּמִרְכַּבַּת הַמִּשְׁנָה", הֵינּוּ: "מִשְׁנָה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם" - שְׁעֵלְיָדֵי בְרִית', זֹכָה לְשִׁפְעַת כְּפוּלָה'.

וְזֶה שְׁבַחֲנִית 'שַׁבַּת' מִקַּבֵּל מ'יוסף': 'לָחֶם מִשְׁנָה', הֵינּוּ "מִשְׁנָה תוֹרָה", בְּחִינַת (משלי ח, ל): "וְאֵהִיָּה שְׁעֵשׂוּעִים יוֹם יוֹם".

וּבְחִינַת 'שַׁבַּת' מִשְׁפִּיעַ לְשָׂאֵר הָעוֹלָמוֹת וְכוּ'.

וְאֵז כְּשִׁמְכַנִּיעַ כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים אַחַר חֲלוּשֵׁי־כַח שְׁבִישְׂרָאֵל, וּמְכַנִּים אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ - עַל־יְדֵי־זֶה זֹכָה לְחֵדֶשׁ חֲדוּשֵׁינָּה דְאוֹרֵיתָא בְּשַׁבַּת עַל חַד תְּרִין'.

בְּבַחֲנִית: "לָחֶם מִשְׁנָה", בְּחִינַת: "מִשְׁנָה תוֹרָה", בְּחִינַת: "מִגְלָה עֶפְהָ" (זכריה ה, א), בְּחִינַת: "הָרֵב פִּיפִיּוֹת" (תהלים קמט, ו).

שְׁעֵלְיָדֵי ה"הָרֵב נִקְמַת" (ויקרא כו, כה) - זֹכָה: "לְפִי שְׁנַיִם" (דברים כא, יז), בְּחִינַת: "לָחֶם מִשְׁנָה".

וְ'שַׁבַּת' מְשַׁלַּח הָאֲרוֹתָיו לְכָל הַמְּדַרְגּוֹת, וּמִרְפָּא רְפוּאוֹת הַנֶּפֶשׁ וְרְפוּאוֹת הַגּוּף, בְּבַחֲנִית (שמות כא, יט): "רַק שַׁבַּתוֹ יִתֵּן וְרַפָּא יִרְפָּא" - 'שְׁתֵּי רְפוּאוֹת' עַל־יְדֵי שַׁבַּת.

וּכְשֶׁה'כְּשֵׁר־דוֹר' נִתְּיָפִים וְנִתְּכַפְּדִים בְּעֵינֵי כָל - אָזִי כָל אֶחָד לְפִי כְּשֵׁרוֹתוֹ יָכוֹל לְהַבִּין: שְׁכָבֵר הַשְּׁפִיעַ 'חֶכֶם־הַדוֹר' בְּיוֹם הַשַּׁבַּת "לָחֶם מִשְׁנָה" הַנ"ל.

כִּי כָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי כְּשֵׁרוֹתוֹ - בֶּן מִקַּבֵּל יְפִי וְהָדָר, וְנִתְּגַדֵּל בֶּן בְּעֵינֵי הַבְּרִיּוֹת.

וְהִיפִי וְהַגְּדִלָּה, הִיא צִיּוֹן וְסִימָן וְרִשְׁמִיָּה עַל "מִשְׁנָה תוֹרָה" הַנ"ל, בְּבַחֲנִית (תהלים מח, ג): "הִר צִיּוֹן יִרְכָּתִי צְפוֹן".

"הִר" - זֶה בְּחִינַת 'גְּדִלָּה', כְּמֵאֵמֶר חַז"ל (סנהדרין קז, על תהלים יא, א): "נִוְדִי הִרְכַּם צְפוֹר", "זֶה מַלְכוּת וְגְדִלָּה".

שְׁה'גְּדִלָּה' הוּא 'צִיּוֹן' וְסִימָן' עַל יְרֻכָּתִי צְפוֹן' (שם מח, ג), עַל "חֲמוּקֵי יִרְכִיךָ" (שיר־הַשִּׁירִים ז, ב), 'תוֹרָה הַצְּפוּנָה'.

"וְהִיָּתָה עִמּוֹ וּמְרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו. לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ" (דברים יז, יט-כ)

כ.

(ח"א נו, א-ב-ג)

יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּחִינַת 'מַלְכוּת' לְפִי בְּחִינַתוֹ וְכוּ'. וְצָרִיךְ לְבַלֵּי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם בְּחִינַת ה'מַלְכוּת' שְׁלוֹ לְהַנְּאֹתוֹ וּלְצָרְפוֹ, רַק שְׁה'מַלְכוּת' יִהְיֶה אֲצִלָּה 'בְּיָחִידוֹת' וְכוּ', לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהּ לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, בְּבַחֲנִית (עבדיה א, כא): "וְהִיָּתָה לָהּ הַמְּלוּכָה" - דְּהֵינּוּ: לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּכְנָעִים אֵלָיו.

וְצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ 'אֲרִיכוֹת־יָמִים' לְתוֹךְ ה'מַלְכוּת' - כִּי כָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַת ה'מַלְכוּת' שֵׁישׁ לוֹ, מְטַל עָלָיו לְהַזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם מְשַׁרְשׁוּ, שֵׁישׁ לוֹ בְּחִינַת 'מַלְכוּת' עֲלֵיהֶם. וְאֵזִי עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וּמַצִּיל נַפְשׁוֹ. וְצָרִיכִין לָזֶה דַּעַת, כִּדֵּי לִידַע אֵיךְ לְהוֹכִיחֵם.

וְלָבוֹא לְדַעַת' הַזֶּה - הוּא גַם־כֵּן עַל־יְדֵי 'אֲרִיכַת יָמִים' בְּעֶצְמוֹ - וְהוּא עַל־יְדֵי 'עֶסֶק הַתוֹרָה'.

כי "אורייתא שְׁמָא דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא" (תקוני-זוהר כה:): - וכמו בפְּשָׁרֵיכִין לְקָרוֹת אַחַד, קוֹרִין אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ - בְּן פְּשָׁרֵיכִין לְקָרוֹת אֶת ה'חַיִּים', כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ חַיִּים וְאַרְיכוֹת-יָמִים, צָרִיךְ לְקָרוֹת אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ בְּבִיבּוּל, וְשֵׁמוֹ הוּא ה'תּוֹרָה'.

נִמְצָא: שְׁעַל-יָדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, קוֹרִין אֶת הָאַרְיכוֹת-יָמִים.

וְעַל-בֵּן מְזַהֵר ה'מֶלֶךְ' עַל עֵסֶק הַתּוֹרָה, בְּיוֹתֵר מִכָּל הָעוֹלָם - מִחֲמַת שֶׁהוּא צָרִיךְ לְקָרוֹת אֶת הָאַרְיכוֹת-יָמִים לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת בְּנ"ל.

וְזֶה שְׁפָתוֹב בְּפִרְשַׁת הַמֶּלֶךְ (דְּבָרִים יז, יט-כ): "וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו, לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יָמִים עַל מַמְלַכְתּוֹ". "וְקָרָא בּוֹ" דִּיקָא - הֵינּוּ: שְׁעַל-יָדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה הוּא קוֹרָא אֶת הַחַיִּים.

"יְמֵי חַיָּיו" דִּיקָא - כִּי כְּשֶׁמְקַבְּלִין אֶת ה'חַיִּוֹת', צָרִיךְ לְקַבֵּל ב'מִדָּה', כִּי בְּלֹא 'מִדָּה' וְצִמְצוּם' אֵי-אֶפְשָׁר לְקַבֵּל ה'חַיִּוֹת' מֵהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, מִחֲמַת רְבוּי-אוֹר, כִּי רְבוּי הַשֵּׁם גּוֹרֵם כְּבוֹי הַנֵּר, עַל-בֵּן צָרִיךְ לְקַבֵּל ה'חַיִּוֹת' בְּמִדָּה, וְזֶה זוֹכִין עַל-יָדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה'.

כִּי ה'תּוֹרָה' הִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא. וְהַשֵּׁם הוּא הַכְּלִי שֶׁל הַדְּבָר, שֶׁבְּהַשֵּׁם הַזֶּה נִגְבַּל הַחַיִּוֹת שֶׁל הַדְּבָר הַזֶּה.

וְכֵן ה'תּוֹרָה' הוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא, שֶׁשֵּׁם נִגְבַּל הַחַיִּוֹת מִחַי-הַחַיִּים - כִּי ה'תּוֹרָה' הִיא בְּחִינַת 'מִדּוֹת', שֶׁיֵּשׁ בָּהּ 'אוֹתִיּוֹת' וְ'תְבוּת' וְ'פְּסוּקִים' וְ'פְּרָשִׁיּוֹת' וְ'סִדְרִים' - שֶׁבָּהֶם נִגְבַּל הַחַיִּוֹת בְּמִדָּה.

וְעַל-בֵּן עַל-יָדֵי ה'תּוֹרָה', יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת ה'חַיִּוֹת' - כִּי עַל-יְדֵהּ קוֹרִים

אֶת ה'חַיִּים', וּמְשִׁיכִין ה'חַיִּוֹת' לְתוֹךְ ה'מִדּוֹת', שֶׁהֵם בְּחִינַת 'יָמִים'.

נִמְצָא: עַל-יָדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה, מְשִׁיכִין 'אַרְיכוֹת-יָמִים', וְאִזּוֹ זוֹכֵה ל'דַּעַת' - כִּי הַדַּעַת וְהַשְׂכָּל הוּא בְּעֵצְמוֹ הַחַיִּוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (קִהְלַת ז, יב): "הַחֲכָמָה תִּתְחִיָּה אֶת בְּעַלְיָהּ", כִּי הַשְׂכָּל הוּא עֵקֶר הַחַיִּוֹת. וְעַל-יְדֵי-זֶה ה'דַּעַת', יְכוּלִים לְקַרֵּב וּלְהוֹכִיחַ אֶת מִי שְׁצָרִיכִין לְהוֹכִיחַ.

נא.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, מֵאַבְד מִמּוֹן חֲבָרוֹ וּמְסוֹר ג, ג - עַל-פִּי לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א נו ה"ג ל)

וְזֶה בְּחִינַת 'בְּתִיבַת סְפַר-תּוֹרָה', שֶׁבְּשִׁבְלֵי-זֶה צָרִיכִין לְכַתֵּב סְפַר-תּוֹרָה כְּדֵי לְקָרוֹת בָּהּ - כְּדֵי לְקָרוֹת עַל-יְדֵי-זֶה אֶת חַי-הַחַיִּים, לְהַמְשִׁיךְ מִמֶּנּוּ 'חַיִּוֹת' לְתוֹךְ בְּחִינַת ה'מְלָכוֹת'.

וְעַל-בֵּן ה'מֶלֶךְ' שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּחִינַת ה'מְלָכוֹת' בְּיוֹתֵר - עַל-בֵּן הִיךְ צָרִיךְ שִׁיחִיָּה לוֹ שְׁנֵי סְפָרֵי תּוֹרוֹת כְּתוּבִים, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (דְּבָרִים יז, יח): "וְכָתַב לוֹ אֶת מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְהִיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו" - שֶׁזֶה הַפְּסוּק "וְקָרָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו", מְרַמֵּז עַל קְרִיאַת ה'חַיִּוֹת' לְתוֹךְ ה'מְלָכוֹת', כְּמִבְּאֵר הַיֵּטֵב בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְכָּה.

"לא תלמד לעשות פְּתוּעֵבֶת הַגּוֹיִם הָהֵם"

(דְּבָרִים יח, ט)

נב.

(ח"ב קכ)

כְּשֶׁמְתַפְּלֵל עִם 'פְּוִנוֹת הָאָרִיז' ל' כְּשֶׁאִינוֹ רְאוּי לָזֶה, הוּא כְּמוֹ 'כְּשׁוּף'. כִּי ב'כְּשׁוּף' נֶאֱמָר (דְּבָרִים יח, ט): "לא תלמד

לַעֲשׂוֹת, וְדַרְשׁוּ רַז"ל (שַׁבַּת עה. ראש־הַשָּׁנָה כד: ועיד): "לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת, אֲבָל אֶתָּה לְמַד לְהַבִּין וּלְהוֹרוֹת".

כָּךְ הוּא לְהַבְדִּיל בְּעֵינֵי הַפְּנוּת: שְׂאִין צְרִיכִין לְלַמַּד אוֹתָם פִּי־אִם "לְהַבִּין וּלְהוֹרוֹת", אֲבָל לֹא לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם, דְּהֵינּוּ לְכוּנֵם בַּתְּפִלָּה, מִי שְׂאִינוּ רְאוּי לָזֶה.

וְאַצֵּל הַצְּדִיקִים הָאֱמִתִּיִּים הַגְּדוֹלִים בְּמַעֲלָה - אֲצֵלֵם כָּל 'פְּנוּת הָאֲרִיז"ל, הֵם 'פְּרוּשֵׁי־הַמְּלוֹת, שְׁבִי־פְרוּשֵׁי־הַמְּלוֹת שְׁלָהֶם כָּלוּלִים כָּל הַפְּנוּת.

"לֹא יִמָּצָא בָךְ וְגו', קִסֵּם קִסְמִים, מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף" (דְּבָרִים יח, י) - עֲנִינֵי 'בְּשׂוּף'

'מְנַחֵשׁ' - פֶּתוּ נִפְלָה מִפִּי, צְבִי הַפְּסִיקוּ בְּדַרְךְ וְכו'. (רש"י)

נג.

(ח"א יח, ג)

ה'פְּנֵה־יָגוֹת, עִקְרָה בְּבַחֲיַנַּת 'רַחֲמִים. וְעַקֵּר ה'רַחֲמִים' - ב'הַסְרַת עֵבוֹרִים, אֲפָלוּ שְׂמִיץ עֵבוֹרִים. וְאַפְלוּ כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר: "צְבִי הַפְּסִיקוּ" (סְנֵה־דְרִין סה:), אֵין לוֹ רַחֲמָנוֹת בְּשִׁלְמוֹת. (הַבְּאֵנוּ הַקְּטַע בְּשִׁלְמוֹת לְהַלֵּן אוֹת כב, עַל הַפְּסוּק: "תָּמִים תִּהְיֶה").

נד.

(ח"א כט, ה)

"יֵישׁ כ"ח עֵתִים, עֵתִים לְטוֹבָה עֵתִים לְרָעָה" (קִהְלֵת ג, ב-ח). וְצָרִיךְ לְהַכְנִיעַ "שְׁפָחָה בִישָׂא" (זֵהר בַּהֲרַבָּה מְקוֹמוֹת), שְׂהִיא 'עֵת־רָעָה'. בְּבַחֲיַנַּת (שָׁם ט, ח): "בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים" - "בְּכָל עֵת" דִּיקָא. "בְּגָדֶיךָ לְבָנִים" - הֵינּוּ: "בְּלֹא רַבֵּב" (שַׁבַּת קיד.), בְּבַחֲיַנַּת 'טְהָרַת הַשְּׂכִינָה מִנְדָּתָה'.

וְזֶה: "לֹא תִנְחָשׁוּ וְלֹא תִעוֹנְנוּ" (ויקרא יט, כו) - שְׁהֵם גּוֹרְמִים בְּחִינַת "נְחָשׁ מְשִׁיךְ לָהּ לְגַבָּה וְאֵטִיל בַּה זֶה־מָא" (זֵהר אַחֲרֵי עט.), וְגוֹרְמִים שְׁלִיטַת ה'שְׁפָחָה בִישָׂא" שְׂהִיא 'עֵת־רָעָה'.

וְזֶה: "לֹא תִנְחָשׁוּ" - שְׁלֹא לְגַרֵם חֶסֶד וְשָׁלוֹם "נְחָשׁ מְשִׁיךְ לָהּ לְגַבָּה" וְכו'. "וְלֹא תִעוֹנְנוּ" - לְשׁוֹן 'עֵת וְעוֹנָה' - שְׁלֹא לְגַרֵם חֶסֶד וְשָׁלוֹם שְׁלִיטַת ה'עֵת־רָעָה' שֶׁל הַכ"ח עֵתִים.

נה.

(ח"א סד, ב)

'חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת' בָּאִים מ'שְׁבִירַת־כְּלִים', מְמוֹתְרוֹת פְּסֻלַּת הַקְּדוּשָׁה. כְּמוֹ אֲצֵל הָאָדָם יֵשׁ כְּפֹה מִיַּנִּי מוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת, כְּגוֹן צְפָרְנִים וְשִׁעָר וְזַעֲה וְשִׁאָר פְּסֻלַּת וּמוֹתְרוֹת, כֵּן כָּל 'חֲכָמָה־חִיצוֹנָה' בָּא מְמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת יְדוּעָה שֶׁל הַקְּדוּשָׁה. וְכֵן 'בְּשׂוּף' בָּא מְמוֹתְרוֹת וּפְסֻלַּת יְדוּעָה.

נו.

(ח"א רלד)

מִי שְׂיִכּוֹל לְהַבְדִּיל בֵּין אֹר וְחָשֶׁךְ, זֶה יוֹדֵעַ גְּדֹל הַהַבְדֵּל וְהַהֲפָרֵשׁ שֶׁבֵּין מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל צְדִיקִים לְמַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רָשָׁעִים, כִּי זֶה מְסַטְרָא־דְקָדְשָׁה עַל־יַדִּי תַפְלָתוֹ. אֲבָל 'מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁל רָשָׁעִים' - הֵם עַל־יַדִּי 'תַּחְבּוּלוֹת, או 'בְּשׂוּף, או דְבַר אַחַר מְסַטְרָא־אַחֲרָא.

נז.

(ח"ב סז)

כְּשֶׁנִּתְפָּרְסָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם מִי שְׂאִין בּו שְׁמֵי־הַשֵּׁם כָּל־ל - אָזִי: א) כְּבִיכּוֹל נִתְמַעֵט וְנִתְעַלֵּם שְׁמֵי־הַשֵּׁם. ב)

ה'מַדְמָה' מְעַרְב וּמְבַלְבֵּל אֶת הָאָדָם
בְּאִמוּנוֹת־כַּזְבִּיּוֹת.

וְזֶה בַּחֲנִינָה 'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ' - כִּי עָרוּב
וּבְלִבּוֹל הַמַּדְמָה, שְׂמַעְרַב וּמְבַלְבֵּל
בְּאִמוּנוֹת־כַּזְבִּיּוֹת, זֶה בַּחֲנִינָה 'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ'.

כִּי כָּל הַמְּנַחְשִׁים וְהַקּוֹסְמִים כָּלָם (דְּבָרִים
יח, י) - הֵם עַל־יְדֵי 'כַּח הַמַּדְמָה' שְׂאִינוּ
מְבַרֵּר וּמְתַקֵּן, שְׂמַעְרַב וּמְבַלְבֵּל אוֹתָם
בְּאִמוּנוֹת־כַּזְבִּיּוֹת שֶׁל שְׁטוֹת וְשָׂקָר, שֶׁהֵם
'זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ'.

וְעַל־כֵּן (שַׁבַּת קמז): "יִשְׂרָאֵל שְׂעָמְדוּ עַל
הַר סִינִי, פִּסְקָה זְהַמְתָּן" - 'זְהַמַּת־
הַנְּחָשׁ', שֶׁהוּא אִמוּנוֹת־כַּזְבִּיּוֹת. כִּי שָׁם זָכוּ
כָּלָם לְנְבוּאָה, עַל־יְדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, רַבֵּן שֶׁל כָּל
הַנְּבִיאִים, שֶׁהִיָּה מְנַהֵיג הָאֲמִתִּי שְׁלָהֶם. וְעַל־
יְדֵי־זֶה נִתְבָּרַר וְנִתְתַקֵּן הַמַּדְמָה אֲצֵלָם, וְזָכוּ
לְאִמוּנָה שְׁלֵמָה בַּהֲשֵׁם.

וְדַרְשׁוּ רַז"ל (שָׁם פח): "שֶׁכָּל הָעוֹלָם הִיָּה
תְּלוּי עַד שִׁשָּׁה בְּסִיּוֹן, שֶׁקָּבְלוּ
יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה".

כִּי עַקֵּר 'חֲדוּש־הָעוֹלָם', דְּהֵינּוּ: לִידַע
שֶׁהָעוֹלָם מְחַדָּשׁ, וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת
הָעוֹלָם בְּרִצּוֹנוֹ - הוּא תְּלוּי בְּאִמוּנָה, כִּי עַל־
יְדֵי 'שֶׁכָּל' אִי־אֶפְשָׁר לְהַבִּין 'חֲדוּש־הָעוֹלָם'.

וְעַל־כֵּן הָאֶפִּיקוֹרְסִים כּוֹפְרִים בְּזֶה,
מַחֲמַת שְׂאִי־אֶפְשָׁר לְהַבִּין זֹאת
בְּשֶׁכָּל. כִּי עַקֵּר 'חֲדוּש־הָעוֹלָם' הוּא רַק עַל־
יְדֵי 'אִמוּנָה' - כִּי אָנוּ מְאֲמִינִים בַּהֲשֵׁם שֶׁהוּא
יִתְבָּרַךְ בָּרָא אֶת הָעוֹלָם מְחַדָּשׁ וְכו'.

וְעַל־כֵּן "הִיָּה הָעוֹלָם תְּלוּי עַד קִבְלַת־
הַתּוֹרָה" - כִּי אִזּוֹ זָכוּ לְאִמוּנָה־
שְׁלֵמָה עַל־יְדֵי רִוַּח־נְבוּאָה כַּנִּל, וְעַל־כֵּן אִזּוֹ
דִּיקָא נִתְגַּלָּה חֲדוּש־הָעוֹלָם. [עֲנֵן לְהַלֵּן מֵה
שֶׁהֲבֵאנוּ מִלְּקוּשֵׁי־הַלְכוּת, הַלְכוּת מְעוֹנָן וּמְנַחֵשׁ].

וְנִתְגַּדְּלִין בְּעוֹלָם בְּעַלִּי שְׁמוֹת וְקַדְרִיִּים
שְׂקוֹרִין 'טֹאטְעֵר־ן'. ג) וּבְאִין לְעוֹלָם חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, דְּבָרִים שְׂאִין מוֹעִיל לָהֶם כִּי־אֵם
שְׁמוֹת הַטְּמְאָה. שְׁכַל־זֶה הַפֶּךָ שֶׁם־הַשֵּׁם, כִּי
נִתְעַלֵּם שֶׁם־הַשֵּׁם חֲסִי־וְשָׁלוֹם.

וְאִזִּי: נִסְתַּלְקִין וְנִכְנָעִין 'מְאוּרִי־אוֹר',
וּמִתְגַּבְּרִין 'מְאוּרִי־אֵשׁ'.

וּמִזֶּה בְּאִין שְׂרָפוֹת בְּעוֹלָם חֲסִי־וְשָׁלוֹם -
עַל־יְדֵי שְׂמִתְגַּבְּרִין וְנִתְגַּדְּלִין בְּשֵׁם,
אִלּוּ ה'מְפָרְסִים שֶׁל שְׂקָר'.

נח.

(ח"ב ח, ח)

צְרִיכִין לְחַפֵּשׁ וּלְבַקֵּשׁ מְאֹד אַחֲרֵי מְנַהֵיג
אֲמִתִּי לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו. כִּי כָּל
מְנַהֵיג וּמְנַהֵיג יֵשׁ לוֹ בַּחֲנִינָה רִוַּח־נְבוּאָה וְכו'.

וְעַל־יְדֵי בַּחֲנִינָה ה'רִוַּח־הַקֹּדֶשׁ' שִׁישׁ
לְהַמְנַהֵיג הָאֲמִתִּי, שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה
'רִוַּח־נְבוּאָה' - נִתְחַזַּק וְנִתְתַקֵּן אֲצֵל כָּל
הַמְּתַקְרְבִים אֵלָיו, הָאִמוּנָה הָאֲמִתִּיּוֹת
דִּקְדָּשָׁה. וְנִתְתַקֵּן וְנִתְבָּרַר בַּחֲנִינָה ה'מַדְמָה'
וְכו'.

וְצָרִיךְ לְבַקֵּשׁ מְאֹד מֵהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ:
"שִׁיזְכָּה לְהִתְקַרֵּב לְמְנַהֵיג
אֲמִתִּי"! כִּדִּי שִׁיזְכָּה לְאִמוּנָה אֲמִתִּיּוֹת
בְּשִׁלְמוֹת.

כִּי כְּשִׂמְתְּקָרְבִין חֲסִי־וְשָׁלוֹם לְמְנַהֵיג שֶׁל
שְׂקָר, בְּאִין חֲסִי־וְשָׁלוֹם לְאִמוּנוֹת־
כַּזְבִּיּוֹת.

כִּי מְנַהֵיג שֶׁל שְׂקָר' הוּא בַּחֲנִינָה נְבִיא
הַשְּׂקָר', בַּחֲנִינָה (מְלָכִים־א כב, כב"ג): "רִוַּח
שְׂקָר". וְעַל־יְדֵי־זֶה אֲדַרְבָּא, נִתְקַלְקַל
ה'מַדְמָה, וּבָאִים לְאִמוּנוֹת־כַּזְבִּיּוֹת. וְאִזִּי

נט.

(חיי-מוהר"ן יג)

בתו הקטנה מרת פינא ז"ל שנפטרָה, באה אליו בקובלנא רבה, כי בני-ביתו היו עוסקים ברפואתה עם נכרי אחד שהיה עוסק בלחשים וסגלות.

ואמר רבנו ז"ל: שאף-על-פי שעכשו אינם שכיחים 'מכשפים', אבל זה העבוי"ם היה מכשף גמור, וזה היה פגם גדול לנשמה קדושה ויקרה כזאת. על-כן באה אליו בקובלנא רבא על-זה. ותקן אותה.

ל.

(ספורי-מעטיות, מעשה ג מחגר)

עיי-שם כל הספור מה'מכשפים'.

לא.

(ספורי-מעטיות, מעשה ה)

מפן-מלך שהיה מאבנים-טובות)

מעשה במלך אחד שלא היו לו בנים, והלך ועסק בדאקטורים וכו'. ומצאו צדיק גנוז וכו', והבטיח לו: "שיהיה לו באותה שנה ולד" וכו'. וילדה המלכה בת וכו'.

אחר-כך נכסף המלך מאד שיהיה לו בן וכו'. ובקשו עוד, ומצאו עוד צדיק גנוז, ואמרו לו: "שיתן להמלך בן" וכו', ואמר להם: "שיהיה להם בן שיהיה פלו מאבנים-טובות, ויהיו בו כל הסגלות של כל האבנים-טובות" וכו'.

וילדה בן, ונעשה שמחה גדולה על המלך. והבן הנולד לא היה מאבנים-טובות וכו'.

והבת-מלכה ראתה: שאינה חשובה כלי-כף, ונתקנאה בו. רק זאת

היה נחמתה, באשר שאותו הצדיק אמר: "שיהיה פלו מאבנים-טובות" - טוב שאינו מאבנים-טובות.

פעם-אחת היה הבן-מלך מחתך עצים, ונקף באצבעו, ורצתה הבת-מלכה לכרך אצבעו, וראתה שם אבן-טוב, ונתקנאה בו מאד. ועשתה עצמה חולה, ובאו כמה דאקטורים, ולא היו יכולים לעשות לה רפואה, וקראו למכשפים. והיה שם מכשף, ונלתה לו האמת: "שהיא עשתה עצמה חולה!"

ושאלה אותו: "אם יוכל לעשות פשוף לאדם שיהיה מצרע"?! - אמר: "הן"?! - אמרה לו: "אולי יבקש מכשף שיבטל הפשוף ויתרפא"?! - אמר המכשף: "אם ישליכו הפשוף אל המים, לא יוכלו לבטלו עוד!"

ועשתה בן, והשליכה הפשוף אל המים, ונעשה הבן-מלך, 'מצרע' מאד וכו'! - ועסק המלך בדקטורים ובמכשפים, ולא הועילו! - וגזר על היהודים שיתפללו! - ובקשו הצדיק הנ"ל וכו', והיה מתפלל להשם-יתברך וכו'! - ובא הצדיק להמלך, והיה מתפלל, ולא הועילו! - והודיעו לו: "שהוא פשוף!"

והצדיק הנ"ל, היה גבוה למעלה מן כל הכשפים, ובא הצדיק והודיע להמלך: שהוא פשוף! ושהשליכו הפשוף למים! ואין תקנה להבן-מלך, כי אם שישליכו המכשף שעשה הפשוף למים!

אמר המלך: אני נותן לך כל המכשפים להשליכם למים, כדי שיתרפא בני!

ונתיראה הבת-מלכה, ורצתה אל המים להוציא הפשוף מן המים, כי

הִיְתָה יוֹדַעַת הֵיכָן מִנַּח הַכְּשׁוּף! - וְנִפְלְאָה אֶל
הַמַּיִם!

וְנַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל: "שֶׁהֵבַת מֶלֶךְ נִפְלְאָה אֶל
הַמַּיִם!

וּבֹא הַצַּדִּיק הַזֶּה וְאָמַר לָהֶם: "שֶׁהֵבַת
מֶלֶךְ יִתְרָפָא!" - וְנִתְרָפָא, וְנִתְיַבֵּשׁ
הַצַּרְעַת וְנִפְל וְנִקְלַף כָּל הָעוֹר מִמֶּנּוּ, וְנַעֲשֶׂה
מֵאֲבָנִים טוֹבוֹת כְּלוֹ, וְהָיָה לוֹ כָּל הַסְּגָלוֹת
שֶׁל כָּל הָאֲבָנִים טוֹבוֹת!

לב.

(לקוטי הלכות, מעונן ומנחש ב, א-ב-ג -
על-פי ח"ב ח, תקעו תוכחה' - מובא לעיל)

כִּי בָּאֵמֶת: יִשְׂרָאֵל "עַם קְדוֹשׁ" (דְּבָרִים ז, ו; יד,
ב-כא; כו, יט), הֵם בְּבַחֲיִנַת לְמַעְלָה-
מִהֻטָּבֵע, כִּי אֵינָם מְסוּרִים לְשׁוֹם שׁוֹר, וְאֵינָם
מִתְנַהֲגִים עַל פִּי הַטָּבֵע שֶׁל מַעְרַכְת־הַשָּׁמַיִם,
רַק עַל-פִּי הַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְעַל-כֵּן הֵם מְצוּיִם שְׂלֵא לְדַרְשׁ בְּאוֹתוֹת
הַשָּׁמַיִם, וְלֹא לְעוֹנֵן וְלִנְחָשׁ (וַיִּקְרָא
יט, כו; דְּבָרִים יח, יג) כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יְרֵמְיָה י, ב):
"מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם אֵל תַּחַתּוֹ כִּי יַחַתּוֹ הַגּוֹיִם
מִהֶמָּה".

כִּי בָּאֵמֶת הָא בְּהָא תִּלְיָא - כִּי בְּשִׁי-יִשְׂרָאֵל
אֵינָם דּוֹרְשִׁים בְּאֵלוֹ הַשְּׁקֶרֶתִים
וְהַדְּמִיוֹנוֹת כּוֹזְבִים שֶׁל הַמְּעוֹנְנִים, וְהַדּוֹרְשִׁים
בְּאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם, וְחוֹזִים בְּכּוֹכְבִים, וְכִיּוֹצֵא.
נִמְצָא: שֶׁהֵם מְכַנְיָעִים זְהַמַּת־הַנְּחָשׁ,
וּמְדַבְּקִים עֲצָמָם בְּאִמּוֹנָה־דְּקַדְשָׁה.

כִּי אֵלוֹ הַדְּמִיוֹנוֹת שֶׁל שֶׁקֶר שֶׁל
"הַמְּנַחְשִׁים וְהַמְּעוֹנְנִים", הֵם זְהַמַּת־
הַנְּחָשׁ. וּכְשֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה, רַק
שְׂמֵאֲמִינִים בְּהֵם לְבַדּוֹ יִתְבָּרַךְ - אֲזִי זּוֹכִים
עַל-יְדֵי הָאִמּוֹנָה, לְבַחֲיִנַת אֲחִדּוֹש־הָעוֹלָם,

בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְאֲזִי הִנְהַגְתָּם עַל-יְדֵי
הַשְּׁגָחָה לְבַד, עַל-יְדֵי בְּחִינַת נִפְלְאוֹת,
לְמַעְלָה מִהֻטָּבֵע שֶׁל מַעְרַכְת־הַשָּׁמַיִם.

נִמְצָא: שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה אֵין צְרִיכִים לִירֹא
כָּלֵל מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם - כִּי
מִתְנַהֲגִים עַל-יְדֵי הַשְּׁגָחָה לְבַד כְּנ"ל. נִמְצָא:
שֶׁעַל-יְדֵי־זֶה בְּעֲצָמוֹ שֶׁהֵם מִתְרַחֲקִים מִזֶּה,
עַל-יְדֵי־זֶה אֵינָם צְרִיכִים לִירֹא מִזֶּה כְּנ"ל.

וְזֶה: "כִּי יַחַתּוֹ הַגּוֹיִם מִהֶמָּה" - כִּי הֵם יֵשׁ
לָהֶם לִירֹא מִזֶּה, מֵאַחַר שֶׁהִנְהַגְתָּם
עַל-יְדֵי הַטָּבֵע, כִּי אֵינָם זּוֹכִים לְבַחֲיִנַת
הַשְּׁגָחָה גְּמוּרָה בְּשִׁלְמוֹת וְכו'. מֵאַחַר "שְׂלֵא
פְּסָקָה זְהַמַּתְּךָ, זְהַמַּת הַנְּחָשׁ" (שְׁבַת קמו.).

"וְהֵם אֵל מְעוֹנְנִים וְקַסְמִים יִשְׁמְעוּ" (דְּבָרִים
יח, יד) וְאֵין לָהֶם אִמּוֹנָה בְּהֵם.
וּמִחַמַּת זֶה אֵינָם זּוֹכִים לְבַחֲיִנַת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת הַשְּׁגָחָה, בְּחִינַת אֲחִדּוֹש־
הָעוֹלָם, כִּי אֵי־אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת לָזֶה, כִּי־אֵם
עַל-יְדֵי אִמּוֹנָה־דְּקַדְשָׁה.

וְזֶה שֶׁכָּתוּב אֶצֶל אֶסּוּר שְׂלֵא לְדַרְשׁ
בְּמַכְשָׁפִים וּמְעוֹנְנִים (שָׁם שָׁם, יג):
"תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹהֶיךָ".

"עַם ה' אֱלֹהֶיךָ" דִּיקָא. "ה' אֱלֹהֶיךָ" - זֶה
בְּחִינַת שָׁם מְלֵא, בְּחִינַת עֲלֵמָא־
דְּאֲתִי, שְׂאֵז "יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד" (זְכַרְיָה
יד, ט), בְּחִינַת: "ה' הוּא הָאֱלֹהִים" (דְּבָרִים ד, לה-
לט), בְּחִינַת "כְּלוֹ טוֹב" (פְּסָחִים ג), וְכַמּוֹבָא
בְּדְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת (סִימָן ד וְעוֹד).

כִּי אֲזִי יִתְבַטֵּל הַטָּבֵע, וְיִתְנַהֵג עַל-יְדֵי
הַשְּׁגָחָתוֹ לְבַד. וְהַשְּׁגָחָתוֹ יִתְבָּרַךְ הוּא
כְּלוֹ טוֹב, כְּלוֹ חֶסֶד וְכו'.

וְאִנְחָנוּ "עַם קְדוֹשׁ", מְצוּיִם גַּם עַכְשָׁו
לְאֲדַבְּקָא מַחֲשַׁבְתָּא בְּעֵלְמָא־דְּאֲתִי,

וְלֹהֲמֹשִׁיךְ בַּחֲנִינֹת עֲלֹמְאֲדָתִי, בַּחֲנִינֹת
'הַשְּׁגָחָה', גַּם בְּזִהְיֵהָ עוֹלָם. כִּי זֶה עֵקֶר
עֲבוֹדַתְנֹו: שִׁיחִיָּה נִכְלָל זִהְיֵהָ עוֹלָם, בַּבְּחִינֹת
'עֲלֹמְאֲדָתִי' - שִׁיחִיָּה 'כֹּלֹ אֶחָד'.

**וְעַל-כֵּן אָנוּ מְצוּיִן: שְׁלֹא לְדַרְשׁ בְּאוֹתוֹת
הַשָּׁמַיִם, וְלֹא בַּמִּנְחָשִׁים
וּמַעֲוֹנָנִים, רַק לְהֵאֱמִין בְּהֵשֶׁם, כְּדֵי לְזַכּוֹת
עַל-יַדֵּיזָה לְבַחֲנִינֹת 'הַשְּׁגָחָה', בַּחֲנִינֹת 'עֲלֹמְאֲ-
דָתִי'.**

וְזֶהוּ בַּחֲנִינֹת: "תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה'
אֱלֹקֶיךָ", שְׁכַתּוֹב אַחַר אַזְהָרוֹת: "לֹא
יִהְיֶה בְךָ מַעֲוֵן וּמִנְחָשׁ" וְכוּ'.

**"עִם ה' אֱלֹקֶיךָ" דִּיקָא, בַּחֲנִינֹת "ה' הוּא
הָאֱלֹקִים" (דְּבָרִים ד, ה-ל"ט), בַּחֲנִינֹת
'עֲלֹמְאֲדָתִי, שְׁאָנוּ מְצוּיִם לְדַבֵּק עֲצַמְנוּ
בַּבְּחִינֹת 'עֲלֹמְאֲדָתִי, בַּחֲנִינֹת 'הַשְּׁגָחָה',
בַּחֲנִינֹת "ה' הוּא הָאֱלֹקִים", בַּחֲנִינֹת 'כֹּלֹ טוֹב,
בַּחֲנִינֹת 'בְּטוֹל הַטֶּבַע'. כִּי ה'טֶבַע' שֶׁהוּא
בַּחֲנִינֹת 'אֱלֹקִים' - נִכְלָל בַּבְּחִינֹת ה', בַּחֲנִינֹת
'הַשְּׁגָחָה', כִּי 'כֹּלֹ אֶחָד כֹּלֹ טוֹב, כֹּלֹ ל'.**

וְזֶה בַּחֲנִינֹת "תָּמִים" - כִּי זֶה עֵקֶר
הַתָּמִימוֹת וְהַשְּׁלֵמוֹת שְׁאִין בּוֹ שׁוֹם
חֶסְרוֹן, כִּי כָּל הַחֶסְרוֹנוֹת וְהַדִּינִים הֵם בַּבְּחִינֹת
ה'טֶבַע', שִׁינִיקְתָּה מִבְּחִינֹת 'דִּין', מִבְּחִינֹת
'אֱלֹקִים'. אֲבָל בַּבְּחִינֹת 'הַשְּׁגָחָה', בַּחֲנִינֹת
'עֲלֹמְאֲדָתִי, אִין שׁוֹם חֶסְרוֹן וְדִין כָּלֹ, כִּי
'כֹּלֹ טוֹב, כֹּלֹ ל'.

וְזֶה שְׁנֹזֵר אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל אֲצֹל אַזְהָרָה זֹו,
וְתִלָּה 'כְּבִישַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' בַּמְצוּהָ זֹו,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים יח, יד): "כִּי הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה
אֲשֶׁר אַתָּה יוֹרֵשׁ אוֹתָם, אֵל מַעֲנָנִים וְאֵל
קִסְמִים יִשְׁמְעוּ, וְאַתָּה לֹא כֵן" וְכוּ'.

כִּי בְּאֵמַת עֵקֶר 'כְּבִישַׁת אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' - הוּא
עַל-יַדֵּי שְׁאָנוּ פְּרוֹשִׁים מֵאֶסוֹר זֶה. כִּי

עַל-יַדֵּיזָה שְׁאָנוּ מִתְּרַחֲקִים מִזִּהְמָא זֹו שְׁל
'מִנְחָשִׁים וּמַעֲוֹנָנִים', רַק אָנוּ מֵאֲמִינִים
בְּהֵשֶׁם, עַל-יַדֵּיזָה אָנוּ זֹוכִין לְבַחֲנִינֹת 'חֲדוּשֵׁ-
הָעוֹלָם', שֶׁהוּא בַּחֲנִינֹת 'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל'. כִּי עֵקֶר
'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל' הוּא עַל-יַדֵּי "כַּח מַעֲשִׂיו"
(תְּחִלִּים קִיא, ו), עַל-יַדֵּי שְׁמֵאֲמִינִים כִּי ה' בְּרָא
הַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ וְכוּ' (רש"י בְּרָאשִׁית א, א).

וְזֶה שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים שָׁם, יב): "כִּי בַּגִּלְגָּל
הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מוֹרִישׁ
אוֹתָם מִפְּנֵיךָ" - כִּי עַל-יַדֵּי שְׁדוֹרְשִׁים בְּאֵלֹו
הַתּוֹעֵבֹת, וְאִין לָהֶם 'אֲמוּנָה', עַל-יַדֵּיזָה הֵם
נִתְגַּרְשִׁים מֵאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי אִי-אֶפְשָׁר לְזַכּוֹת
לְ'אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי-אֵם עַל-יַדֵּי 'אֲמוּנָה'
כֹּלֹ.

וְזֶה שְׁנִסְמָךְ אֲצֹל אַזְהָרָה זֹו (דְּבָרִים שָׁם, יח):
"נִבְיֵא אֱקִים לְךָ" וְכוּ' - כִּי כָּל-זֶה
תְּלוּי בְּנִבְיֵא הָאֵמַת, כִּי עַל-יַדֵּי 'נְבוֹאָה' זֹוכִין
לְ'אֲמוּנָה-דְּקַדְשָׁה', וְלִפְרֵשׁ מִזִּהְמַת-הַנְּחָשׁ,
שֶׁהוּא בַּחֲנִינֹת "מִנְחָשִׁים וּמַעֲוֹנָנִים" כֹּלֹ
(כַּמְבָּאָר שָׁם בַּהַתּוֹרָה).

**נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר אֶסוֹר שְׁל 'מִנְחָשִׁים
וּמַעֲוֹנָנִים' וְכִיּוֹצֵא - הוּא כְּדֵי
לְפָרֵשׁ מִזִּהְמַת-הַנְּחָשׁ, וְלֹהֲמֹשִׁיךְ עָלֵינוּ
'הַשְּׁגָחָתוֹ' יִתְבָּרַךְ, בַּחֲנִינֹת 'עֲלֹמְאֲדָתִי, עַל-
יַדֵּי ה'אֲמוּנָה-דְּקַדְשָׁה', כֹּלֹ ל'.**

לג.

(סִפְרֵ-הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'כְּשׁוֹף')

[א] כְּשִׁנּוֹתֵינִין מְמוֹן לְהַשִּׁיר בְּשִׁבִיל אִיזְהוּ
'הַתְּמַנּוֹת' שִׁיעֵבִיר אֶת חֲבֵרוֹ וּמִנְּנָה אוֹתוֹ,
זֶהוּ כְּמוֹ כְּשׁוֹף (הַתְּנַשְׂאוֹת ח"ב ה).

[ב] בָּנִים הַנוֹלָדִים עַל-יַדֵּי הַלְּחָשִׁים שְׁל
שְׁמוֹת הַטְּמָאָה, אוֹ עַל-יַדֵּי כְּשׁוֹף, הֵם יִהְיוּ
נוֹאֲפִים (כְּשׁוֹף א; נְאוּף מו).

כי ה'פנהיגות', עקרה בבחינת רחמים'.
ועקר הרחמים, בהסרת עכו"ם, אפלו
שמן עכו"ם.

ואפלו פשהוא אומר: "צבי הפסיקו"
(סנהדרין סה:), אין לו רחמנות
בשלמות - עד שיפשפש עצמו שלא ישאר
אצלו אמונות שאין צריך להאמין, ושיהיה
"תמים עם ה' אלקיו" (דברים יח, יג).

לו.

(ח"א לא, ט)

מי שהוא במדרגת אברהם, הינו בחינת
'בעל נפש' - אזי בודאי כל אכילותיו
וסעדויותיו בבחינת "לחם הפנים" (שמות לה, יג;
לט, לו), בבחינת (בראשית יז, א): "התהלך לפני".

"התהלך" - זה בחינת רגליו, בחינת
'פרנסתו' וכו'.

"התהלך לפני" - שנעשה מהם בחינת
'פנים' וכו', הינו: "לחם
הפנים", דרגין דאברהם. ואז כל העכו"ם וכל
הכוכבים ומזלות שהם תחתיהם, כלם
טורחין בשביל זה האיש.

וזהו: "התהלך לפני והיה תמים" -
בבחינת (דברים יח, יג): "תמים תהיה
עם ה' אלקיך" - שלא תצטרך לדרש אחר
פוכבים ומזלות, כי תהיה למעלה מהם.

לז.

(ח"א קכג)

לולי שהיו ישראל משליכין מעצמן
החכמות, לא היו מקבלים התורה
וכו'. והינו שתרגם אונקלוס (דברים לב, ו): "עם
נבל ולא חכם", "עמא דקבילו אוריתא
ולא חכימו". כי עקר קבלת התורה היא,

[ג] כל העוסק בשמות הטמאה, הוא נזק
בכל דבר (פשוט ב).

[ד] אין הכשוף מזיק, אלא לבעלי-גאווה
(פשוט ג).

[ה] מי שנותן ממון למכשפים, על-ידי-זה
תולין לו פרנסתו בבית של נכרים (ממון פז).

[ו] בעון כשוף ונאוף, הצדיק נסתלק (נאוף
מד; צדיק קסב).

[ז] בני נואפים, יהיו נצרכים לכשוף (נאוף
מה).

"וחבר חבר" (דברים יח, יא)

לד.

(שיר נעים, בתחלת הספר)

מברית-קדש בורחים, הנאמר בו "המול
ימול" (בראשית יז, ג). חובטים
במקלות בצורותם המשנות. חוברי חברים
ומכשפים, מכריעים אותם, בהשבעתם
בשמות המכונות.

"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)
- ועניני 'תמימות' -

לה.

(ח"א יח, ג)

כל-זמן שאין לאדם אמונה בשלמות
שאיין שלמות אחריו, בודאי אין
לו לקבל ה'מלוכה' וה'הנהגה'. ואפלו מי
שמאמין באיזה דבר שהוא מ'דרכי האמרי"
(שבת סז), אה-על-פי שהוא מאמין בהשם-
יתברך, אפלו מי שיש לו אמונה גדולה.

על-ידי "ולא חכימו", על-ידי שהשליכו מאתם כל החכמות וכו'.

והעקר העבודה: להיות "תם וישר, ירא אלקים, וסר מרע" (איוב א, ח), בלי שום חכמות.

ושלמה המלך על-ידי השלום, אחר שכתוב בו (מלכים-א ה, יא):

"ויחכם מפל האדם", אמר (משלי ל, ב): "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי". וכן אמר אסף (תהלים עג, כב): "ואני בער ולא אדע, בהמות הייתי עמו". וכן פתיב (משלי כא, ל): "אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'".

לח.

(ח"ב, ה, בסוף)

באמת הוא דבר גדול מאד, להשליך מאתו כל החכמות ולהתנהג בפשיטות, לעשות מעשה עבדות, לעבדו יתברך בעבדות בתמימות, בלי חכמות.

לט.

(ח"ב יב)

כשאדם הולך אחר שכלו וחקמתו, יוכל לכל בטעותים ומכשולות רבים, ולבוא לידי רעות גדולות חס-ושלום. ויש שקלקלו הרבה, פגון הרשעים הגדולים מאד המפרסמים שהטעו את העולם, והכל היה על-ידי חכמתם ושכלם.

ועקר היחדות: הוא רק לילה בתמימות ובפשיטות, בלי שום חכמות, ולהסתפל בכל דבר שעושה, שיהיה שם השם-יתברך, ולבלי להשגיח בכל על פבוד עצמו. רק אם יש בזה פבוד השם-יתברך, יעשה. ואם לאו, לאו. ואזי בודאי לא יכשל לעולם.

מ.

(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות: הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

מא.

(ח"ב מד)

זה כלל גדול ויסוד ועקר בעבודת-השם: להיות 'תם וישר' (איוב א, א) וכו', לעבד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות כלל לא. גם מחכמות שיש בעבודת-השם בעצמו צריך להרחיק מאד.

כי כל אלו החכמות של העולם שיש להנכנסין ומתחילין קצת בעבודת-השם, אינם חכמות כלל, והם רק דמיונות ושטותים ובלבולים גדולים.

ואלו החכמות, מפילין מאד את האדם מעבודת-השם, דהינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר: "אם הוא יוצא בראוי במה שעושה?" - כי בשר-ודם אי-אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלמות וכו'.

ובאמת, אחר כל החכמות, אפלו מי שיודע חכמות באמת, צריך להשליך כל החכמות, ולעבד השם בתמימות בפשיטות גמור בלי שום חכמות.

וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות: "לבלי להיות חכם כלל". כי באמת אין חכם בעולם כלל, ואין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך. והעקר הוא: "רחמנא לבא בעי" (סנהדרין קו: זהר תצא רפא:).

מב.

(ח"ב עח)

ויוכל לבוא לשמחה גדולה על-ידי תמימותו ואמונתו. כי חכמות אין

צָרִיכִין כָּלֵל, רַק אֲמוּנָה וְתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת
בְּלִי שׁוּם חֲכָמָה כָּלֵל.

כִּי 'חֲכָמוֹת' מְזִיקִים מְאֹד לְהָאָדָם,
וְהַחֲכָמִים נִלְכָּדִים בְּחֲכָמָתָן שֶׁל עֲצָמָם,
כִּי הַחֲכָמָה מַתְּעָה אוֹתוֹ מִחֲכָמָה לְחֲכָמָה,
וּמֵאוֹתָהּ הַחֲכָמָה לְחֲכָמָה אַחֲרֶת, וְכֵן מִחֲכָמָה
לְחֲכָמָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, עַד שֶׁנִּלְכָּד וְנִתְּעָה
בְּחֲכָמוֹת עֲצָמוֹ וְכוּ'. אֲשֶׁרֵי הַהוֹלֵךְ
בְּתַמִּימוֹת.

מג.

(ח"ב קד)

עֵקֶר הַיְהוּדוֹת, הוּא בְּפְשִׁיטוֹת וּבְתַמִּימוֹת
גְּמוּר, בְּלִי שׁוּם חֲכָמוֹת.

מד.

(שיחות-ה'ר"ן לב)

כְּשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּתַמִּימוֹת בְּאֲמוּנָה לְבַד
בְּלִי שׁוּם חֲקִירוֹת - יְכוּל לְזַכּוֹת
שְׂיַעֲזֹר לוֹ הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שְׂיָבוֹא לְבַחֲיַנֵּת
"רְצוֹן", שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִ'חֲכָמָה'.

כִּי בְּאֵמֶת 'חֲכָמָה-דְּקַדְשָׁה' הוּא לְמַעַלָּה
מִ'אֲמוּנָה', אֲבָל אִי-עַל-פִּיכֵן אָנוּ
צָרִיכִים לְבְּלִי לִילֵךְ בְּחֲכָמוֹת וּחֲקִירוֹת, רַק
בְּאֲמוּנָה לְבַד, כִּי 'אֲמוּנָה' הוּא דְבַר חֲזָק
מְאֹד.

וְאִזִּי כְּשֶׁהוֹלֵךְ בְּאֲמוּנָה לְבַד, בְּלִי
'חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת' - אִזִּי זוֹכֵה לְבוֹא
לְבַחֲיַנֵּת 'רְצוֹן' שֶׁהוּא לְמַעַלָּה אֲפִלּוּ
מִחֲכָמָה.

דִּהְיִינוּ: שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה לוֹ רְצוֹן מִפְּלֵג חֲזָק
מְאֹד אֲלֵיו יִתְבָּרֵךְ בְּהַשְׁתַּוְקָקוֹת
נִמְרָץ מְאֹד, עַד שֶׁלֹּא יֵדַע מַה לַּעֲשׂוֹת כָּלֵל
מִגְדֹּל הַהַשְׁתַּוְקָקוֹת, וַיִּצְעַק וְכוּ' וְכוּ'.

מה.

(שיחות-ה'ר"ן נא)

גַּם חֲכָמוֹת אֵינָם כְּלוּם, רַק תַּמִּימוֹת
וּפְשִׁיטוֹת. גַּם בְּתַמִּימוֹת אֲסוּר לִהְיוֹת
שׁוֹטָה, אֲבָל אִי-עַל-פִּיכֵן חֲכָמוֹת אֵין
צָרִיכִים כָּלֵל.

מו.

(שיחות-ה'ר"ן קא)

כָּבֵד מְבֹאֵר כְּמָה פְּעָמִים: שְׂאִין צָרִיכִין
שׁוּם חֲכָמוֹת בְּעִבּוּדַת הַבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ,
רַק תַּמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת וְאֲמוּנָה.

וְאָמַר: שֶׁ'פְּשִׁיטוֹת' הוּא גְבוּהַ מִן הַכֵּל. כִּי
הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּרוּךְ-הוּא, הוּא
בְּוֹדָאֵי גְבוּהַ מִן הַכֵּל. וְהוּא יִתְבָּרֵךְ הוּא
"פְּשׁוּט בְּתַכְלִית הַפְּשִׁיטוֹת" (מוֹבָא כָּבֵד
בְּרֵאשׁוֹנִים).

מז.

(שיחות-ה'ר"ן רלה)

כָּבֵד מְבֹאֵר בְּ"לְקוּטֵי-תַנְיָנָא" (סִימָן מֵד):
שְׂרַבְנוּ ז"ל הַזֵּהִיר מְאֹד: "לְבְּלִי
לְהַחֲמִיר חֲמִירוֹת יִתְרוֹת בְּשׁוּם דְּבַר" וְכוּ'
וְכוּ'.

הָאֲרִיךְ בְּשִׂיחָה זֹו הִרְבֵּה אֶז, כִּי עֵקֶר
הָעִבּוּדָה בְּאֵמֶת הוּא תַמִּימוֹת
וּפְשִׁיטוֹת, לְהִרְבּוֹת בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה וּמַעֲשִׂים-
טוֹבִים, בְּלִי לְחַפֵּשׁ לְחַדֵּשׁ דּוֹקָא חֲמִירוֹת
יִתְרוֹת. רַק לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּמוֹנִים
וְכוּ'.

וְאָמַר אִזִּי: שְׂבִשְׁבִיל זֶה עֲזָבוּ הָעוֹלָם
'חֲכָמוֹת הַדְּקָדוּק' וְאֵינָם עוֹסְקִים בּוֹ
כָּלֵל, כִּי 'דְּקָדוּק' אֵין צָרִיכִין כָּלֵל, כִּי אֵין
צָרִיכִין לְדְקָדֵק עַל עֲצָמוֹ יוֹתֵר מִדְּאֵי לְבַקֵּשׁ
'חֲמִירוֹת יִתְרוֹת'.

ג.

(ספורי-מעשיות, מעשה ט מחכם ותם)

והאחד היה 'תם' ומחו היה נמוך וכו'.
ומחמת שהיה 'תם', למד הרבה
עד שקבל, ולא היה בקי בהאמנות בשלמות.
ונשא אשה, והיה מתפרנס מן המלאכה,
ומחמת שהיה 'תם', ולא היה בקי בהמלאכה
כל-כך, על-כן היה פרנסתו בדחק גדול
ובצמצום וכו'.

ומנהגו היה: שהיה תמיד בשמחה גדולה
מאד, והיה רק מלא שמחה
תמיד. והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות
וכל המלבושים וכו'.

ושבח מאד את אותו המאכל: "כמה הוא
מתקן וטוב!" כאלו היה אוכל אותו
המאכל ממש.

ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם,
טעם כל מאכל ומאכל שהיה
רוצה, מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה
וכו'. והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד.

כשהיה גומר המנעל, ומן-הסתם היה לו
ש'ש קצוות וכו', היה לוקח
המנעל בידו והיה משבח אותו מאד, והיה
מתענג מאד ממנו וכו'.

ואצל העולם היה ללעג וכו'. והיה אותו
ה'תם' אומר: רק בלי ליצנות! וכו'.
וכשהיה רואה, שכונתם לליצנות, היה
אומר: "מה יהיה פשתהיה חכם ממני? הלא
אזי תהיה שוטה, פי מה אני נחשב?!
וכשתהיה חכם ממני, אדרבא, אזי תהיה
שוטה! וכו'.

והיה בעיני ה'חכם' לשחוק, ונדמה בעיניו
למשגע. ואמר לו ה'תם': "הלא סתם
בני-אדם שמתלוצצים ממני, הם שוטים, פי

והאריך בזה עוד. ואמר אז: "ש'אין שום
דבר שיהיה חיוב בדוקא. ואם
לאו" וכו'.

מח.

(חיי-מוהר"ן קו)

רבנו ז"ל ביום חתנתו לפני החפה, הלך
וקרא כמה בני-הנעורים, ודבר עם כל
אחד ואחד ביחידות, ונסה אותם בחכמתו
היכן הם עומדים.

ואחר-כך קרא את רבי שמעון, והתחיל
לדבר עמו גם-כן בחכמה, כאלו
הוא רוצה חסו-שלום הבלי עולם-הזה. ורבי
שמעון עמד משתומם ולא השיב לו, כי הוא
לא חפץ באלה.

ענה רבנו ז"ל ואמר אליו: "וכי אין אתה
בן-אדם, מדוע אינך חפץ באלו
הדברים של עולם-הזה!" - השיב לו: "אני
איש תם וחפץ בתמימות!" - ענה רבנו ז"ל
ואמר לו: "כפי הנראה שיהיה הפרות גדול
בינינו" [ס'האט א פנים אז מיר וועלן זיך קענען].

מט.

(חיי-מוהר"ן תז)

אשרי מי שאינו יודע כלל מ'ספרי
המחקרים, והולך בתמימות, פי
"לא באלה חלק יעקב" (ירמיה י, טז).

ומרגלא בפומה דרבנו ז"ל לומר: פי טוב
להודות להשם על אשר שלח
לנו את נאמן ביתו, הוא משה רבנו עליו-
השלום, שהוציא אותנו מכל המבוכות, ונתן
לנו את התורה, וצוה עלינו להאמין בהשם
בלי שום חקירות כלל, ולקיים את כל דברי
התורה והמצוות בפשוטן. אשרי מי שזוכה
לילך בתמימות.

אם הפה חכמים מפני, הלא אדרבה הם שופטים, מפל־שפן חכם כמותה, ומה תהיה אם אתה חכם מפני?!
 ענה ה'תם' לה'חכם': "מי יתן שתבוא אתה על מדרגה שלי!"

השיב ה'חכם': זה אפשר להיות שאני אבוא על שלך, שינטל מפני השכל, או אהיה חולה, ואהיה נעשה משגע, כי הלא מה אתה? איש משגע! - אבל שאתה תבוא על שלי, זה אי־אפשר בשום אופן, שתהיה אתה חכם כמוני!"

השיב ה'תם': אצל השם יתברך הכל אפשר, ויכול להיות בהרף־עין שאני אבוא על שלך. ושחק החכם מפניו מאד וכו'.

כי ה'חכם' אינם רוצים לעשות 'ממנה על האזרות' - פן על ידי חכמתו ושכלו יוכל לבזוז האזרות, על־כן עושין ממנה על האזרות - 'תם' דוקא.

ועתה שנתרומם מזלו, ובא לו קצת הבנה - אף־על־פי־כן לא השתמש בכלל בחכמתו, רק נהג בתמימותו כבראשונה, והנהיג את המדינה בתמימות באמת ובישר, ועולה לא נמצא בו וכו', כפי תמימותו באמת, בלי שום ערמה ומרמה וכו'.

ותכף עלה על דעתו: שחברו החכם אמר לו: "שאי־אפשר בשום אופן שהוא יבוא על שלי". והנה עתה כבר בא על חכמתו!

ואף־על־פי־כן, אף־על־פי שפבר היה יודע חכמות, לא היה משתמש עם החכמות כלל, רק נהג הכל בתמימותו כבראשונה וכו'.

ודבר המלך עם ה'תם' בתחלה מהנהגת המדינה, והוטב בעיני המלך מאד מאד, כי ראה: שהוא מתנהג בישר ואמת גדול, בלי שום עולה ומרמה וכו'. ואמר: "אני רואה שהוא חכם כזה, ואף־על־פי־כן מתנהג בתמימות כזה!"

וייטב בעיני המלך מאד מאד. ומנה המלך אותו: שיהיה מיניסטער (שר) על כל המיניסטערס (שרים) וכו'.

על־זה המעשה נאמרה התורה (לקוטי מוהר"ן ח"ב יט) המדברת מחכמות ותמימות: שעקר השלמות הוא רק תמימות ופשיטות וכו'. (ועין עוד שם באריכות בגדל מעלת התמימות ונגנות החכמות).

נא.

(לקוטי־הלכות, בית־הפנסת ה, לג)

אין 'שלמות', כי אם מי שזוכה ל'אמונה' ו'תמימות'. ועל־כן נקרא בשם 'תמים', כמו שכתוב (דברים יח, יג): "תמים תהיה עם ה' אלהיך" - כי פשמו בן הוא, כי 'תמים' פרושו 'שלם' - כי מי שזוכה ל'תמימות' באמת, זה עקר ה'שלמות'.

"אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתו לדבר" (דברים יח, כ)
 - ענין נביא שקר -

נב.

(ח"ב ת, ח)

צריכין לחפש ולבקש מאד אחרי מנהיג אמת, להתקרב אליו. כי כל מנהיג ומנהיג יש לו בחינת 'רוח־נבואה' וכו'.

ועל-ידי בחינת ה'רוח-הקדש' שיש להמנהיג האמתי, שהוא בחינת 'רוח-נבואה' - נתחזק ונתתקן אצל כל המתקרבים אליו, האמונה האמתיות דקדשה. ונתתקן ונתברר בחינת ה'מדמה'. פי עקר 'תקון המדמה', הוא על-ידי בחינת 'רוח-נבואה'. ונתתקן ונתברר האמונה הקדושה.

על-כן כל המתקרבים ל'מנהיג-אמתי', זוכין לאמונה ישרה דקדשה.

וצריך לבקש מאד מהשם-יתברך: "שיזכה להתקרב למנהיג אמתי!" כדי שיזכה לאמונה אמתיות בשלמות.

פי כשמתקרבין חסוֹשֵׁלֹם ל'מנהיג של שקר', באין חסוֹשֵׁלֹם לאמונות-כזביות. פי 'מנהיג של שקר', הוא בחינת 'נביא השקר', בחינת (מלכים-א כב, כב-כג): "רוח שקר".

ועל-ידי-זו אדרבא, נתקלקל ה'מדמה', ובאים לאמונות-כזביות. ואזי ה'מדמה' מערב ומבלבל את האדם באמונות-כזביות. וזה בחינת 'זהמת-הנחש' וכו'.

נג.

(ח"ב טו)

אלו המתפארין עצמן בשקר בגדולות ונפלאות, וכאלו אין שום דבר נמנע מהם, והכל בידם, ויש מהם שהם מנהיגי הדור' - עקר פהם ויניקתם הוא רק מהצדיקים הגדולים וכו'.

פי יש צדיקים אמתיים גדולים במעלה, ויש להם פה קדוש, ודרפם לדבר גדולות ונפלאות וכו'.

ומחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן כקוד, ומתפארין עצמן גם-כן ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק-האמת.

ובעין שמצינו בנביאים: שירמיה היה מתנבא בשוק העליון (ירמיה מט, לה): "הנני שבר את קשת עילם" וכו', ו'חנניה בן עזור' נביא-שקר, היה מתנבא בלשון זה ממש להפך (שם כח, א-ב; סנהדרין פט.).

אבל הם עושים טובות להצדיקי-אמת. פי יש שנותנים צדקה, והם רשעים נואפים, והצדקה שלהם היא מזקת להצדיקי-האמת. ועל-כן היא טובה שנמצאים השקרנים הנ"ל, שעל-ידי-זו הרשעים פונים אליהם - פי השם-יתברך מכשיל את הרשעים שיתנו הצדקה שלהם לשקרנים הנ"ל, ועל-ידי-זו נצול הצדיק מהצדקה שלהם.

אבל מצדיקים פשוטים, עובדי-השם בפשיטות בתורה ותפלה ומעשים-טובים, אין להם שום פה, מאחר שהצדיקים בעצמן אינם מדברים גדולות, ומתנהגים בפשיטות בעבודה-תמה, על-כן אין להשקר והגדלות שלהם אחיזה בהם כל-כך.

וזהו ששאל רבי זירא את רב יהודה (שבת עז:): "מאי טעמא גמלא זוטא גנובתה, ותורי אריכא גנובתה?" [למה הגמל זנבו קצר, ושור זנבו ארוך?].

"גמלא" - זה בחינות הצדיק הפשוט, בחינת: "ולא הלכתי בגדלות ונפלאות. בגמל עלי אמו" (תהלים קלא, א, א-ב)

- כי הוא מתנהג בפשיטות, ואינו מדבר גדולות וכו', והוא רק פגמול עלי אמו'.

ו"זוטרי גנובתה" - זה בחינת (ישעיה ט, יד):
 "נביא ומורה שקר הוא הזנב".
 אלו הצבועים המשקרים, בחינת נביאי השקר, שאחזתם הוא רק בצדיקים הגדולים. אבל בהצדיקים הפשוטים בחינת גמלא, אין להם אחיזה כלל, וזהו: "זוטרי גנובתה".

וזהו: "תורי אריכא גנובתה" - בחינת הצדיקים הגדולים, בחינת (דברים לג, ז): "בכור שורו הדר לו" כנ"ל. ו"אריכא גנובתה" - הינו: שעקר יניקת הנביא ומורה השקר, שהוא הזנב, הוא רק אצלם כנ"ל.

וזהו שהשיב: "גמלא זוטרי גנובתה, משום דאכלי קוצי" [לפיכך הגמל זנבו קצר, כדי שלא ידבקו בה הקוצים].

הינו: שאלו הצדיקים הפשוטים, בחינת גמלא - "אכלי קוצי", שאוכלים ומכלים את הקוצים והחוחים הסובבים את השושנה העליונה, הדבור הקדוש - שלא יהיה להם יניקה מהדבור הקדוש. כי מעבודה פשוטה בתמימות אין להם יניקה כנ"ל, כי אינם יכולים להתדמות אליהם ולנהג שקר שלהם עליהם.

"ותורי אריכא גנובתה, משום דדירי באגמי ובעי לכרפושי בקי"
 [לפיכך השור זנבו ארוך, מפני שהוא נמצא במקומות מרעה, וצריך לנענע בזנבו, להבריח היתושים].

"דדירי באגמי" - הינו: שמקבלים דבור פיהם הקדוש מבעלי-צדקה, מבחינת (תהלים קיד, ח): "ההפכי הצור אגם מים".

"ובעי לכרפושי בקי" - בחינת יב"ק'.
 שצריכין לגרש ה"יבק" של הצדקה שנותנין רשעים וכו'.

ועל-כן הוא טובה גדולה מה שיונק מהם הנביא וכו', שהוא הזנב, שעל-ידיזה מגרשין הרשעים מעצמן - כי מכשילין אותן בשקרנים הנ"ל, שפונין אליהם ונותנין להם הצדקה, ונצולין הצדיקים, כנ"ל.

נד.

(ח"ב כב)

רז"ל קראו לענוה שאינו פראוי: חנפה, כמו שאמרו (סוטה מא:) על ירמיה הנביא, שהיה ענו נגד הנביא-שקר חנניה, ואמר לו בהכנעה (ירמיה כח, ז): "אמן, כן יעשה ה'". ואמרו רז"ל על-זה (סוטה שם): "כל המחניף וכו', לסוף נופל ביד בנו וכו'".

"לא תסיג גבול רעה אשר גבלו ראשנים"
 (דברים יט, יד) - ענין השגת גבול'

נה.

(ח"א, א, בסוף)

"ואציעה שאול הגג" (תהלים קלט, ח), זה בחינת חיריק דס"ג, מלשון (משלי כב, כח): "אל תפ"ג גבול עולם" - שמשוג גבולו ומחזירו לאחוריו - בחינת ירידה, שנופל חס-ושלום ממדרגתו ונסוג אחר.

אף-על-פי כן יחזק עצמו, ואל יתיאש לעולם, כי גם שם נמצא השם-יתברך, בבחינת: "ואציעה שאול הגג". וזה בחינת שם ס"ג כנ"ל.

"לא יקום עד אחד באיש לכל עון וכו', על-פי שני עדים או על-פי שלשה עדים יקום דבר" (דברים יט, טו)
"ועמדו שני האנשים" (דברים יט, יז)

"לא יקום עד אחד באיש לכל עון וכו', על-פי שני עדים או על-פי שלשה עדים יקום דבר" - פקודא דא: להעיד עדות בבית-דין וכו' - ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין (תענית יא): "מי מעיד על האדם, קירות ביתו" וכו' - מאי 'קירות ביתו', אינון 'קירות לבו', וישוב חזקיהו פניו אל הקיר" [ויתפלל] (ישעיה לח, ב) - ואוקמוה רבנן (ברכות י): "מלמד, שיתפלל חזקיהו מקירות לבו" וכו'. - ועוד, תרין סהדין: עמודא דאמצעייתא, וצדיק. ואינון ע"ה, ע' מן ש"מ, ע' ד' מן א"ד. ע"ד מן "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד". (זהר' שופטים ערה.)

"ועמדו שני האנשים" - בעדים הכתוב מדבר. ולמד: שאין עדות בנשים. ולמד: שצריכין להעיד עדותן מעמד". (רש"י; שבועות ל.)

נו.

(ח"א ט, ב)

"שמרו עדתיו וחק נתן למו" (תהלים צט, ז).
'עדות', זה 'תפלה', כמו שכתוב
(שם קכב, ד): "שבטי ייה עדות להדות לשם
ה". גם אמרו חז"ל (שבועות ל): "אין עדות
אלא בעמידה", ו'עמידה' זה 'תפלה', שאנו
מעידין על אחדותו.

נד.

(ח"א כב, י)

"עדות ה' נאמנה" (תהלים יט, ח). "עדות
ה" - שהם ה'עדיים' הנ"ל [נעשה
ונשמע, בחינת תורה ותפלה], "נאמנה" - על-ידם
נבנית ה'אמונה'.

נת.

(ח"א קמו)

"עדות ה' נאמנה מחבימת פתי" (תהלים יט,
ח) - קנשה: איך התורה הנקראת
'אשה' יכולה להעיד, הלא "אשה פסולה
לעדות" (שבועות ל. שלחן-ערוך חשן-משפט לה, יד).

והתרוץ על-זה: שהיא "מחבימת פתי" -
בשביל זה יכולה להעיד.

כמו שמובא בחשן-משפט (שם ברמ"א):
"תקנת קדמונים הוא: דבמקום שאין
אנשים, רגילים להיות נשים נאמנות".

וזה ידוע: שעקר תאוות הם בסתר,
בבחינת (משלי ט, יז): "מים גנובים
ימתקו" וכו', ואין בני-אדם רגילים שם.

אבל התורה היא עומדת שם, וקוראת
אותו (שם שם, ד-טז): "מי פתי יסור
הנה" וכו' (זהר ויצא קסה. מקץ קצג. אחרי נח. ועוד),
ומחמת תשוקת תאוותו אינו שומע
קריאתה, ואחר גמר תאוותו, הוא מרגיש
תכף קריאתה, ומתחרט תכף על העברה.

וזאת ה'חרטה', זה בחינת: "מחבימת
פתי" - פי בשעת העברה היה בו
רוח-שטות, ואחר גמר העברה הטה אגנו
לאמריה של התורה, והחכים ומתחרט.

בשביל-זה: ה'תורה', אף-על-פי שהיא
'אשה', יכולה להעיד! - פי
היא עומדת במקום שאין אנשים רגילים
שם בנ"ל.

נט.

(טיחות-הר"ן רמה)

בזה שזוכין לחדש הדין-שיי-תורה - רואין
התגלות אלקותו יתברך שממציא
מאין ליש.

פי בתחלה לא היה יודע כלל זאת החדוש,
רק עכשו הוא לוקח ושואב ממקור
החכמה שהוא בחינת 'אין', הינו מ'אין-סוף'.
ובזה אנו רואין בעיני השכל התגלות הבורא
יתברך וכו'.

וְעַל־כֵּן ה'תּוֹרַת־הַקְּדוּשָׁה' היא 'עדות'
נֶאֱמָנָה עָלָיו יתְבַרַךְ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(תהלים יט, ח): "עדות ה' נאמנה".

"לא תשחית את עצה וגו', פי ממנו תאכל,
ואתו לא תכרות" (דברים כ, יט)

ס.

(ח"ב פח)

צָרִיךְ לְזַהַר מְאֹד: שְׁלֵא לֶאֱכַל פְּרֵי שְׁלֵא
נִתְבַשְׁלָה כָּל צֶרֶפָה. וְכִמוֹ "שְׁאֲסוּר
לְקַץ אֵילָן בְּלֵא זְמַנו" (בבא-בתרא כו.), כֵּן אֲסוּר
לְתֹלֵשׁ פְּרֵי קֹדֶם בְּשׂוּלָה, וְכֵן אֲסוּר לֶאֱכֹלָה.

וְהָאוֹכֵל פְּרֵי קֹדֶם גָּמַר בְּשׂוּלָה, יִכּוּלָה
לְהִזִּיק לוֹ מְאֹד לְנִשְׁמָתוֹ - כִּי
יִוָּכַל לֶאֱבֹד נַפְשׁוֹ עַל־יְדֵי־זֶה וְכו'.

וְדַע: כִּי גַם כְּשֶׁמְבַשְׁלִין הַפְּרוֹת בְּבֵיתוֹ אֵינּוּ
מוֹעִיל לָזֶה. אֲבָל אִם הַפְּרוֹת שְׁלֵא
נִתְבַשְׁלוּ כָּל צֶרֶפָן עַל הָאֵילָן, הֵם מְנַחִים אֵיזָה
זְמַן עַד שֶׁנַּעֲשִׂין מְבַשְׁלִין מְאֲלִיהֶן בְּתֹלוֹשׁ -
זֶה מוֹעִיל, וּמִתֵּר לֶאֱכֹלְךָ וְכו'.

וְאִם מְבַרַךְ הַבְּרָכָה שֶׁל הַפְּרִי, בְּכֹונָה
וּבִירַאת־שָׁמַיִם - אֲזִי יִוָּכַל לְהַנְצִיל מִזֶּה
וְכו'.

סא.

(ספר-המדות, עניני האסור 'שלא לקץ אילנות')
[א] יִשְׁמַר אָדָם אֶת־עֲצָמוֹ, מִלְּקַץ אֵיזָה
אֵילָן בְּלֵא זְמַנָּה, כִּי זֶה מִזִּיק לְגִדּוֹל־בָּנִים'
(בנים כ).

[ב] כְּשֶׁשׁ שְׁאֲסוּר לְהַרְגַּ אָדָם, כֵּן אֲסוּר לְקַץ
אֵילָן מֵאֲכָל קֹדֶם זְמַנו (בנים כג).

[ג] צָרִיךְ לְהִזָּהַר בְּבִנְיַי הַבַּיִת, שְׁלֵא יִהְיֶה
בְּבִנְיָנוּ, עֵץ מְאִילָנֵי הָעוֹשִׂין פְּרוֹת (בית ח"ב ד).

סב.

(חיי-מוהר"ן תקלה)

מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה: בְּעֵת שְׁהִיָּה בְּדֶרֶךְ, שְׁהִיָּה
יֵשֶׁן בַּחוּץ עַל מִטָּה, וְהִתְחִיל
לְצַעֵק מְאֹד בְּתוֹךְ הַשָּׁנָה, וְרָצוּ כָּלֵם אֵלָיו
וְהִקִּיץ.

וְנִכְנַס לְבַיִת, וּפְתַח סֵפֶר, וְאָמַר: שְׁמָצָא
שֵׁם מְבֹאָר אוֹתוֹ הָעֵנָן: כִּי אוֹתוֹ
הַבַּיִת, הֵינּוּ: קָרַעַטְשָׁמַע [אֲכַסְנִיא] - הָיָה בְּנוֹי
מִחֲדָשׁ, מַעֲצִים יוֹנְקִים שְׁלֵא נִזְקְנוּ עַדִּין.

וְאָמַר: שִׁפְתַּח אֶת אוֹתוֹ הַסֵּפֶר, כְּמִדְמָה
שְׁהִיָּה מְדַרְשׁ, וְהָיָה כְּתוּב בְּמָקוֹם
זֶה: "כְּשֶׁקּוֹצְצִין אֵילָן קֹדֶם זְמַנו, כְּאֵלוֹ
הוֹרְגִין נֶפֶשׁ" (עין בבא-בתרא כו.).

וּמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כֶּף הָיָה: שֶׁכְּשִׂישֵׁן חֵלֶם לוֹ
שִׁמְנָחִים סְבִיבֵיו הַרוֹגִים, וְנִתְפַּחַד
מְאֹד. בְּתוֹךְ כֶּף הַסֵּתֶפֶל וְרָאָה: שִׁמְנָחִים אֲצִלוֹ
וְכוּ, וְהִתְחִיל לְצַעֵק מְאֹד עַד שֶׁנִּתְקַבְּצוּ כָּלֵם
אֵלָיו, כְּנִ"ל.

"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" (דברים כ, יט)

סג.

(ח"א קסא)

ה'מַחְלֶקֶת', מְגִבִּיה וּמְרִים אֶת הָאָדָם.
"כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה"
(דברים כ, יט). וְהִנֵּה עֵץ הַמִּנְחָה עַל הָאָרֶץ, אִי־
אֶפְשָׁר לוֹ לְהִגְבִּיָּה אֶת־עֲצָמוֹ, כִּי־אִם עַל־יְדֵי
שְׁבָאִין עָלָיו מִיָּם שׁוֹטְפִין, אֲזִי הַמַּיִם מְרִימִין
וְנוֹשְׂאִין אֶת הָעֵץ. וְה'מַחְלֶקֶת' נִקְרָא 'מַיִם',

כְּמוֹ שִׁכְתוּב (תהלים פח, יח): "סְבוּנֵי כַּמִּים כָּל הַיּוֹם הִקִּיפוּ עָלַי יַחַד".

אֲמַרִי אֲנָשִׁי, לְמַתָּא יִרְקָא, יִרְקָא שְׁקַל".
(מנחות פה.)

(רש"י: "אמרו ליה יוחני וממרא" - ראשי מכשפים של מצרים, למשה-רבנו, כשהתחיל לעשות האזרות לעיני פרעה, שהיו סבורין שהיה עושה אותם על-ידי כשוף.

"תבן אתה מכניס לעפרים" - 'עפרים' שהוא מקום הרבה תבואה, אתה מביא לשם תבואה למכור, בתמיהה? כך ארץ-מצרים שהיא מלאה כשפים, אתה בא לשם לעסק בכשפים!?

"אמר להם למתא ירקא, ירקא שקל" - לעיר שגדל שם ירק הרבה, הבא ירק שלך למכור, לפי שמתקבצין שם הפל לקנות. הם אמרו לו דברי לצנות, והוא השיב להם בענינם).

"תבן" - זה בחינת 'תבונה', כמו שכתוב (משלי ב, יא): "תבונה תנצרך". שהם הבינו: שמשנה רוצה להכניס 'תבונות התורה' בישראל.

ועל-כן שאלו: "כי בזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום, הם משולים לעפר" (ספרי עקב יא), ואיך יוכל להביאם למדרגה גבוהה לתבונות התורה".

וזה: "תבן" - לשון 'תבונות התורה'. "אתה מכניס לעפרים" - זה בחינת 'עפר', הינו 'מדרגה פחותה'.

השיב להם: "אמרי אנשי למתא ירקא, ירקא שקל" - שעל-ידי ה'אמירות' והדבור של איש הישראלי, יאיר לו הדבור לכל המקומות שצריך לעשות תשובה, שיוכל לעשות תשובה.

וזהו: "למתא ירקא" - למקומות שצריך לעשות תשובה. "ירקא" - הוא בחינת 'תשובה', כמו שאמרו במדרש (בראשית-רבה מג, ב על בראשית יד, יד): "וירק את הניכיון, אוריקן בפרשת שופטים" [ויגן במה שכתוב בפרשת שופטים, שהוריקן מעברות שבגדם].

סד.

(חיי-מוהר"ן תב)

פַּעַם-אַחַת הָיוּ אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמֵנוּ קוֹבְלִים לְפָנָיו: "שִׁקְשָׁה לָהֶם לְסַבֵּל עֵינַי הַמַּחֲלֶקֶת וְהַרְדִּיפוֹת!"

עָנָה וְאָמַר לָהֶם: "תֵּאֱמִינוּ לִי: שֵׁישׁ בְּיָדִי כַּח לַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם עִם כָּל הָעוֹלָם, שֶׁלֹּא יִהְיֶה שׁוֹם חוֹלֵק עָלַי! - אֲבָל מַה אֶעֱשֶׂה, שֵׁישׁ מְדַרְגּוֹת וְהִיכָלוֹת פְּאֵלוּ, שְׂאִי-אֶפְשָׁר לָבֵא אֵלֵיהֶם רַק עַל-יָדֵי מַחֲלֶקֶת שְׁחוֹלְקִין עָלָיו" וכו'!

וְאָמְרוּ רַז"ל (סנהדרין ז): "האי תגרא דמ'א לבדקא דמ'א, שנאמר (משלי יז, יד): 'פוטר מים ראשית מדון'".

(רש"י: כשהנהר גדל, פעמים שהוא יוצא לשדות שעל אנפיו כעין נגרים וצנורות קטנים, ואם אינו סותמו מיד, הולך ומרחיב ושוב אינו יכול לסותמו, והינו דקאמר קרא: 'פוטר מים ראשית מדון', כלומר: ראשית מדון ומריבה דומה לפוטר מים. 'פוטר', פותח).

וּכְתִיב (דברים כ, יט): "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׁדֶה". וְעֵץ הַשָּׁדֶה' (שקורין: 'ביימל'), כָּל מַה שִׁשׁוּפְכִין מִים סְבִיבוּ בִּיּוֹתֵר, הוּא גָדַל בִּיּוֹתֵר.

"מי האיש הירא ורך הלבב, ילך ויטב לביתו, ולא ימס את לבו אחיו כלבבו" (דברים כ, ח)

הירא מעברות שבגדו. (רש"י, סוטה מג.)

סה.

(ח"א יא, א)

"שאלו יוחני וממרא למשה: תבן אתה מכניס לעפרים, והשיב להם:

היגו: 'שִׁזְרָזָם לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה', כִּי פִּרְשַׁת שׁוֹפְטִים נֹאמַר עַל 'תְּשׁוּבָה' (דְּבָרִים כ, ח): "מִי הָאִישׁ הִירָא וְרַךְ הַלֵּבָב", "הִירָא מֵעֵבְרוֹת שְׁבִידוֹ" (סוֹטָה מג).

וְזֶה: "יִרְקָא שְׁקַל" - בְּחִינַת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל - שֶׁהַדְּבוּר יֵאִיר לוֹ שְׁיֻכַּל לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבַת הַמִּשְׁקָל.

סו.

(ח"ב מג)

עַל-יְדֵי חֲלִישׁוֹת הַלֵּב, נוֹפְלִים פְּחָדִים עָלָיו. - כִּי הַגְּבוּר אֵין לוֹ שׁוּם פְּחָד, וְעַקֵּר הַגְּבוּרָה הוּא בְּלֵב, דְּהֵינּוּ: מִי שְׁלֵבוֹ חֶזֶק, אֵינּוּ מִתִּירָא מִשׁוּם דְּבַר, וְרַץ לְתוֹךְ קִשְׁרֵי הַמִּלְחָמָה, וּמִתְגַּבֵּר עַל-יְדֵי חֶזֶק וְאִמְץ לְבוֹ. וְכֵן לְהַפְּדֵי: 'רַבִּי לֵבָב' הֵם מִתְּפַחְדִּים.

וְזֶה שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כ, ח): "אִישׁ הִירָא וְרַךְ הַלֵּבָב", פִּרַשׁ רַש"י: "הִירָא" וְכוּ' [הִירָא מֵעֵבְרוֹת שְׁבִידוֹ. סוֹטָה מד.] - כִּי עַל-יְדֵי "רַךְ לֵבָב", עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִתִּירָא.

"שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קְרִבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיבִיכֶם, אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּחְפְּזוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִפְּנֵיהֶם" (דְּבָרִים כ, ג)

סז.

(שיחות-ה'ר"ן קב)

"חֶזֶקוּ וַיִּאֲמָץ לְבַבְכֶם כָּל הַמִּיחָלִים לָהּ" (תְּהִלִּים לא, כח) - "כָּל הַמִּיחָלִים" דִּיקָא. אֲפֹלוּ אִם אֵינְכֶם זֹכִים לְשׁוּם קִדְשָׁה וְעִבּוּדָה חִסּוֹשְׁלוֹם, רַק 'מִיחָלִים' לְבַד - אִף-עַל-פִּי-כֵן 'חֶזֶקוּ וַיִּאֲמָצוּ', וְאֵל תִּפְּלוּ מִשׁוּם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם, יִהְיֶה אֵיךְ שִׁיְהִיָּה.

כִּי אֵין רָעָה גְּדוּלָּה מִנִּפְלִיָּה. וְכִמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל (סוֹטָה מב.) לְעַנְיָן מִלְחָמָה הַגְּשָׁמִיּוֹת עַל פְּסוּק (דְּבָרִים כ, ג): "אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ" וְכוּ', "אֵל תִּירָאוּ מִשְׁפַּעַת הַקְּלָגָסִים, וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִקּוֹל הַקְּרָנוֹת" וְכוּ'.

שְׁכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עוֹבְרִים עַל מִי שֶׁחָפֵץ לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת-הַשֵּׁם, שְׂפָמָה מִיָּנִי מִלְחָמוֹת וּפְחָדִים וְשְׂפַעַת הַקְּלָגָסִים [רַבּוּי גְּדוּדֵי הַחִילִים] וְקוֹל הַקְּרָנוֹת [שְׂתוּקָעִים בְּשׁוֹפְרוֹת לְהַפְּחִידֵם] וְכוּ' וְכוּ', עוֹבְרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

וְצָרִיךְ לְעַמּוֹד עַל עֲמָדוֹ, לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת מְקוֹמוֹ בְּשׁוּם אַפֵּן בְּעוֹלָם, וּלְצַפּוֹת לִישׁוּעָה תָּמִיד, וְלְבָלִי לְהַתְּרַחֵק וּלְנוֹס מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם, וְכִמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל לְעַנְיָן מִלְחָמָה (שָׁם מד): "שִׁתְּחַלַּת מִפְּלָה, נִיסָה". "כִּי אָנָּה מִפְּנֵיךְ אֲבָרָה. אִם אִפְסָק שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה וְאֲצִיעָה שְׁאוֹל הַנֶּדֶךְ" וְכוּ' (תְּהִלִּים קלט, ז' ח) כִּי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל-מְקוֹם.

סח.

(לְקוּטֵי-הַלְכוֹת, גְּלוּחַ ג, ט)

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁהָיָה הַפְּתִיחַ מִזְהִיר אֶת הָעָם כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לַמִּלְחָמָה (דְּבָרִים כ, ג): "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קְרִבִּים הַיּוֹם לַמִּלְחָמָה עַל אִיבִיכֶם, אֵל יֵרֶךְ לְבַבְכֶם וְכוּ'". וְדָרְשׁוּ רַז"ל (סוֹטָה מב.): "אֲפֹלוּ אֵין בְּכֶם זְכוֹת אֲלָא מַה שְׁאַתֶּם אוֹמְרִים בְּכָל יוֹם 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל' - אַתֶּם רְאוּיִים לְנִצָּחַת אֶת אוֹיְבֵיכֶם וְכוּ'".

כִּי כָּל הַמִּלְחָמוֹת שְׂבַעוֹלָם, מְרַמְזִין עַקֵּר עַל 'מִלְחָמַת הַיְצִרָה-הָרַע'. כִּי אֲפֹלוּ הַמִּלְחָמוֹת שֵׁישׁ לְאֶחָד בְּגִשְׁמִיּוֹת עִם שׁוֹנְאִים וְאוֹיְבִים - הַכֹּל הוּא בְּחִינַת 'מִלְחָמַת הַיְצִרָה-הָרַע', כִּמּוֹ שְׁאֲמָרוּ רַז"ל (סְנַחֲדְרִין קג, וּבְרַש"י

(שם): "בַּשֵּׁם שֵׁיֵשׁ לְאָדָם צָרִים לְמִטָּה, כִּי יֵשׁ לוֹ צָרִים לְמַעַלָּה". וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַמְּלַחְמָה, הוּא 'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע'.

וְזֶה שֶׁהִזְהִיר הַכֹּהֵן קֹדֶם שֶׁנִּכְנְסוּ לְ'מְלַחְמַת־הַשֵּׁם': לְנִצַּח אֶת הָאוֹיְבִים וְהַסְטְרָא־אֲחָרָא שֶׁסָּבִיב הַקְדוּשָׁה, סָּבִיב אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַשּׁוֹנְאִים, הַמוֹנְעִים וְהַמְעַכְבִּים מִדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה.

וּכְשֶׁאָדָם נִכְנֵס לְהִלָּחֵם עִמָּהֶם, אֲזִי הוּא בְּסַכָּנָה גְדוֹלָה חִסּוֹשְׁלוֹם, כִּי מִתְעוֹרֵר עָלָיו בְּמָה קִטְרוּגִים חִסּוֹשְׁלוֹם, וְרוֹצִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ מֵעֲבוֹדָתוֹ לְגַמְרֵי חִסּוֹשְׁלוֹם.

וְזֶהוּ עֵקֶר הַמְּלַחְמָה: שֶׁצָּרִיךְ לְהִתְחַזֵּק, לְעִמּוּד עַל רַגְלָיו, לְבַל יִפֹּל מֵעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם, וְאִז בּוֹדָאֵי יִזְכֶּה לְנִצָּחָם וּלְשִׁבְרָם וּלְבִטְלָם.

אָבֵל בְּמָה יִהְיֶה בְּטָחוֹנוֹ חֶזֶק שְׂלֵא יִפֹּל מֵעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ חִסּוֹשְׁלוֹם? - הָעֵקֶר הוּא רַק ה'אֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה! - שֶׁכִּשְׁהוּא חֶזֶק בְּה'אֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה, בּוֹדָאֵי אֵין לוֹ לְהִתְיָרָא מִשּׁוּם מְלַחְמָה, וְשׁוּם נִסְיוֹן שֶׁבְּעוֹלָם.

וְזֶהוּ: "שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קָרְבִים הַיּוֹם לְמְלַחְמָה" וְכוּ', "בְּזִכּוֹת שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל לְבַד" - הֵינּוּ זְכוֹת וְכַח ה'אֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה' - בְּזֶה לְבַד אַתֶּם יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב לְמְלַחְמָה בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת! - כִּי מֵאֲחֵר שֶׁאַתֶּם חֶזְקִים בְּאֱמוּנָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, שׁוֹב אֵין לְכֶם לְהִתְיָרָא כָּלֵל מִשּׁוּם מְלַחְמָה שֶׁבְּעוֹלָם.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים שָׁם): "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל מִפְּנֵיהֶם" וְאֵל תַּעֲרִצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם". "אֵל תִּירָאוּ מִשְׁעֵטַת סוֹסִים,

וְשִׁפְעַת הַקְּלָגָסִים, וְקוֹל הַקְּרָנוֹת" (סוֹטָה מב.).

הֵינּוּ: עֲנִינֵי 'תַּכְּסִיּוֹת מְלַחְמָה' שֶׁעוֹשִׂין הַשּׁוֹנְאִים לְהַפְחִיד וּלְאִים עַל שֶׁנִּכְנְדָם. וְכָל הַבְּחִינּוֹת הַלְלוּ יֵשׁ בְּ'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע', וְהוּא יָדוּעַ לְמִי שֶׁהִתְחִיל לְכַנֵּס קֶצֶת בְּ'עֲבוֹדַת־הַשֵּׁם' וּבְ'מְלַחְמַת הַיִּצְרָה־רַע', אֲפֹלוּ אָדָם פָּשׁוּט לְגַמְרֵי.

כִּי דָרָךְ הַבְּעַל־דָּבָר וְהַסְטְרָא־אֲחָרָא: לְאִים וּלְהַפְחִיד עַל הָאָדָם מְאֹד מְאֹד, וּלְהַכְבִּיד עָלָיו עֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ מְאֹד מְאֹד.

וּמְחַמַּת זֶה נִמְנָעוּ רַבִּים מִלְּהִתְחִיל לְכַנֵּס בְּעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ, מְחַמַּת הָאִיּוֹמִים וְהַכְּבִדוֹת הַלְלוּ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם. וְזֶה בְּחִינַת "שְׁעֵטַת סוֹסִים, וְשִׁפְעַת הַקְּלָגָסִים, וְקוֹל הַקְּרָנוֹת" וְכוּ'.

אָבֵל הָעֵקֶר בְּעֲבוֹדַת־הַשֵּׁם: שְׂלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל. וְכִמּוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב מו): "שֶׁבְּעוֹלָם־הַזֶּה הָאָדָם צָרִיךְ לְעִבֵר עַל גֶּשֶׁר צַר מְאֹד, וְהָעֵקֶר הוּא שְׂלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל".

וְעֵקֶר הַהִתְחַזְקוֹת לְעִבֵר עַל הַגֶּשֶׁר צַר בְּשָׁלוֹם בְּלִי פַחַד: הוּא ה'אֱמוּנָה הַקְדוּשָׁה' כִּנ"ל, בְּחִינַת: "שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל, אַתֶּם קָרְבִים הַיּוֹם לְמְלַחְמָה". "בְּזִכּוֹת שִׁמְעֵ יִשְׂרָאֵל" - הֵינּוּ 'אֱמוּנָה' כִּנ"ל.

וְשׁוֹב: "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם, אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם. כִּי ה' אֵלְכֵיכֶם הֵהוֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם וְכוּ'" (דְּבָרִים שָׁם, גִּיד), כִּנ"ל.

"כי ימצא חלל באדמה" (דברים כא, א)

סט.

(ח"א רעז)

'חלול שבת', הוא בחינות 'חלל', בחינת 'הסתלקות', בחינות (דברים כא, א): "כי ימצא חלל באדמה".

"ומי שמתה אשתו הראשונה, פסיעותיו מתקצרות" (סנהדרין כב.), ו'שבת' היא בחינת 'אשתו ראשונה', בחינת (בראשית רבה יא, ח): "בנסת ישראל הוא בן-זוג של שבת".
(עין בפנים באריכות בענין שבת).

וזהו (תהלים קיח, ו): "ה' לי לא אירא" וכו'.
הינו בנ"ל - כמו שכתוב: "ה' לי" -
דהינו: שאני מאמין בהשם-יתברך באמונה
שלמה, והשם עמדי תמיד, כי "מלא כל
הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג) - שוב (תהלים שם):
"לא אירא מה יעשה לי אדם", בנ"ל.

כי מאחר שיש להאדם אמונה חזקה,
בדאי ינצח כל המלחמות, וסוף כל סוף
אשוב להשם-יתברך באמת, בחינת (איכה ג,
כא): "זאת אשיב אל לבי עליך אוחיל",
בנ"ל.

לקוטי תפלות

פרשת שופטים

מפתח התפלות

תהיה עם ה' אלקיך" - שנוצפה לבטל שכלנו, נגד שכל ודעת צדיקים האמתיים, ולקיים דבריהם כל היוצא מפיהם, ככל אשר יורו אותנו, ולקיים "לא תסור" וכו'; ושנוצפה להתנהג בתמימות (ח"א קיג).

[ה] "אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר לא צויתיו לדבר" (דברים יח, כ) - ענין 'נביא שקר'. "לא ימצא בך וגו', מעונן ומנחש ומכשף. תמים תהיה עם ה' אלקיך. כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם, אל מעננים ואל קסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך" - שנוצפה להתקרב לצדיקים אמתיים שישי להם 'רוח נבואה', ולהנצל מ'מנהיגים של שקר', 'נביאי השקר'; ונוצפה להתרחק מדרכי המנחשים והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו אמונות פוזביות, ולהיות תמים עם ה' אלקינו (ח"ב ח).

[ו] "תמים תהיה עם ה' אלקיך" - שנוצפה לתמימות באמת, ולאמונה שלמה בלי שום חקירות (ח"ב ז).

[א] "אשימה עלי מלך" - שנוצפה למלך אחד ורועה אחד, הוא משיח בן דוד מלך ישראל; ושיתגלה מלכות השם, ותמלך אתה מהרה לבדך (ח"א לה).

[ב] "והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו וגו'. לבלתי רום לבבו מאחיו, ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל, למען יאריך ימים על ממלכתו" - שנוצפה לקרות החי-חיים על-ידי התורה הקדושה; ולהמשיך עלינו על-ידי-ידי חיים טובים וארפים, לתוך המלכות שלנו שישי לכל אחד ואחד; ונוצפה להשיב ולהחזיר כל המלוכה והממשלה להשם-יתברך, לבלי להשתמש עם המלכות לצרכינו כלל (ח"א נו).

[ג] "ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" - שנוצפה להאמין בצדיקים וחכמים האמתיים בתכלית השלמות, ולקיים דבריהם כל היוצא מפיהם, ככל אשר יורו אותנו, ולקיים "לא תסור" וכו' - שלא לזוז מדבריהם ימין ושמאל (ח"א נז).

[ד] "ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל". "תמים

וְתַעֲזֹר לִי וְתוֹשִׁיעַנִי לְעֶסֶק בְּהַתּוֹרָה
הַקְדוֹשָׁה בְּפֶה מְלֹא, לְהוֹצִיא
דְּבַר־תּוֹרָה בְּפִי בְשִׁלְמוֹת. וְתִתֵּן לָנוּ כַח
לְקָרוֹת אוֹתָךְ חַי הַחַיִּים, עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה
הַקְדוֹשָׁה אֲשֶׁר הִיא שְׁמֶךְ.

וְעַל־יְדֵי־זֶה נִזְכָּה, לְקַבֵּל וּלְהַמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ חַיִּים טוֹבִים
וְאַרְפִּים מֵאֲתָךְ, כִּי אַתָּה חַי הַחַיִּים, וְאַתָּה
מַחֲיֶה כָּל הָעוֹלָמוֹת מֵרֹאשׁ וְעַד סוֹף, עַל־
יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁה אֲשֶׁר הִיא שְׁמֶךְ, כִּי
הִיא חַיֵּינוּ וְאַרְךְ יָמֵינוּ.

וְתִזְכְּנוּ לְקַבֵּל חַיִּים בְּהַדְרָגָה וּבְמִדָּה,
עַל־יְדֵי הַמִּדּוֹת וְהַכְּלִים
הַקְדוֹשִׁים, הַנַּעֲשִׂים עַל־יְדֵי הַפְּרָשִׁיּוֹת,
וְהַפְּסוּקִים, וְהַסְּדָרִים, וְהַתְּבוּנוֹת,
וְהַטְּעָמִים, וְהַנְּקֻדּוֹת, וְהַתְּגִין, וְהָאוֹתִיוֹת,
שֶׁל הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁה. וְנִזְכָּה עַל־יָדֶם,
לְחַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים, וְרַחֲמִים וְשָׁלוֹם
וְדַעַת דְּקֻדְשָׁה.

וְתַעֲזֹרְנוּ, שְׁנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים
וְאַרְיִכוֹת יָמִים וְשָׁנִים, לְתוֹךְ
הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ, שֵׁישׁ לָנוּ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד
אֵיזָה חֶלֶק בְּבַחֲיַנַּת מְלָכוֹת, בְּאַתְגָּלְיָא
וּבְאַתְכַּסְיָא.

וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ לְצַרְךָ
עֲצָמֵנוּ כָּלֵל, וְלֹא תִהְיֶה הַמְּלָכוֹת
אֲצִלָּנוּ כְּעֶבֶד, רַק נִזְכָּה שְׁתִּהְיֶה הַמְּלָכוֹת
אֲצִלָּנוּ בֶן־חֹרִין, וְלֹא נִשְׁתַּמֵּשׂ עִם
הַמְּלוּכָה וְהַמְּשָׁלָה שְׁלָנוּ שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד, כִּי אִם לְשִׁמְךָ וּלְעִבּוֹדְתְךָ לְבַד
בְּאַמְת.

☪ [א] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א לַה ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א לַה, 'אֲשֶׁר־י הָעַם, זְרָקָא')

"אֲשִׁימָה עָלַי מֶלֶךְ" (דְּבָרִים יז, יד)

שְׁנִזְכָּה לְמֶלֶךְ אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד, הוּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל; וְשִׁיתְּגַלֶּה מְלָכוֹת הַשָּׁמַיִם, וְתִמְלֹךְ אַתָּה מֵהֵרָה לְבַדְךָ

וּכְפֹא דָוִד מֵהֵרָה תְּכִין, וְיִהְיֶה הַשָּׁמַיִם
שָׁלוֹם וְהַכְּפֹא שָׁלוֹם, וְתִתֵּן לָנוּ
מֶלֶךְ אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד כְּלַבְבְּךָ, הוּא
מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

וְתִתְּנֶלְהָ מְלָכוֹתְךָ עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם,
וְתִתְּגַדֵּל וְתִתְּנֶשָׂא וְתִתְרוֹמֵם
אֲמוֹנְתְךָ וּמְלָכוֹתְךָ, לְמַעַלְהָ לְמַעַלְהָ, עַל
כָּל יְצוּרֵי עוֹלָם, וְכֻלָּם יִכְסְפוּ וְיִשְׁתַּוְּקֶקוּ
לְאַמוֹנְתְךָ הַקְדוֹשָׁה.

וְתִמְלֹךְ אַתָּה יְהוָה מֵהֵרָה לְבַדְךָ עַל־כָּל
מַעֲשִׂיךָ, כִּי הַמְּלָכוֹת שְׁלֶךָ הִיא,
וּלְעוֹלָמֵי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, כְּפִתּוּב
בְּתוֹרָתְךָ: "יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעַד".
וְנֹאמַר: "וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל־כָּל הָאָרֶץ,
בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד".

☪ [ב] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א נו ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"א נו, 'זִבְיוֹם הַבְּפוּרִים')

"וְהִיְתָה עִמּוֹ זְרָקָא בּוֹ כָּל יְמֵי חַיָּו וְגו'. לְבַלְתִּי
רוּם לָבְבוּ מֵאַחֲיוּ, וּלְבַלְתִּי סוּר מִן הַמְּצוּהָ יִמִּין
וְשִׁמְאֵל, לְמַעַן יֵאָרִיךְ יָמִים עַל מְמַלְכָתוֹ"
(דְּבָרִים יז, יט-כ)

שְׁנִזְכָּה לְקָרוֹת הַחַיִּים־הַחַיִּים עַל־יְדֵי הַתּוֹרָה הַקְדוֹשָׁה;
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ עַל־יְדֵי־זֶה חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים,
לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת שְׁלָנוּ שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד; וְנִזְכָּה
לְהַשִּׁיב וּלְהַחְזִיר כָּל הַמְּלוּכָה וְהַמְּשָׁלָה לְהַשָּׁמַיִם־
יְתִבְרָךְ, לְבַלִּי לְהַשְׁתַּמֵּשׂ עִם הַמְּלָכוֹת לְצַרְכֵינוּ כָּלֵל

וּתְחַנְּנוּ מֵאֵתְךָ שְׁכָל וְדַעַת דְּקִדְשָׁה, שְׁנֹזְכָה לִידַע אֵיךְ לְהִזְהִיר וּלְהוֹכִיחַ אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים שֶׁהֵם תַּחַת מְמַשְׁלָתֵנוּ, הֵן בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ, הֵן אַחֵינוּ וְרַעֲיָנוּ וְשָׂאֵר אֲנָשִׁים הַסָּרִים לְמִשְׁמַעֲתָנוּ.

כָּלֵם נֹזְכָה לְהוֹכִיחֵם וּלְהִזְהִירָם בְּתוֹרַת יְהוָה, שֵׁיָשׁוּבוּ אֶל יְהוָה בְּאֵמֶת, וְלֹא יֵלְכוּ אַחֲרֵי "שְׂרִירוֹת לְבָם הָרַע", רַק יִסְתַּכְּלוּ עַל-עַצְמָם, וְיַחֲוִסוּ עַל נַפְשָׁם, לְדַבֵּק עַצְמָם בְּדַרְכֵי תוֹרַת יְהוָה תָּמִיד, לְסוּר מִרַע וּלְעֲשׂוֹת טוֹב, "וּלְבַלְתִּי סוּר מִן הַמִּצְוָה יָמִין וּשְׂמָאל".

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיָלֵנוּ וְתִגַּן בְּעַדְנוּ, שְׁלֹא יִזִּיק לָנוּ חֲסִדְשָׁלוֹם, הַמְּלָכוֹת וְהַמְּמַשְׁלָה שְׁלָנוּ, רַק נֹזְכָה לְהַמְשִׁיךְ חַיִּים טוֹבִים וְאַרְכִּים לְתוֹךְ הַמְּלָכוֹת.

וְנֹזְכָה לְהַשִּׁיב וּלְהַחֲזִיר כָּל הַמְּלוֹכָה וְהַמְּמַשְׁלָה לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, לְבָלִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַמְּלָכוֹת לְצַרְכֵינוּ כָּלֵל, כִּי אִם לְשִׁמְךָ לְבַד בְּאֵמֶת, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "וְהִיְתָה לִיהוָה הַמְּלוֹכָה".

⊙ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א נז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א נז, שְׁאֵלוּ אֶת רַבֵּי יוֹסֵי בֶן קַסְמָא)

"וְשִׁמְרֵת לְעֲשׂוֹת כָּל אֲשֶׁר יוֹרֶךְ. לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ יָמִין וּשְׂמָאל" (דְּבָרִים יז, י"א) שְׁנֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּצַדִּיקִים וּחֲכָמִים הָאֲמִתִּיִּים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת, וּלְקַיֵּם דְּבָרֵיהֶם כָּל הַיּוֹצֵא מִפִּיהֶם, כָּל אֲשֶׁר יוֹרֵוּ אוֹתָנוּ, וּלְקַיֵּם "לֹא תִסּוּר" וְכוּ' - שְׁלֹא לְזוּז מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל

"יְהוָה אֱלֹהֵי אֶתְּה אַרְוֹמְךָ, אוֹדָה שְׁמֶךָ כִּי עָשִׂיתָ פְּלֵא, עֲצוֹת מְרַחוּק אֲמוּנָה אֲמֵן". כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים בְּחַרְתָּ בָנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְרוֹמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתָנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקִרְבַּתָּנוּ מִלְּכָנוּ לְעַבּוֹדְתֶךָ.

וְתִתֵּן לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת תּוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה, תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַע-לִפֶּה, וְצוֹיֵת עָלֵינוּ לְהֵאֱמִין בְּצַדִּיקֶיךָ וּחֲכָמֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, וּלְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וּלְהִתְדַבֵּק בָּהֶם, וּלְקַיֵּם דְּבָרֵיהֶם, כָּכָל הַיּוֹצֵא מִפִּיהֶם נַעֲשֶׂה, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב: "לֹא תִסּוּר מִן הַדָּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לָךְ יָמִין וּשְׂמָאל".

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, שֶׁתִּטַּע וְתִקְבַּע אֲמוּנָתְךָ הַקְּדוּשָׁה בְּלִבֵּנוּ, וּבְלֵב כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתִזְכְּנוּ לְאֲמוּנַת-חֲכָמִים בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ.

וְנֹזְכָה לְהֵאֱמִין בְּאֵמֶת בְּחֲכָמִים אֲמִתִּיִּים דְּקִדְשָׁה, וּלְהִתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם, וּלְהִתְאַבֵּק בְּעַפְרֵ רַגְלֵיהֶם, וּלְשַׁתּוֹת בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם, וּלְיִלֵּךְ בְּכָל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר יוֹרוּ אוֹתָנוּ, וְלֹא נִסּוּר מִדְּבָרֵיהֶם יָמִין וּשְׂמָאל.

וְתִצְיָלֵנוּ מִ'הַתְּנַגְּדוֹת', שְׁלֹא יִמָּצֵא בִּי וּבְזֵרְעֵי וּבְכָל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שׁוֹם צַד 'הַתְּנַגְּדוֹת' לְשׁוֹם חָכָם אֲמִתִּי דְּקִדְשָׁה, וְלֹא נִגַּד שׁוֹם אָדָם כָּשֶׁר שְׁבַעוּלָם. מִכָּל שֶׁכֵּן שְׁלֹא אֲזַלְזַל בָּהֶם חֲסִדְשָׁלוֹם.

רק אזכה לקיים דברי הצדיקים
והחכמים אמתיים, ולאחז
בדריפיהם, ולהאמין בהם באמונה שלמה
באמת.

וכל מה שפגמתי ב'אמונת-חכמים'
מנעורי עד היום הזה, וזלזלתי
בכבודם. ועל-ידי-זה פגמתי בכלליות
תורתך הקדושה, אשר כלה נמסרה ביד
החכמים אמתיים לדורשה לכל חפציהם.

ועל-ידי-זה פגמתי בהמלאכים
הקדושים הנבראים בדבר
השם על-ידי אותיות התורה הקדושה.
ועברתי על 'לאו' ד"לא תסור", והסרתי
כח הידים מן המלאכים הקדושים, שהם
יד ימין ויד שמאל. אשר על-ידם היו
המלאכים מקבלים השפע מלמעלה, והיו
משפיעים לכל העשבים ולכל הדברים
שבעולם.

ועל-ידי 'פגם אמונת-חכמים', נסתלקו
ידי המלאכים, עד אשר אין
להם כח לקבל ולהשפיע, ועל-ידי-זה
אי-אפשר לקבל רפואה, וגרמנו חס-
ושלום "מכה אשר לא כתובה בתורה",
מכה שאין לה רפואה.

אנא יהוה ברחמיך הרבים, תמחל
ותסלח ותכפר לי, ולכל עמך בית
ישראל, על כל הפגמים האלה שפגמנו
ב'אמונת-חכמים' הקדושים. פי אתה
יודע את תעלומות לבבנו, פי לא במרד
ובמעל פגמנו בזה, פי אם מחמת עכירת
דעתנו ומעוט ידיעתנו.

אנא יהוה, זכנו מעתה ברחמיך לתקן
כל זה, באפן שנוזכה מעתה
ל'אמונת-חכמים' בתכלית השלמות
באמת פרצונך הטוב. פי אתה יודע יהוה
אלהינו, גדל חלישותנו בעת הזאת, ואין
לנו שום סמיכה, פי אם על החכמים
והצדיקים האמתיים.

על-כן זכנו להאמין בכל החכמים
והצדיקים והכשרים אמתיים,
ולבלי לדבר שום דבור נגד כבודם חס-
ושלום, ולבלי לבזות שום פר ישראל
שבעולם. חוס וחננו וחמל נא עלינו,
ונצר לשוננו מרע, ושפתנו מדבר מרמה.
ועזרנו והושיענו, שנוזכה להקים את
האמונה הנפולה, ונוזכה לתקן
'אמונת-חכמים' בשלמות באמת.

ועל-ידי-זה תחזיר ותתן פח הידים
להמלאכים הקדושים,
לקבל ולהשפיע לכל העשבים ולכל
הדברים שבעולם. ותשלח רפואה שלמה
לכל מפותינו בגוף ונפש בגשמיות
ורוחניות, רפאנו יהוה ונרפא, הושיענו
ונושעה פי תהלתנו אתה.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"א קיג ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קכג,
'העקר לקשר עצמו להצדיק')

"ושמרת לעשות ככל אשר יורה. לא תסור מן
הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" (דברים יז, י"א)
"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)

שנוזכה לבטל שכלנו, נגד שכל ודעת צדיקים האמתיים,
ולקיים דבריהם כל היוצא מפייהם, ככל אשר יורו אותנו,
ולקיים "לא תסור" וכו'; ושנוזכה להתנהג בתמימות

"אֲשֶׁר־י תְּמִימֵי דָרֶךְ, הַהוֹלְכִים בְּתוֹרַת יְהוָה. אֲשֶׁכִּילָה בְּדָרֶךְ תְּמִים, מִתִּי תָּבוֹא אֵלַי, אֶתְהַלֵּךְ בְּתָם לִבִּי בְּקֶרֶב בֵּיתִי. תָּם וַיִּשָּׁר יִצְרוּנִי כִּי קוֹיִתִּיךָ. וְאֲנִי בְּתַמִּי אֵלֶיךָ, פָּדֵנִי וְחַנּוּנִי."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מָלֵא רַחֲמִים, הַתְּמִים בְּמַעֲשָׂיו, הַתָּם וּמִתְמָם עִם תְּמִימִים. רַחֵם עָלַי וְזַכְּנֵי לַתְּמִימוֹת בְּאַמֶּת.

וְאַזְכֶּה לְקֶשֶׁר אֶת עֲצָמֵי בְּאַמֶּת וּבְתַמִּים, לְצַדִּיקִים וּכְשָׁרִים וּתְמִימִים אֱמִתִּים שְׁבִדוֹר, אֲשֶׁר זָכוּ לְשִׁמְשׁ צַדִּיקִים אֱמִתִּים וּלְקַבֵּל מֵהֶם דָּרֶךְ הָאֱמֶת וְהַיִּשָּׁר.

וְאַזְכֶּה לְסֶלֶק וּלְבַעַר וּלְבַטֵּל, כָּל חֲכָמָתִי וְשִׁכְלִי וְדַעְתִּי נִגְדָם, כְּאִלוֹ אֵין לִי שׁוֹם שְׁכָל כָּלֵל, רַק לְקִים כָּל הַיּוֹצֵא מִפִּיהֶם, וְעַל כָּל אֲשֶׁר יֹאמְרוּ כִּי הוּא זֶה, וְלֹא אֶסוּר יָמִין וּשְׂמָאל.

רַחֵם עָלַי בְּעַל הַרְחָמִים, וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי בִלְבוּלִים, וּמִכָּל מִינֵי חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם שְׂאִינָם אֱמִתִּים, רַחֵם עָלֵינוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵהֶם, אֵל יִשְׁעוּ אֶל דְּרֻכֵיהֶם לְבִי.

וְלֹא אֶסוּר מֵאֲמָרֵי פִיהֶם שֶׁל הַצַּדִּיקִים הַקְּדוּשִׁים אֱמִתִּים, הַמְּנַהֲלִים אוֹתָנוּ בְּרַחֲמִים בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת, עַל-פִּי דְרָכֵי הַתּוֹרָה שְׁקִבְלָנוּ מִפִּי מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם. שְׁמַרְנוּ וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וּבִלְבוּלֵי אֱמוּנָה הַבָּאִים מִחֲכָמוֹת הָאֱלֹהִים.

זַכְּנוּ וְהַכְּנִיסֵנוּ לְתוֹךְ דְרָכֵי הַתְּמִימוֹת בְּאַמֶּת לְאַמֶּתוֹ, בְּאַפֵּן שְׂאִזְכֶּה

לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, וּלְקִים אֶת כָּל תּוֹרָתְךָ בְּאַהֲבָה וּבְאַמֶּת וּבְתַמִּים כָּל יְמֵי חַיֵּי. "יְהִי לְבִי בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ."

כִּי "אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם, וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים, וְשָׁמַתְּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם. וּמִצַּאתְּ אֶת לְבָבוֹ נֹאמֵן לְפָנֶיךָ." כִּי הֵלֶךְ לְפָנֶיךָ בְּתַמִּימוֹת, כִּי הִיָּה רֹאשׁ לְכָל הַמְּאֻמִּינִים הָאֱמִתִּים הַתְּמִימִים וְהַיִּשָּׁרִים, הָעוֹבְדִים אוֹתְךָ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

בְּזִכְרוֹתָו, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצַּדִּיקִים הָאֱמִתִּים וְהַתְּמִימִים, רַחֵם עָלַי, וְזַכְּנֵי לְהַתְּחִיל מַעֲתָה לֵילֶךְ בְּדַרְכְּךָ בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

וְתַסִּיר מִמֶּנִּי לִבְבִּי הָעֵקֶשׁ, שְׁלֹא יִשְׁטָה לְבָבִי אֶל דְרָכֵי הַחֲכָמוֹת שֶׁל הַבָּל הַנוֹהֲגִים בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם מְבַלְבְּלִים וּמוֹנְעִים מְאֹד מִלְחָשֵׁב עַל תְּכִלִּיתָנוּ וְסוּפְנוּ וּלְהַתְּקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת.

וְאַבְעַר וְאַסְלֵק מִלְּבָבִי כָּל הַחֲכָמוֹת הָאֱלֹהִים, וְאַדַּע הָאֱמֶת לְאַמֶּתוֹ גְּדֹל שְׁטוּתִי וְחֲסוּרוֹנִי מִהַדַּעַת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "כִּי בַעַר אֲנֹכִי מֵאִישׁ, וְלֹא בִינַת אָדָם לִי." וּכְתִיב: "וְאֲנִי בַעַר וְלֹא אֲדַע, בְּהַמוֹת הָיִיתִי עִמָּךְ." וּכְתִיב: "אֲמַרְתִּי אַחֲכָמָה, וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי."

רַחֵם עָלַי, לְבַל אֶטְעָה בְּעֲצָמֵי בְשׁוֹם חֲכָמוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַמְּבַלְבְּלִין הַרְבֵּה, רַק אִזְכֶּה לְקִים בְּאַמֶּת וּבְתַמִּימוֹת, כְּכֹל הַיּוֹצֵא מִפִּי רְבוּתֵינוּ הָאֱמִתִּים,

וּלְבַטֵּל דַעְתִּי וְשִׁכְלִי נִגְדָם לְגַמְרִי, כְּאֵלֹוֹ
אֵין לִי שׁוֹם שִׁכֹּל כָּלֵל, כְּאֲשֶׁר הוּא בְּאֶמֶת.

וְאִזְכָּה לְקִיָּם בְּאֶמֶת מִקְרָא שְׁכַתוֹב:
"תָּמִים תִּהְיֶה עִם יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ". וְנֹאמַר: "יְהוָה מִי יִגּוֹר בְּאֶהְלֶךְ,
מִי יִשְׁכַּן בְּהַר קֹדֶשְׁךָ. הוֹלֵךְ תָּמִים, וּפְעֵל
צָדֵק, וְדֹבֵר אֶמֶת בְּלִבּוֹ". חֲמַל עָלַי,
וְהוֹשִׁיעֵנִי וְזַכֵּנִי לְכֹל מָה שֶׁבִקְשָׁתִי
מִלְּפָנֶיךָ, "יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי־פִי וְהַגִּיזוֹן
לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

☪ [ה] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב ח ☪

(על־פי לקוטי־מוֹהַר"ן ח"ב ח, תתקעו תזכחה)

"אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי את אשר
לא צויתיו לדבר" (דברים יח, כ) - ענין 'נביא שקר'
"לא ימצא בך וגו', מעונן ומנחש ומכשף.
תמים תהיה עם ה' אלקיך. פי הגוים האלה
אשר אתה יורש אותם, אל מעננים ואל
קסמים ישמעו, ואתה לא כן נתן לך ה' אלקיך"
(דברים יח, ייגיד)

שנזכה להתקרב לצדיקים אמתיים שיט להם רוח
נבואה, ולהנצל מ'מנהיגים של שקר', 'נביאי
השקר'; ונזכה להתרחק מדרכי המנחשים
והקוסמים בכל מיני הרחקות, ולא יהיה לנו
אמונות כוזביות, ולהיות תמים עם ה' אלקינו

וְתִזְכְּנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, לְהִתְקַרֵּב
לְצַדִּיקִים אֱמֵתִיִּים שְׂיֵשׁ לָהֶם
בְּחִינַת 'רוּחַ נְבוּאָה', 'רוּחַ הַקֹּדֶשׁ' בְּאֶמֶת,
בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה עַל־יָדָם לְבָרַר וּלְתַקֵּן הַכַּחַ
הַמְדַמָּה.

וְלֹא יִבְלַבֵּל אוֹתָנוּ הַמְדַמָּה חִסְד־שְׁלוֹם,
בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים וּבְבִלְבוּלִים

רְעִים חִסְד־שְׁלוֹם. רַק נִזְכָּה שְׂיִהְיֶה הַכַּחַ
הַמְדַמָּה בְּרוּר וְזָךְ וְצַח אֲצִלְנוּ בְּתַכְלִית
הַתְקוּן, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה עַל־יְדֵי־זָהָה, לְאֶמוּנָה
שְׁלֵמָה וְיִשְׁרָה וּבְרוּרָה זָכָה וְצַחָה וְנִכּוּנָה
בְּאֶמֶת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, בְּלִי שׁוֹם בְּלְבוּלִים
כָּלֵל.

וְנִזְכָּה לְהֶאֱמִין בְּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, כִּי אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ
בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, יֵשׁ מֵאֵין הַמַּחְלָט, בְּעִשְׂרָה
מֵאֲמֵרוֹת.

וְתִצְלִלְנוּ בְּרַחֲמֵיךָ הָרַבִּים, מ'מְנַהִיגִים
שֶׁל שְׁקֵר', שֶׁהֵם נִקְרָאִים
'נְבִיאֵי הַשְׁקֵר', וְלֹא יִבְלַבְּלוּ אֶת דַּעְתָּנוּ
כָּלֵל בְּדַמְיוֹנוֹת כּוֹזְבִים חֲלִילָה.

וְתִזְכְּךָ וְתִטְהַר אוֹתָנוּ מִטְּמֵאת וְזִהְמַת
הַנְּחָשׁ. וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ, שְׁלֹא
יַעֲלֶה עַל דַּעְתָּנוּ שׁוֹם נַחוּשׁ וְקָסָם כָּלֵל,
וְנִתְרַחַק מִדְּרָכֵי הַמְנַחְשִׁים וְהַקּוֹסְמִים
בְּכֹל מִינֵי הַרְחָקוֹת, וְלֹא יְהִיָּה לָנוּ שׁוֹם
אֶמוּנוֹת כּוֹזְבִיּוֹת כָּלֵל.

רַק נִזְכָּה תָּמִיד לְהִיוֹת תָּמִים עִם יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ, וּלְהִתְנַהֵג רַק בְּתַמִּימוֹת
וּבְכַפְשִׁיטוֹת, בְּאֶמֶת וּבְאֶמוּנָה שְׁלֵמָה
הֶאֱמֵתִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב.

וְתִעֲבִיר וְתַעְקֹר וְתִשְׁבֵּר וְתַכְלֶה, כָּל
דַּעוֹת הַמִּינִים וְהַכּוֹפְרִים
וְהָאֲפִיקוֹרְסִים מִן הָעוֹלָם. וְתִרְחַם עַל
עוֹלָמְךָ, שֶׁתַּפְשֵׁט הָאֶמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
בְּעוֹלָם, וַיֵּאֱמִינוּ כָּל בְּאֵי עוֹלָם בְּחִדּוּשׁ
הָעוֹלָם, וְלֹא יִלְכוּ אַחַר חִקִּירַת הַתְּהוֹ
כָּלֵל.

רק יאמינו כלם בהאמת, שהעולם הוא
מחדש ברצונו יתברך, אשר בראו
בששת ימי בראשית, יש מאין המחלט,
אשר על יסוד אמונה זו, קים ועומד כל
העולם ומלואו, כמו שכתוב: "וכל
מעשהו באמונה".

ונזכה כלנו לעבדך באמת ובאמונה
שלמה כל ימי עולם, עד אשר
נזכה לראות, בטוב אשר תעשה לנו בעת
שתחדש את עולמך לעתיד ברצונך
הטוב.

ותעשה עמנו חסדים רבים. ויקים בנו
מקרא שכתוב: "להגיד בבקר
חסדך ואמונתך בלילות". ונאמר:
"חדשים לבקרים רבה אמונתך".

🕯 [ו] לקוטי תפלות ח"ב ז 🕯

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב ז, 'פי מרחקם ינהגם')

"תמים תהיה עם ה' אלקיך" (דברים יח, יג)

שנזכה לתמימות באמת, ולאמונה שלמה בלי שום חקירות

רבוננו של עולם, מלא רחמים, "שמרה
נפשי והצילני" מכל מיני קשיות
וחקירות. זכני להאמין בך, באמונה
שלמה לבד, בלי שום חקירות וקשיות
כלל.

רחק מדעתי וממחשבותי ומלבי, כל
מיני חקירות ובלבולים, וכל מיני
קשיות ותרוצים, בדרכיך הקדושים. ולא
אתחיל לחקר שום חקירה כלל בחקירות
האלהות, רק אתחזק ואתאמץ באמונה
שלמה לבד, באמת ובתם לבב.

מריה דעלמא כלא, התמים במעשיו,
התם ומתמם עם תמימים, זכני
לתמימות באמת.

ואזכה לקים באמת מקרא שכתוב:
"תמים תהיה עם יהוה אלהיך.
אשפילה בדרך תמים, מתי תבוא אלי,
אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי. לכב עקש
יסור ממני, רע לא אדע. עיני בנאמני
ארץ לשבת עמדי, הולך בדרך תמים הוא
ישרתני, ואני בתמי אלה, פדני וחסני. תם
וישר יצרוני כי קויתיך". ונאמר: "אשרי
תמימי דרך, ההולכים בתורת יהוה".

חום וחסל עלי, וזכני לעבד אותך
בתמימות גדול, באמת ובאמונה
שלמה, ובפשיטות גמור, עד שאזכה
לעבר ולעלות על כל החכמות שבעולם.

חדש אלול

על שהגשים את רוממות אלקותו יתברך.
אשרי הזוכה לתשובה בזאת.

מי שרוצה לשוב להשם יתברך - צריך להיות בקי בהלכה מאד, שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם, בין בעליה ובין בירידה. ובכל מה שיעבר עליו, יחזק את עצמו (שקורין: דערהאלטן זיד), ויקים (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", שגם בשאלת תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת: "ואציעה שאול הנד".

וצריך להיות לו שתי בקיאות - הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, בחינת: "זכאה מאן דעיל ונפיק" (זהר ונקהל ריג: האזינו רצב). הינו: בין שיזכה לאיזה עליה לאיזה מדרגה גדולה או קטנה, אף על פי כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה.

וצריך שיהיה בקי בזה מאד: לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא וכו'.

וכן להפך: שאפלו אם יפל חסוֹשֶׁלוֹם למקום שיפל, אפלו בשאלת תחתית חסוֹשֶׁלוֹם, גם שם אל יתיאש עצמו לעולם בשום אפן חסוֹשֶׁלוֹם, יהיה איך שיהיה, רק יחפש ויבקש את השם יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל, כי גם בשאלת תחתית נמצא השם יתברך, וגם משם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך. וזה בחינת בקי בשוב.

א.

(ח"א, א"ב-ג"ד)

עקר ה'תשובה' הוא: כשישמע בזיונו, ידם וישתק, ויסבול בזיונות ושפיכות דמים, ולמעט בכבוד עצמו, ולהרבות בכבוד המקום יתברך, על ידי שפוגש שפלותו וקטנותו ופגמיו המרבים, ומבין שבודאי ראוי לו לסבול הבזיונות הבאים עליו.

ובזה הוא ממעט הדם שבהלל השמאלי שבלב, וזוכה יצרו הרע, ועל ידי זה זוכה לכבוד אלקי.

קדם התשובה, עדין אין לו הויה, פאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי "טוב לו שלא נברא משנברא" (ערובין יג). וכשבא לטהר עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם. על כן 'תשובה' היא בחינת 'אהיה', הינו: "אנא זמין למחוי" (זהר ונקרא יג אתרי סה).

ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה 'תשובה שלמה' - אף על פי כן צריך לעשות 'תשובה' על 'תשובה' הראשונה. כי מתחלה כשעשה 'תשובה', עשה לפי השגתו, ואחר כך בודאי כשעושה 'תשובה', בודאי הוא מפיר ומשיג יותר את השם יתברך.

נמצא: לפי השגתו שמשגי עכשו - בודאי השגתו הראשונה היא בבחינת גשמיית. נמצא: שצריך לעשות 'תשובה',

כי אי־אפשר לזכות לתשובה, כי אם כשבקי בשתי בקיאות אלו.

וזה: "אני לדודי ודודי לי" (שיר־השירים ו, א) [ראשי־תבות אלו"ל. הרוקח, שיר־השירים; אבוד־הם, תפלת ראש־השנה; ב"ח ארח־חיים תקפא; לקוטי־תורה משפטים; שער־הפסוקים שיר־השירים; פרי־עץ־חיים ראש־השנה].

"אני לדודי" - זה בחינת עילוי. "ודודי לי" - זה בחינת ונפיק'.

וכשיש לו שתי בקיאות אלו - אזי הוא הולך בדרך התשובה, ואז ימין השם פשוטה לקבל תשובתו, וזוכה לכבוד־השם, ונעשה על־ידי־זה אדם לשבת על הכסא, אשרי לו.

וזה סוד פונות אלול.

וכל הפונות של אלול מרמזים ונעלמים בתורה הזו, בדרך נפלא ונורא מאד (עיין בפנים).

[חיי־מוהר"ן ב: בשעת אמירת התורה, לא דבר כלל מענין פונת אלול, רק אחר כך כשגמר אמירת התורה הזאת וכו' ענה ואמר לאנשים חשובים זקנים שישבו אצלו אז, שהיו מתפללים מתוך סדור האריז"ל: "תאמרו לי, איך מרמז בהתורה הנ"ל כל הפונות של אלול!"]

והחרישו ולא ענו - כי באמת אי־אפשר בשום אופן להבין מעצמן סוד הפונות של אלול, איך מרמזים בהתורה הנ"ל. וצוה להביא לפניו סדור האריז"ל, ופתח אותו והראה לפניהם הפונות של אלול. ואחר־כך פתח פיו הקדוש והנורא והתחיל לגלות פלאות: "איך כל הפונות של אלול מרמזים שם בדרך נפלא ונורא מאד!" כמבאר מזה בספר וכו'.

ב.

(ח"א נא, בסוף)

שלמות הדעת הוא: כשנעשה מ'מקיפים' - 'פנימיים'. ואז נצול מכל צרות.

למשל: כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יכירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד, ט): "משנה פניו ותשליחו", כי על־ידי שמשנין הפנים על־ידי לבושין אחרים, נפטר ממונו.

וכן בעקר האדם, הינו בה'שכל' - יש בחינות לבושין, הינו השכל־המקיף. וצריך לעשות מה'מקיף' - 'פנימי', ולעשות לו 'מקיפין אחרים', הינו בחינת מלבושים אחרים.

ועל־ידי־זה נצול מכל אורב ומסטין - כי מלבו"ש' בגימטריא 'חשמ"ל', ומה'חשמ"ל' בורחים כל המשחיתים.

וזה (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון" - על־ידי ה'לבוש', שהוא בחינת ה'חשמ"ל', שהוא לבוש עז והדר, לבוש חזק ונאה - על־ידי־זה: "ותשחק ליום אחרון" - שאינו ירא ממונו כלל.

ועקר הזמן לזה - הוא 'חדש אלול'. וזה: "לבושה ותשחק ליום אחרון", ראשי־תבות אלו"ל.

[לקוטי־עצות, מועדי ה' אלול ב: "חדש אלול הוא הזמן המסגל לזכות לדעת" - דהינו: שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה. ועל־ידי־זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות".

שיח־שרפי־קדש ח"ה תנד: אנשי־שלו־מנו אמרו על תורה הנ"ל: שעל־כן אם יזכה האדם להתעורר בחדש זה פראוי וכוכון, אכן יתלבש ב'לבוש חדש', ולא יפירוהו המקטרגים ב'יום־הדין' במעשיו הרעים. כי סגלת חדש זה: לקבל ולהחליף מלבושים ובגדים חדשים, אם יטיב מעשיו פראוי בחדש זה].

ג.

(ח"א קמא)

'חדש אלול', מסגל למול את ערלת לבבו - עד שישים אל לבו וירגיש היטב כאב הטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו מפזנו לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישבו בתשובה כלם.

כי 'אלול' ראשי-תבות: "ומל' ה' א'ת ל'בבך ו'את ל'בב זרעך" (דברים ל, ז) - הינו: שימול השם את לבבו ואת לבב סתם, התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל.

ד.

(ח"ב עג)

ב'ימי תשובה', דהינו: באלול ועשרת ימי-תשובה, כל ישראל עוסקין אז ב'אמירת תהלים'. כי 'אמירת תהלים' מסגל ל'תשובה' - שאפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, יזכה על-ידי 'אמירת תהלים' להתעורר לתשובה, וגם להגיע אל השער השיך לנשמתו, ולפתח השער - עד שיזכה ל'תשובה שלמה'. אשרי שיאחז בו.

ה.

(ח"ב פב)

כשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא-כסדר' - ידע: "שיש לו גדלות!" ויעשה תשובה! וישפיל עצמו! ויהיה בבחינת מ"ה! - ואז יחזר לילך לו כסדר.

ועקר ה'תשובה', היא ב'חדש אלול' - כי הם 'ימי רצון' - שעלה משה לקבל

לוחות אחרונות ופתח דרך כבושה לילך בה. ועקר דרך התשובה שעשה משה: הוא לידע: שהשם-יתברך בכל מקום, ולמצא השם-יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם, ובכל העליות שבעולם.

כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה למעלה, כגון שנתעשר - אזי הוא שוכח בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת-השם מצינו: שיש שעלה למעלה גדולה, וכפר בעקר רחמנא-לצלן.

על-כן צריך לבקש מהשם-יתברך: שיקרבהו בהתקרבות שלא יזיק לו.

וכן בכל הירידות שבעולם חסין-שלום - אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה כתרין דמסאבותא - גם שם צריכין לקשר עצמו להשם-יתברך, כי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

ומשה קשר עצמו אפלו לפחות שבישראל, ומסר נפשו עליהם וכו'.

ועוד זאת הבחינה היתה למשה: כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שכתוב (שמות יט, ג): "ומשה עלה אל האלקים".

ו.

(ח"ב פז)

'פונת אלול', הם תקון ל'פגם-הברית'. כי 'סוד פונות אלול' (שער היחודים פ"י): הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת דר"ך, ב'ים'. ו'דר"ך' זה - נפתח ב'חדש אלול'.

וְעֵקֶר 'פְּגַם־הֶבְרִית - הוא בְּבַחֲיַנַת 'דָּרֶךְ'
הַזֶּה. כִּי הִיא צְרִיךְ לְהֵאִיר בְּחִינַת
ה'רַכ"ד אורות', בְּבַחֲיַנַת 'ים', בְּחִינַת
'אֲמוּנָה'. וְהוּא נֹטָה מְזָה, וּפְגַם בְּבַחֲיַנַת
'דָּרֶךְ', בְּבַחֲיַנַת (בְּרֵאשִׁית ו, יב): "כִּי הִשְׁחִית כָּל
בְּשָׂר אֶת דְּרָכָיו". כִּי 'אִשָּׁה' נִקְרָאת 'דָּרֶךְ'
(קדושין ב:). וַיֵּשׁ 'דָּרֶךְ' אַחֵר, בְּחִינַת (מְשָׁלִי ל, כ):
"דָּרֶךְ אִשָּׁה מְנַאֲפֶת".

וְהַכֹּלֵל: שְׁעֵקֶר הַפְּגַם - בְּבַחֲיַנַת 'דָּרֶךְ',
שֶׁלֹּא הֵאִיר ה'דָּרֶךְ' ב'ים'.
וּלְפַעֲמִים מַחֲמַת זֶה הַפְּגַם, יוֹכֵל לֵאמֹד זְוֹנָנוּ.
כִּי מֵאַחַר שֶׁנֹּטָה מְזוּנָנוּ, קָשָׁה לוֹ לְמַצֵּא זְוֹנָנוּ.
וְאִפְלוּ אִם יִמָּצֵא זְוֹנָנוּ, תִּהְיֶה לוֹ מְנַגְּדַת, וְלֹא
תִּהְיֶה נוֹטָה אַחֵר רְצוֹנוֹ, מַחֲמַת שֶׁנֹּטָה מְמַנָּה
וְלֹא הֵאִיר בָּהּ, מְזָה נִתְהוּוּה שֵׁיֵשׁ לָהּ רְצוֹן
אַחֵר כְּנִגְדּוֹ. וְאָז: "לֹא זָכָה, כְּנִגְדּוֹ" (יְבֻמוֹת סג).

וּב'חֹדֶשׁ אֶלּוּל' - אִזּוּ יִכּוּלִין לְתַקֵּן זֶה,
וְלְהֵאִיר ה'דָּרֶךְ' ב'ים'.
[עַל־כֵּן 'כּוּנַת אֶלּוּל' הֵם תַּקּוּן לָזֶה]. וְכִשְׁמַתְקַן זֶה -
אִזּוּ מוּצֵא זְוֹנָנוּ, וְהִיא אֵינָה כְּנִגְדּוֹ, רַק
כְּרְצוֹנוֹ.

וְהַסּוּד הַזֶּה שֶׁל 'כּוּנַת אֶלּוּל' שְׁמֻסְגָּלִים
לְתַקּוּן־הֶבְרִית, שְׁעַל־יַד־
זֶה מוּצֵאִין הַזְּוֹנָנִים - מִבְּאֵר בְּתוֹרָה ב'פְּרָשַׁת
אֶלִיעֶזֶר'. כִּי 'אֲבֵרָהִם' מְסֵרוּ הַסּוּד הַזֶּה
כְּשִׁשְׁלַחוּ לְבַקֵּשׁ הַזְּוֹנָנִים שֶׁל 'צַחֲקֵי בְנוֹ'
(בְּרֵאשִׁית כד, ח): "וַיֹּאֲם לֹא תֵאבְדָה הָאִשָּׁה'
לְלִכְתּוֹת אֶת־רִיךְ".

כִּי ה'רֵאשִׁי־תְבוּת' - הֵם אוֹתִיּוֹת 'אֶלּוּל'.
וּבְאֲמֻצֵּעַ הֵם תְּבוּת: "תֵּאבְדָה הָאִשָּׁה" -
כִּי עַל־יַד־בְּחִינַת אֶלּוּל, הֵינּוּ 'סוּד כּוּנַת
אֶלּוּל', עַל־יַד־יָזָה: "תֵּאבְדָה הָאִשָּׁה" - כִּי
עַל־יַד־יָזָה נַעֲשֶׂה בָּהּ רְצוֹן אֱלֹוִי כְּנִל.

גַּם עֵינַי בְּמֵאֲמֹר הַמִּתְחִיל: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל־
מֹשֶׁה קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" (לְקוּטִי־מִזְהָר"ן ח"א
ו), כִּי שֵׁם מְדַבֵּר מ'כּוּנַת אֶלּוּל', וְהוּא 'תַּקּוּן
לְפְגַם־הֶבְרִית' - הֵינּוּ: לְעֵינַי בְּאוֹתוֹ הַמֵּאֲמֹר,
וְלִזְכוּת לְהַבִּין בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת עִמּוֹ אֵיזָה עֲבוּדָה
בְּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם - עַל־יַד־יָזָה יִתְקַן פְּגַם־
הֶבְרִית.

ז.

(ח"ב פח; שִׁיחוֹת־הַר"ן קפ)

אָמַר: שְׁעֵינַי כּוּנַת אֶלּוּל' שֶׁהֵם 'תַּקּוּן
לְפְגַם־הֶבְרִית' (בְּתוֹרָה הַקּוּדְמַת ח"ב פז),
וְעֵינַי ה'פְּרוֹת', וְעֵינַי ה'מְלֵאךְ עִם הַשּׁוֹפְרוֹת'
(בְּתוֹרָה הַזֶּה) - הַכֹּל אַחַד, וַיֵּשׁ בָּזֶה רְזִין גְּדוּלִים
(עֵינַי הַתּוֹרָה ח"ב פח בְּפָנִים, וְעֵינַי לְקוּטִי־הַלְכוֹת, בְּרַכַּת־
הַפְּרוֹת ה).

ח.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן קכז-רצד)

פְּעַם־אַחַד הִיא מְדַבֵּר מְעַנֵּן אֶלּוּל'.
וְאָמַר: שְׁמָה שְׁנוֹהֲגִין לוֹמַר
'תַּקּוּנִים' [תַּקּוּנֵי־זֶה] ב'אֶלּוּל' - מֵה'נְגוּן' שֶׁל
ה'תַּקּוּנִים', וְגַם מֵה'חֲלִישוֹת הַלֵּב' שֵׁיֵשׁ לְכֹל
אַחַד אִזּוּ, מַחֲמַת שֶׁכֹּל אַחַד מִתְאַחֵר אִזּוּ
בְּבֵית־הַמְּדַרְשׁ יוֹתֵר מְרַגְּלֹתוֹ - מְכַלְזָה
נַעֲשֶׂה דְבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתַקּוּנִים גְּדוּלִים
לְמַעֲלָה.

ט.

(שִׁיחוֹת־הַר"ן רנא)

ב'יָמֵי אֶלּוּל', וְעִשְׂרֵת־יָמֵי־תְּשׁוּבָה,
ו'יָמֵים־נִזְרָאִים', עַד
'הוֹשַׁעְנָא־רַבָּא' - צְוָה רַבְּנוּ ז"ל לְכַמֵּה
אֲנָשִׁים: "לוֹמַר אִזּוּ כָּל 'סְפָרֵי תַנְיָךְ' [תּוֹרָה
נְבִיאִים וְכְתוּבִים] מִתְחַלְקָתֶם וְעַד סוּפָם". וְגַם הוּא
בְּעֲצָמוֹ נִהַג כֵּךְ כַּמֵּה פְּעָמִים. גַּם הִיא גּוֹמַר
כַּמֵּה סְפָרִים בְּיָמֵים הַלְלוּ.

י.

(חיי-מוהר"ן לט)

בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ-אֱלוּל, הֲלֹךְ עִמִּי רַבֵּנוּ
ז"ל בַּחוּץ אֵצֶל
בֵּית-הַכְּנֶסֶת אָנָּה וְאָנָּה פְּדֻרְפוּ, וְדַבֵּר עִמִּי,
וּשְׂאֵל אוֹתִי: "אִם נָפַל עָלַי פְּחַד בְּזַחַת הָרֵאשִׁי-
חֲדָשׁ-אֱלוּל"?

וְסִפֵּר לִי: "שְׁעָלְיוּ נָפַל פְּחַד גְּדוֹל וְנוֹרָא
מְאֹד כְּשֶׁשָּׁמַע קוֹל הַשּׁוֹפָר בְּזַחַת
הַיּוֹם שֶׁהִתְחִילוּ לְתַקּוֹעַ, כִּי אֶחְזָתוּ פְּחַד
וְרַעְדָּה גְּדוֹלָה!" - וְאַחֲרֵכֶּךָ אָמַר לִי עֲנִין
הַנְּדָפֶס (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א קמא): "אֵת לְבַבְךָ
וְאֵת לְבַב, רֵאשִׁי-תְבוֹת אֱלוּל".

וְהַעֲנִין: שֶׁכְּשֶׁאֵדָם זֹכָה לְהַרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ
בְּאֶמֶת כָּאֵב עֲזוֹנוֹתָיו - אֲזִי
מְחַיֵּבִים הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שֶׁנִּמְשְׁכוּ
מִפְּנֵי לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב וּמְכַאֲבִים וְכוּ', מְחַיֵּבִים
הַלְּבָבוֹת שֶׁל הַטְּפוֹת, לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב
וּמְכַאֲבִים הַגְּדוֹל, כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר לֵב אֲבִיהֶם
וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב עֲזוֹנוֹתָיו וְכוּ', כִּמְבָאָר
שָׁם.

וְאָמַר אֲזִי: אֲנִי הַרְגִּשְׁתִּי זֹאת הַיּוֹם הַזֶּה. כִּי
הַיּוֹם הַזֶּה אֶחְזָנִי סָמַר וְרַעְדָּה גְּדוֹלָה
כְּשֶׁשָּׁמַעְתִּי קוֹל הַשּׁוֹפָר וְכוּ', וְאַחֲרֵכֶּךָ בָּאָה
אֵלַי בְּתִי אֲדָל וְאָמְרָה: "אָבִי, בְּשָׂרֵי סָמַר
וּפְחַד לְבִי עָלַי, מִקּוֹל הַשּׁוֹפָר שֶׁשָּׁמַעְתִּי
עִתָּה".

וְרֵאשִׁיתִי זֹאת: שְׁעָלִי־יָדֵי שֶׁלֵּב הָאֵב
נִתְעוֹרַר, נִתְעוֹרַר גַּם לֵב הַטְּפוֹת
שֶׁנִּמְשְׁכוּ מִפְּנֵי יִלְדֵי מִמֶּשׁ, אוֹ חֶסֶד וְשָׁלוֹם
וְכוּ', בְּכָל-מְקוֹם שֶׁהֵם - מְחַיֵּבִים הַלְּבָבוֹת
לְהַרְגִּישׁ וּלְהִתְעוֹרַר וְכוּ', עַל-יְדֵי שֶׁנִּתְעוֹרַר
לֵב אֲבִיהֶם וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב בְּאֶמֶת.

יא.

(חיי-מוהר"ן צו)

סִפֵּר בְּיָמֵי אֱלוּל: שֶׁחָלַם לוֹ: שֶׁהָיָה רוֹצֵה
לְכַנֵּס בְּבֵית לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר -
וְעֵבֵר לִפְנֵי בֵּית אֶחָד, וּשְׁמַע: שֶׁשָּׁם מְזַמְרִין
וּמְכִין כַּף אֶל כַּף, וּמְרַקְדִין מְאֹד, וּשְׁמַחִין
בְּקַפִּיצוֹת וּרְקוּדִין גְּדוֹלִים, כְּדֶרֶךְ הַשְּׂמַחִים
וְהַשּׂוֹחֲקִים מְאֹד. עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי: "הֲלֹא
לְכָאן בּוֹדְאֵי טוֹב לְכַנֵּס לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר"
(וְהַשְּׂאָר אֵינִי זוֹכֵר).

וְעָנָה אֶחָד: שֶׁגַּם מְרַמֵּז בְּסִפְרוֹ (לִקְוֵי-מוֹהַר"ן
ח"א י, ה): "שְׁמִצּוֹת שׁוֹפָר' הֵיא
בְּחִינַת הַמְּחָאֵת כַּף וּרְקוּדִין", שֶׁמְבָאָר שָׁם
מְאֹד הַזְהַר-הַקְּדוֹשׁ (תַּקְוֵי-זֶהָר מ"ט):
"בְּתְרוּעָה דְאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעְבֵּר אֶל אַחַר
כְּפִירוֹת" וְכוּ', שְׁעָלִי־יָדֵי־זֶה זֹכִין לְהַמְּחָאֵת
כַּף וּרְקוּדִין. שֶׁהֵיא בְּחִינַת (שָׁם נג): "וְהֵיא
רוּחָא, נָשֵׁב בְּשֵׁת פְּרָקִין דְּדְרוּעִין, וּבְשֵׁת
פְּרָקִין דְּרַגְלִין".

וְנַעֲנֶנֶע לוֹ רַבֵּנוּ ז"ל רֵאשׁוּ.

אַחֲרֵכֶּךָ שָׁלַח הַשֵּׁם בְּלִבִּי: שֶׁמְרַמֵּז
בְּפֶסוּק: שֶׁ'שׁוֹפָר' הֵיא בְּחִינַת
רְנָה וְשִׂמְחָה' - כִּי (תַּחֲלִים קכו, ב): "אֲזִי יִמְלֵא
שִׂחֻק פִּיִּנִי וְלִשׁוֹנִי רְנָה" רֵאשִׁי-תְבוֹת
'שׁוֹפָר' ר'. וְעַל-כֵּן אַחַר פֶּסוּק (שָׁם פט, טז):
"אֲשָׂרֵי הָעָם יִדְעִי תְרוּעָה" וְכוּ', כְּתִיב (שָׁם
שָׁם, יז): "בְּשִׁמְךָ יִגִּילוֹן כָּל הַיּוֹם".

וְעֵינַי בְּמְקוֹם-אַחַר (לִקְוֵי-מוֹהַר"ן ח"א קעה):
"שֶׁעֶקֶר הַבְּכִיָּה, צְרִיכָה לְהִיזֵת מִתּוֹךְ
שִׂמְחָה, כִּי 'בְּכִיָּה' הֵיא רֵאשִׁי-תְבוֹת:
"בְּשִׁמְךָ יִגִּילוֹן כָּל הַיּוֹם".

יב.

(חיי-מוהר"ן קטו)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול' נכנס רבנו ז"ל לעיר ברסלב, על שבת פרשת פי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמרוב הסמוך לפה, היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם-יתברך חמל עלינו מן-השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו, להשאיר שארית בארץ "למען עשה ביום הזה להחית עם רב" (לשון הפסוק בראשית נ, ט) וכו' וכו'.

ואנחנו זכינו ברחמי המרבים, להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם באריכות. ואמר: אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי - די. ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכו'.

יג.

(בוכבי-אור, 'אנשי-מוהר"ן' כו-כז)

מוהרנ"ת ז"ל אמר: "אמירת ספרי אדמו"ר ז"ל, שהם ה'לקוטי-מוהר"ן', ו'ספר-המדות', וה'ספורי-מעשיות', וה'שיחות' שלו - ה'אמירה' לבד, מסגלת להנשמה כמו אמירת 'ספרי הזהר והתקונים'".

עוד אמר: "שגם בימי אלול הקדושים, מצוה לאמרם מתחלתם ועד סופם, ומועיל מאד מאד".

יד.

(לקוטי-הלכות נדרים ד, ט)

עתה בעונותינו שפבר נחרב בית-מקדשנו, ואין מי שיכפר בעדנו

לטהרנו ממשאווי הגדול של עונותינו, עקר סמיכתנו - על ימי התשובה, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, שנזכה לשוב בהם בתשובה-שלמה.

עד שנזכה לפעל בקשתנו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" וכו', שהשם-יתברך ימחל עונותינו ועון חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש שבזה תלויים כל החטאים.

כי מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, הם ארבעים יום, פנגד ארבעים יום שפגמו בהם המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, שבזה תלויים כל החטאים, שאנו צריכין לתקן פגם אלו הארבעים יום, בארבעים ימים הקדושים והנוראים האלו, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

טו.

(לקוטי-הלכות, ערבג, לה-לו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, 'ואת הערבבים')

על-ידי רבוי התפללות וההפצרות של משה, על-ידי-זה נתפס לו השם-יתברך, והפך הרגז לרצון, ונתרצה לישראל, בארבעים ימים האחרונים, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

ועל-כן אלו הימים הם 'ימי-רצון', 'ימי-רצון' דיקא - כי בהם מאיר ה'רצון-העליון, בכל שנה ושנה, בכל דור ודור.

ואז צריכין להתגבר ביותר, להמשיך על-עצמו רצונות חזקים וכסופין גדולים להשם-יתברך.

ועל-ידי הרצון נעשה 'יראה' פנ"ל; ועל-כן אלו הימים נקראים 'ימים

נוראים", שהם 'אלול' ו'עשרת ימי תשובה' עד יום-כפור - כי אז עקר התגלות עצם ה'יראה-דקדשה' שנמשכת על-ידי 'התגלות-הרצון' שמתגלה אז ביותר, כנ"ל.

ועל-כן נוהגין כל ישראל להרבות בצדקה מאד באלו הימים - כי עקר התקון על-ידי הצדקה, כי עקר הקלקול הוא על ידי 'מצח-הנחש' כו' כנ"ל, וצריכין עכשו להכניעו ולבטלו, ועקר הכנעתו הוא על ידי 'צדקה'.

על-כן צריכין אז בימים-הנוראים, להרבות מאד בצדקה לעניים-הגונים - כדי להכניע 'מצח-הנחש', כדי לגלות 'הארת-הרצון', כדי לזכות ל'יראה', שהוא עקר בחינת 'ראש-השנה' ו'יום-הכפורים', בחינת (תפלת שמונה-עשרה לימים-נוראים): "ויבכו תן פחדך" וכו'.

וזה שנתנו הקדמונים סימן לימים אלו (עמוס ג, ח): "אריה שאג מי לא ירא" - כי אז נתעורר 'יראה גדולה', על-ידי 'התגלות-הרצון', כנ"ל.

וזהו "אריה שאג" דיקא - כי יש 'חיות-רעות' הדורסים וטורפים, שהם האפיקורסים הכופרים ברצון, שהם בחינת (שמואל-א יז, לד): "ובא הארי והדב" וכו', שנאמר במעשה דדוד עם גלית וכו', כמבאר בהתורה הנ"ל.

ועכשו בימים-הנוראים, על-ידי רבוי הצדקה, זוכין להכניע 'מצח-הנחש', עד שנתבטל הארס הרע של ה'חיות-הרעות', שהם ה'כופרים', ואז נתהפך לב הכופרים מרע לטוב, עד שכלם מודים ברצון.

טז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"א ב)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול, זכיתי להתקרב לאדונינו מורנו ורבינו הקדוש והנורא, הרב האמת, מורנו רבי נחמן זכר צדיק וקדוש לברכה. והוא אחז בידי, וקרבני ברחמי המרבים, ונשא אותי "כאשר ישא האמן את הינק" (לשון הפסוק במדבר יא, יב).

יז.

(ימי-מוהרנ"ת ח"ב יד)

ואז הייתי נחפז בדרכי מאד לבוא לאומאן, כדי להגיע לשם על ערב ראש-חדש אלול' - שאז מתקבצים הרבה אנשי-שלומנו על ציונו הקדוש וכו'. והייתי ב'ערב ראש-חדש' על ציונו הקדוש.

יח.

(מעשה מבטחון)

ה'מעשה מבטחון' - ספר רבנו ז"ל, בליל ד' אלול שנת תקס"ו.

יט.

(טיח-טרפיקדש ח"ה שלב)

ספר רבי אברהם שטרנהרץ ז"ל בשם חמורתו (היא היתה בתו של רבי יוסף יונה בן מוהרנ"ת ז"ל) שהיתה מספרת בשם אביה: שפשהגיע 'חדש אלול', היה אומר בצחות: "הנה עתה מגיעים הימים ימי אלול הקדושים, ויפסיקו היראים והחסידים ללמוד ולהתפלל". כי לרב רצונם לחטף הרבה טוב תשובה ומעשים-טובים, מזניחים את התורה והתפלה הפשוטה, לרב התלהבותם.

וְהָיָה מִסִּים רַבִּי לִוֵי יִצְחָק בְּעֵנְדֵעַר ז"ל
בְּסִפְרוֹ זֹאת: שֶׁפֶן נִזְהַג הַדָּבָר גַּם
בְּיוֹם־הַשְּׁשִׁי וְעַרְבֵי־הַג, כְּשֶׁמְכִינִים עֲצָמִם
הַיְרָאִים וְאֲנֹשֵׁי־מַעֲשֵׂה לְקַבֵּל 'קִדְשַׁת
הַשַּׁבָּת', וְשׂוֹכְחִים: שְׂאִין טוֹב מִלְקַבֵּל
קִדְשַׁת שַׁבָּת - מִלְשַׁבָּת וְלַעֲסֹק בַּתּוֹרָה
וְתַפְלָה בְּהַתְמַדָּה, וְעוֹד יוֹתֵר מִשָּׂאֵר הַיָּמִים.

ג.

(שיח-שופי-קדש ח"ה תסט)

הַסּוֹחָרִים הַקְּדָמוֹנִים הָיוּ מִבְּקָשִׁים
בַּתְּפִלָּתָם, שֶׁיִּשְׁלַח לָהֶם הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ פְּרִנְסָה, כָּל אֶחָד כְּפִי פְּרִנְסָתוֹ, בְּמִשְׁךְ
יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ, אֲבָל לֹא בְּעַרְב־שַׁבָּת, וְלֹא
בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל. כְּדֵי שְׂיֻכְלוּ לְקַבֵּל הַשַּׁבָּת
כִּהְיוּ, וּבְחֹדֶשׁ אֱלוּל לְשַׁבָּת רַק עַל הַתּוֹרָה
וְהַעֲבוּדָה כְּדַבְעֵי.

נא.

(רבי לוי יצחק בענדער ז"ל - מפי השמועה)

רַבִּי לִוֵי יִצְחָק בְּעֵנְדֵעַר ז"ל סִפֵּר: שֶׁכַּאֲשֶׁר
בָּא פַּעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְאוּמָן, הָיָה
בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל (שְׁנַת תַּרְע"ד). וְזֶה מְאֹד הַתְּעוֹרֵר
כַּאֲשֶׁר רָאָה אֲנִשֵּׁי־שְׁלוֹמֵנוּ בּוֹעֲרִים כְּמוֹ אֵשׁ
מִמֶּשֶׁ, מְרַב הַתְּעוֹרְרוֹתָם בַּעֲבוּדַת הַשֵּׁם־
יִתְבָּרַךְ. וְהָיָה הַצִּיּוֹן כְּמוֹ כְּנֹרֶת דְּבוּרִים, מְסַבֵּב
עִם אֲנֹשִׁים. וְרָאָה אֲנֹשִׁים הוֹלְכִים מֵהַצִּיּוֹן
לְבֵית־הַמִּדְרָשׁ, וּמִבֵּית־הַמִּדְרָשׁ לְצִיּוֹן, כָּל־כַּף
הָיוּ דְבוּקִים אֶל הַצִּיּוֹן־הַקְּדוֹשׁ.

וְסִפֵּר: שֶׁרָאָה חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת מֵאֲנֹשֵׁי־
שְׁלוֹמֵנוּ, בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים וְזֻקְנִים,
מִתְמַיְדִים גְּדוֹלִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ שְׁלַחַן־
עֲרוּךְ הַלְכוּת נְדָרִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ מִסְכַּת
עַרְכִּין, וְזֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים
מִשְׁנָיוֹת, זֶה אוֹחֵז בְּשַׁעוֹרוֹ בַּמִּדְרָשׁ, וְזֶה

בְּזֶה, וְזֶה בַּתְּקוּנִים, זֶה בְּלְקוּטֵי־הַלְכוּת, וְזֶה
בְּלְקוּטֵי־תְּפִלוֹת וְכוּ' וְכוּ'. כָּל אֶחָד הָיָה עֹסֵק
בְּאִיזָה דָּבָר, לִיְדִיג אִיז קִינְעֵר נִשְׁט גְּעוּוֹעַן
[אף אֶחָד לֹא הִסְתַּוּבַּב רִיקָם לְלֹא מַעַשׁ].

נב.

(עלים-לתרופה, מכתב רבנו
ז"ל לחותנו מזווג שני)

מִזֶּה שֶׁעָבַר אֵיךְ, כִּי כָּבֵד עָבַר זְמַן הַחֲתָנָה.
וְלִהְבֹּא בְּקִשְׁתִּי, אִם בְּרָצוֹן מֵעֲלָתוֹ
שֶׁיְהִיָּה הַקָּשֶׁר שֶׁנִּתְקַשְׂרָנוּ בִּינֵינוּ בְּקָשֶׁר שֶׁל
קִימָא, יִרְאֶה הַפֶּאֶר מֵעֲלָתוֹ, לְמַחֵל עַל כְּבוֹדוֹ
הַרְמָה וְהַנְּשֹׂאָה, וְלִקְרֹא עַל הַחֲתָנָה סְמוּךְ
לְפָנֶי קַהֲלָתָנוּ, שֶׁיְהִיָּה סְמוּךְ וְנִרְאֶה לְקַהֲלָת־
קִדְשׁ בְּרִסְלָב, וְלֹא יֵאָחַר מִחֲצֵי חֹדֶשׁ אֱלוּל
הַבְּא־עֲלֵינוּ־לְטוֹבָה וְכוּ'.

נג.

(עלים-לתרופה, א' מצורע
ראש-חדש ניסן תקצ"ב)

וְהֵנָּה בְּעֵתִים הַלְכוּ אֲנִי עוֹסֵק בְּעֵנִין 'כּוֹנֵת
אֱלוּל', שֶׁהֵם 'תְּקוּנַת־הַבְּרִית', שֶׁהוּא
סוּדוֹת עֲצוּמִים שֶׁגָּלָה שָׁם (לְקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"ב פ"ד
פ"ח) בְּעֵנִין: "וְאִם לֹא תֵאבֹד הָאִשָּׁה" וְכוּ',
וּבְעֵנִין הַפְּרוֹת' וּבְעֵנִין הַיְאָבְדוֹת' שֶׁמְחַפְּשִׁין
הַמְּלָאכִים שֶׁתּוֹקְעִין תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה
וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁרֵי הָאֲזָנִים שֶׁשָּׁמְעוּ מִזֶּה, כִּי לֹא
נִשְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם וְכוּ'.

וְהַעֲקָר הַיּוֹצֵא מִשָּׁם: שֶׁצָּרִיךְ כָּל אָדָם
לְבַקֵּשׁ וְלַחֲפֹשׁ הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד
מְאֹד אַחַר אֲבִדוֹתָיו. וְעַקֵּר הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ,
הוּא עַל־יְדֵי דְרָכֵי תּוֹרָה שֶׁגָּלָה עַל פְּסוּק:
"קְרֹא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" בְּסִימָן ו', כְּמִבְּאֵר שָׁם
בְּמִקוֹמוֹ, כִּי הַתּוֹרָה הַזֵּה לֹא הוּא 'סוּד כּוֹנֵת
אֱלוּל' וְכוּ'.

ועקר הפגנות - הם בחינת (תהלים קלט, ח):
 "אם אֶסַּק שָׁמַיִם שֵׁם אֲתָהּ וְאֶצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַהַיָּהוּ", שהוא בחינת: 'בְּקִי בְרַצוּא', 'בְּקִי
 בְּשׁוּב', 'בְּקִי בְּעֵיל', 'בְּקִי בְּנַפְיִק'. כִּי מִי שֶׁזֹּכֵה
 לְקַיִם: "אם אֶסַּק וְכוּ' וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַהַיָּהוּ" -
 הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּחִינַת 'סוּד פּוֹנֵת
 אֶלוֹל', וְיִכּוֹל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹתָיו.

כִּי צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה, וּבִדְאִי
 בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹבֵר עַל הָאָדָם מַה
 שְׁעוֹבֵר, בְּפֶרֶט שְׂאֵבְדוֹתוֹ עַל־פִּירֵיב, הֵם
 בְּמִקּוֹם מְדַבֵּר שְׁמָמָה, בְּמִקּוֹם תְּהוּ וְבִהוּ,
 שְׁמַחְמַת זֶה הָאָדָם תּוֹעָה כְּשֶׁה אֹבֵד, וְעַל זֶה
 נֶאֱמָר (תהלים קז): "תָּעוּ בַּמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ
 וְכוּ'", וְכָל הַמְזֻמּוֹר.

ועתה הֵבֵן בְּעֲצָמָה: כַּמָּה וְכַמָּה צְרִיכִים
 לְחַזֵּק אֶת־עֲצָמוֹ כְּשֶׁצְרִיכִין לְעֵבֵר
 בְּמִקּוֹמוֹת כְּאֵלוֹ, לְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת שֶׁנֶּאֱבְדוּ
 מִכַּמָּה שָׁנִים, וְגַם צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְמַצָּא
 אֲבֹדוֹת מְגַלְגּוּלִים הַקּוֹדְמִים שֶׁעֲבָרָה נִשְׁמַתוֹ
 בָּהֶם.

וקשה לְהַמְלִט, שְׁבִתוֹךְ הַחֲפוּשׁ לֹא יֵאבֵד
 עוֹד יוֹתֵר, וְכַמְרָמֵז שֵׁם: שְׂאֵפְלוֹ
 הַצְּדִיקִים הַחוֹפְרִים אַחֵר הָאֲבֹדוֹת, לְפַעֲמִים
 הֵם עֲצָמָם אוֹבְדִים עוֹד, עַיִן־שֵׁם. מְכַל־שֶׁפֶן
 שָׂאֵר אֲנָשִׁים. וְעַל־יְדִי־זֶה מִתְאַרֵךְ הַגְּלוּת כָּל־
 כֶּךָ בְּכָל־לַיִת. וְכֵן גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ בְּפֶרֶט־יִוִּת שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְאַרֵךְ כָּל־כֶּךָ, הַכֹּל מִחֲמַת
 זֶה, הַמִּקּוֹם יִרְחַם.

על־כן כָּל מִי שֶׁרוֹצֵה לְחוּם עַל נַפְשׁוֹ,
 כַּמָּה וְכַמָּה הַתְּחַזְּקוֹת הוּא צְרִיךְ
 לְבַלֵּי לִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ
 לְעוֹלָם, יְהִיֵּה אִיךְ שִׁיחִיָּה, אֶפְלוֹ אִם נִדְּמָה לוֹ
 שְׂאוֹבֵד חֲסִי־שְׁלוֹם בְּכָל־פַּעַם יוֹתֵר, אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְיַחֲפֵשׂ יוֹתֵר.

ואף־על־פי שְׂאִינוֹ מוֹצֵא כָּלְל, צְרִיךְ
 לְהֶאֱמִין: שְׂבֹד־אִי מוֹצֵא
 הַרְבֵּה עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד, כִּי
 הַיְגִיעָה אֵינּוּ נֶאֱבֹדֶת כָּלְל, כִּי "לִית רְעוּתָא
 טַבָּא דְאֵתְאֲבִיד" (זהר תרומה קנז).

וזהו (מגלה וי): "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי אֵל
 תְּאֲמִין, יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי תְאֲמִין".
 וְקָשָׁה: מַה הוּא לְשׁוֹן "תְּאֲמִין", הֲלֹא יִכּוֹלִין
 לְרַאוֹת אִם מְצָא אִם לֹא?!

אך בְּאֵמַת יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׂיַגַּע הַרְבֵּה, וְנִדְּמָה
 לוֹ שְׂעֵדִין לֹא מְצָא כָּלְל, וּמַחְמַת זֶה
 הוּא אוֹמֵר "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי" - אֶף־עַל־פִּי־
 כֵּן "אֵל תְּאֲמִין לוֹ". רַק "יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי
 תְאֲמִין", אֶף־עַל־פִּי שְׂאִין בִּידוֹ מְאוּמָה מַה
 שְׂמַצָּא, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּאֲמִין בְּאֵמוּנָה־
 שְׁלֵמָה, שְׂבֹד־אִי מְצָא הַרְבֵּה.

כי יֵשׁ הַרְבֵּה שְׂאִין מְרַאֵין לוֹ מַה שְׂמַצָּא,
 עַד הַסּוּף. וְגַם אֶפְלוֹ אִם לֹא מְצָא כָּלְל
 עֲדוֹן - אֶף־עַל־פִּי־כֵן מְצָא הַרְבֵּה, עַל־יְדֵי
 הַחֲפוּשׁ וְהַיְגִיעָה לְבַד, כִּי הַיְגִיעָה וְהַחֲפוּשׁ
 לְבַד, אֵינּוּ נֶאֱבֹד בְּשׁוּם־אֶפֶן. וְעַל־כֵּן "יִגְעַתִּי
 וּמְצָאתִי תְאֲמִין", 'תְּאֲמִין' דִּיקָא פְּנ"ל, וְהֵבֵן
 הַיֵּטֵב, כִּי לֹא דָּבָר רִיק הוּא.

ועל־פי דָּרֶךְ זֶה שְׂאֵנוֹ קוֹרְאִין אֶת כָּל
 הַיְגִיעוֹת וְהַעֲבֹדוֹת בְּתוֹרָה
 וְתַפְלָה, בְּפֶרֶט בְּשִׁיחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ - הַכֹּל
 אֵנוּ קוֹרְאִין עִתָּה בְּשֵׁם 'בְּקָשָׁה וְחֲפוּשׁ', וְכֵן
 עַל־פִּירֵיב מְבַקְשִׁין וּמְחַפְשִׁין עַל־יְדֵי רְצוֹן
 וְתַשׁוּקָה וְגַעְגּוּעִים וְכוּ' - עַל יְדֵי זֶה אַתֶּם
 יִכּוֹלִים לְהַתְּחַזֵּק הַרְבֵּה בְּכָל עֵת אִיךְ שֶׁהוּא.

כִּי אַתֶּם מְחַיְבִים אֶף־עַל־פִּי־כֵן לְבַקֵּשׁ
 וּלְחַפֵּשׂ יוֹתֵר, כְּמוֹ הַמְּחַפֵּשׂ אַחֵר אֲבֹדוֹת
 בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׂבֹד־אִי אֵינּוּ מוֹצֵא בְּפַעַם אֶחָד,

בפרט אבדות כאלו שצריכין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפשם.

בפרט שאנו מאמינים באמת שאין היגיעה לריק חס־ושלום, כי מה שמרויחין על־ידי היגיעה והחפוש לבד, אפלו כל זמן שאין מוצאין, הוא רוח בלי שעור, יותר מכל הון דעלמא, "עין לא ראתה" וכו'.

מכל־שפן שאנו בטוחים, שבודאי נזכה למצא הכל סוף כל סוף, אם נזכה להתחזק ולבקש ולחפש תמיד, וכנ"ל.

נד.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ג)

ותזכה להיות בקי בהלכה וכו', שזהו 'סוד פונת אלול' כידוע לה (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו). אשרינו שאנו זוכים לידע מסודות פאלה, שהם דרכים נפלאים לכל אחד לעבודתו יתברך. "אני לדודי ודודי לי" יזכנו ללכת בהם באמת.

וזהו בעצמו הפונה: שאני צריך להתעורר, ולהשתוקק, ולהתיגע, ולהתקרב - "לדודי יתברך" - ולהיות בקי בזה. "ודודי לי" - יזכנו ויעזרנו, לקרבנו אליו בחמלתו וכו'.

נה.

(עלים־לתרופה, א' ראה תקצ"ד)

ואם אמנם יש לי צער מזה, שבאת לידי זה להצטער כל־כף בדרך, בשביל רוח בזה. עם־כל־זה זאת נחמתי, מה שכתבת שנזכרת בדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה (לקוטי־מוהר"ן ח"ב פז): "ש'דרך' הוא 'תקוני־הברית' - ובכונת אלול". ומהסתם חשבת אז פמה דברי־תורה, וגם

היה לה בתוך־כף לפרש שיחתך לפניו יתברך וכו'.

נו.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ד)

ונזכה לקבל חדש אלול הנורא הזה הבא־עלינו־לטובה בקדשה ובטהרה, כי כל דברי מכתבי הנ"ל [מענין יולדת ולדה] מדברים מ'אלול', שגרמז בפסוק (משלי לא, כח): "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", שהוא צרוף 'אלול' בראשי־תבות, כמו שכתוב בסימן כ"א, ושם מדבר מענין 'יולדות', ומענין "צעקתנו יודע תעלומות", כמו שכתוב שם, עין־שם.

ראה והבן: שבתורתו הקדושה יכולין למצא כל מבקש, כי בשבת זו ברכו 'חדש אלול', והיה חבור נפלא לענין הנ"ל.

וכן הוא בכל יום ויום - שכל מה שנעשה בכל יום ויום אצל כל אחד ואחד, הכל יכולין למצא בתורתו הקדושה בדרכים נפלאים, באשר כבר שמעת וראית והבנת אצלי פמה פעמים, וכל־זה לפי מעוט שכלנו, מכל־שפן הנסתרות שבהם עד אין־סוף ואין־תכלית וכו'.

והשם־יתברך יעזר לבבכם באמת, שתזכו להרגיש אמתת

נעימת תורתו הקדושה, ולילך בהם באמת בכל עת, כל אחד, בכל מקום שהוא, ולקיים באמת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנק", שזהו 'סוד פונת אלול' (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו), ולילך בזה באמת ובתמימות, לקיים (דברים ד, לט): "וידעת היום וכו' כי ה' הוא האלקים, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

כז.

(עלים-לתרופה, אור ליום א' שופטים תקצ"ה)

לעת-עתה יש לנו פנאי להתקרב להשם-יתברך, ולהתפלל לפניו על-ידי-זה דיקא, כי אין לנו למי לברח פני-אם להשם-יתברך.

רק עתה אנו צריכין להתפלל להמשיך ישועה ורחמים, שיצא דבר המשפט לטובתי, שאהיה זכאי לגמרי במשפט, באשר באמת אני נקי מעוון בענין זה, כי הכל עלילות שקר, ושונאינו יכרעו ויפלו, ויבשו ויבהלו מאד וכו', ולה' הישועה. [לפני-זה ישב בתפיסה, ואחר-כך בראש-חדש אלול גרשו אותו לנעמירוב וכו', ועבר כל התלאות, כמבאר שם בהמכתבים].

והנה ימי המשפט והדין הגדול של ראש-השנה ממשמשין ובאין, וכבר ברכו ראש-חדש אלול, וצריכין לרעד ולפחד מאד מ'משפט' הזה שנוגע לחיים-נצחיים, ואי-אפשר לשחד בממון ולפייס בדברים, וכל פחד המשפט שעלי שיש לנו עתה - הוא כדי לזכר ולא לשכח 'פחד המשפט' של ראש-השנה, מפל-שפן של יום הדין הגדול והנורא.

כי צריכין להעלות כל הפחדים, וכל היראות הנפולות, לבלי לפחד ולהתירא משום דבר, פני-אם מהשם-יתברך לבדו. ולידע ולהאמין: שכל היראות והפחדים העוברים על האדם, בפרט פחדים פאלה שיש לנו עתה, הכל כדי להזכירנו לרעד ולפחד מהשם-יתברך.

ותכף שזוכרין ביראת-השם, אף-על-פי שיודעים כל אחד בנפשו שאינו נקי כלל, אף-על-פי-כן יכולים לשמח ולחיות

חיים אמתיים, כי "יראת ה' תוסיף ימים" (משלי י, כז), בחינת: "יראת ה' לחיים" (משלי יט, כג).

וזה עקר שלמות היראה' - שדיקא על-ידי היראה הגדולה, יגיע לשמחה, כמו שכתוב (תהלים ב, יא): "וגילו ברעה". [עין בענין זה בלקוטי-הלכות, הלכות פסח ט; והלכות בכור-בהמה-טהורה ד].

ועקר בכח הצדיק-האמת, כי מאחר שזוכרין איך צריכין לפחד ולרעד מעצם הפגמים וכו' - תכף מחיין ומשמחין עצמן, מה שאנו סמוכין בכח גדול ונפלא כזה וכו'.

כח.

(עלים-לתרופה, א' תבוא תקצ"ז)

ותהלה-לקל דברנו דברי אמת מענין התורה (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב): "כיי-תצא, מענין פסדר ושלא-פסדר". ובודאי נצרך לה דבורים אלו גם-כן, כי כל מה שעובר עליך מה שהוא נגד רצונך, הכל הוא מבחינת 'שלא-פסדר'. והדרך לתשובה שנעשה ב'אלול', הוא תקון לזה.

ועקר הדרך הוא - לידע ולהאמין: שהשם-יתברך בכל מקום, ובכל דרגא, אפלו בעשר פתרון דמסאבותא, בחינת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל בלקוטי-תנינא בסופו, עי"ד שם. והעקר לבטל עצמו בבחינת מ"ה. "מה אנו מה חיינו מה פחנו" וכו'.

תהלה לקל יש לנו במה לשמח, איך שהוא איך שהוא. וזה העקר, לזכר תמיד בהחסד הנפלא שעשה עמנו השם-יתברך,

לְקַרְבְּנוּ לְמָקוֹם שֶׁקָּרַבְנוּ. עַד שִׁיהֶפֶךְ עַל-יָדַי
זֶה כָּל הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׂמֹחָה, כִּי אִפֵּי
עַל-פִּי־כֹן אָנִי יוֹדֵעַ מִתּוֹרָה כְּזֹאת, מֵהֵיכָן
נִמְשָׁךְ מֵה שֶׁמִּתְנַהֵג לְאָדָם 'שְׁלֵא־כְפִסְדֵר'.

שׁוּם לְבָבָה: הַנִּשְׁמַע כְּזֹאת, לֹאמֹר תּוֹרָה
כְּזֹאת, עַל דְּבוּרִים אֵלּוּ 'שְׁלֵא־כְפִסְדֵר',
שְׁזֵה עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם. וְלֹא נִמְצָא מִי
שִׁיאָמַר תּוֹרָה עַל זֶה.

בְּפִרְט תּוֹרָה נִפְלְאָה כְּזֹאת, הָעוֹלָה עַד
אֵי־סוֹף, וְיוֹרֶדֶת עַד אֵין תְּכַלִּית,
לְהָרִים וְלְהַגְבִּיּוֹת הַמִּנְחִים בְּעֶשֶׂר כְּתוּרִין
דְּמִסְאָבוּתָא, אֲשֶׁר אֵין יְרִידָה לְמַטָּה מִזֹּו, גַּם
עֲלֵיהֶם הִגִּיעַ רַחֲמֵי בַדּוֹר הַזֶּה, לְעוֹרְרָם,
וְלְהַקִּיצָם, לְתַמְכָּם, וְלִסְעָדָם, לְהַחֲלִימָם,
וְלְרַפְּאוֹתָם, לְהַחֲיוֹתָם, וְלִשְׂמַחָם.

וְאִם אַתָּה כְּמוֹ שֶׁהוּא, עַל-כָּל-פָּנִים אֵין
אַתָּה גְרוּעַ מֵהֶם חֲסִי וְשְׁלוֹם חֲסִי
וְשְׁלוֹם. וְחִבָּה יִתְרָה נֹודַעַת לָךְ בְּנֵי חֲבִיבֵי,
שֶׁאַתָּה יוֹדֵעַ מִכָּל זֶה, וְעוֹד וְעוֹד וְכוּ' וְכוּ'.
אֲשֶׁרִינוּ, אֲשֶׁרִי אֲזַנִּינוּ, וְעֵינֵינוּ, וְלִבֵּנוּ -
שֶׁרְאִינוּ וְשִׁמְעֵנוּ וְהַבִּנְנוּ כָּל זֶה. עַד־כֵּן יֵשׁ לָנוּ
גַּם תְּקוּנָה לְכָל טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי בְּזֵה וּבְפֹא
לְנִצְחָה.

נט.

(עלִים-לתְרוּפָה, יוֹם ו' עֶרֶב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ תַּקְצ"ח)

כָּל לֵב מִבֵּין, רְאוּי לְהֵבִין מִרְחוּק:
שְׁבִת־שְׂרִי הוּא מְלַחֲמָה עֲצוּמָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד, כַּאֲשֶׁר מִקְדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל
'חֹדֶשׁ אֵלּוּ' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אור'): "אִם תַּחֲנֹנָה
עָלִי מִחֲנָה לֹא יִירָא לְבִי, אִם תִּקְוֶם עָלִי
מִלְחָמָה וְכוּ' [בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ].

אָבֵל "בְּזֹאת אָנִי בּוֹטֵחַ" בְּוֹדָאִי, בְּכָל מַה
שֶׁכְּתִבְתִּי עַד הַנְּהָה, בְּקֹדֶשׁת שַׁבַּת-

קֹדֶשׁ, וּבְקֹדֶשׁת תְּשִׁרֵי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֵּל הוּא
כַּח קֹדֶשׁת הַצַּדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁגָּלָה כָּל זֶה,
וְעוֹסֵק בְּכָל זֶה עַד־כֵּן - כִּי "גְּדוּלִים צַדִּיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֵלְוִין ז: וְכוּ').

ל.

(עלִים-לתְרוּפָה, א' רְאָה תַּקְצ"ט)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִחְזַק לְבַבְנוּ, שֶׁנִּתְחִיל
לְהֵכִין עֲצָמֵנוּ לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת
אֵלּוּ' כְּרְאוּי.

לא.

(עלִים-לתְרוּפָה, ראֲשִׁי-חֹדֶשׁ אֵלּוּל תַּקְצ"ט)

שְׁלוֹם לְבַנֵּי חֲבִיבֵי וְכוּ', מִכְּתָבוּ קִבְלָתִי
עִתָּה. וְגַם הַמְּכַתֵּב מֵרַבִּי מְרֹדְכֵי
קִבְלָתִי, וְהַכֵּל קֹדֶם שֶׁעֲמַדְתִּי לְהַתְּפַלֵּל
'תְּפִלַּת מוֹסָף' שֶׁל 'ראֲשִׁי-חֹדֶשׁ אֵלּוּ'.
וְקָרִיתִיו הֵיטֵב, וְהוֹדִיעֵנו לִי: שֶׁהֶעֱגַל נְאֻבָד,
וְצָרִיכִים רַחֲמִים שֶׁהַפְּרָה תִּתֵּן חֲלָבָה, יְהִי
רְצוֹן שִׁיתְקִים בָּךְ.

וְהִנֵּה כָּל צְרוּתֵינוּ וּמְרִירַת נַפְשֵׁנוּ, הוּא
מ'חֲטָא הֶעֱגַל', וְאָנוּ צָרִיכִים שֶׁהַפְּרָה
תִּכְפַּר עַל בְּנָהּ, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בַּמִּדְבָּר יט,
כב). וְהַכֵּל כְּדֵי לְזַכּוֹת שִׁיְהִיָּה "דָם נֶעְפָּר
וְנִעֲשֶׂה חֲלָב" (בְּכוֹרוֹת ו: נְדָה ט.).

וְהִנֵּה סְחַרְתָּם עַד הַנְּהָה בְּ'פִיאוּוֹקִים' [עֲלוֹקוֹת.
סוּג תּוֹלְעִים שֶׁמוֹצֵיאִים הַדָּמִים הַרְעִים מֵהַגּוֹף,
וּפְעַם הַשְׂתַּמְשׁוּ בְּזֵה לְהַקְזֹת דָּם] וְכוּ'. וּמ'בְּלָבוּלֵי
הַדָּמִים' שֶׁקָּשָׁה לְזַכְּכֶם, בְּא 'חֲלֵי הַמְּאֻזְלוּיִן'
רַחֲמָנָא-לְצַלָּנוּ, וְכָל מִינֵי חוֹלָאֵת רַחֲמָנָא-
לְצַלָּנוּ, וְכָל טְרִדַת הַפְּרִנְסָה, וְכָל הַמְּחַלְקַת
וּבְזִיווּנוֹת וּשְׂפִיכוֹת-דָּמִים, אֲשֶׁר אַתֶּם
מִבְּקָשִׁים כְּעַת עַל-כָּל-זֵה.

אַתָּה צָרִיךְ לִישׁוּעָה גְּדוֹלָה שֶׁיִּחְזַר בְּנֶךְ
לְאִיתָנוּ בְּשִׁלְמוֹת מְהֵרָה, בַּעַל

הרחמים בורא רפואות ימלא משאלותיך מהרה. ורבי מרדכי מבקש להנצל על להבא. והכל צריכים לישועת אלקינו, ימלא ה' כל משאלות ישראל לטובה.

וכל־זה הוא סוד פגנות אלול, שהוא להכניע הדם שבחלל השמאלי. והתקון על־ידי שיהפך מ'ד"ם' ל'ד"ם', לסבל בזיונות ושפיכות־דמים מכמה צדדים (לקוטי מוהר"ן ח"א ו).

כי גם מה שמנח כל אחד בעיני־עצמו, ונדמה לו כאלו חס־ושלום חס־ושלום אפס תקנה, גם זה בחינת שפיכת־דמים שצריכין לסבל הכל. ויעבר עלי מה, ואם חס־ושלום לא יהיה עולם־הבא, אף־על־פי כן האמת הוא אמת, ואני חפץ ומשתוקק רק להאמת לאמתו, כי סוף כל סוף יבוא יום פקדתי וכו' וכו', וסוף כל סוף ההכרח לתן דין וחשבון וכו'.

אבל אף־על־פי־כן - חלילה וחלילה לפל בעיני־עצמו בשביל־זה. וזה כל פגנות אלול, שהוא בחינת: "בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד" (תהלים קלט, ח), בחינת ע"ל ונפיק" (לקוטי־מוהר"ן שם). וכמה וכמה דברנו בזה כמה צריכין להתחזק בזה.

ורבי מרדכי הנ"ל כותב לי: שעדין נדמה לו שאפס תקנה חס־ושלום, אם כן לא שבקת חיי לכל בריה. תדע ותאמין לי: שיש גרועים ממה הרבה, וגם הם צריכין להחיות עצמן בפגנות אלול הנ"ל, לקיים באמת בכל עת: "ואציעה שאול הנד", ואז היה טוב להם לנצח וכו'.

לב.

(עלים־לתרופה, ב' תצא תקצ"ט)

ובעל החמלה יחמל עלינו, ויורנו הדרך לתשובה הנפתח ב'חדש אלול', כי בודאי השם־יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד, ועוסקים בזה בשלמות, להמשיך הדרך הקדש הזה מחדש בכל שנה ושנה, בחדושים נפלאים ונוראים מאד מאד, כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך.

אך מי יתן שנזכה גם אנחנו להאמין בזה בשלמות, באפן שנזכה להמשיך עלינו גם עתה קדשת הדרך הזה מחדש, שיקים בנו: "חדש עלינו שנה טובה", אמן כן יהי רצון.

לג.

(עלים־לתרופה, ה' ראה ת"ר)

ויעבר עלי מה, אני אעשה את שלי, ואחטף טוב כל מה שאוכל, מעט או הרבה, "בתרנגול המנקר באשפה" וכו' (עבודת־הזרה ד). ובפרט לצעק ולהתחנן להשם־יתברך בכל־פעם, בפרט בימים הקדושים הנוראים הללו.

לד.

(עלים־לתרופה, ה' שופטים ת"ר)

וימים־הנוראים הקדושים ממשמשים לבוא, וצריכין לפשפש במעשיו, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד ממקום אשר הוא שם. ו"אין כחנו אלא בפה". וגם לזה צריכין סיעתא־דשמאי.

וצריכין להתחזק ברצונות וכסופין טובים, בהתחזקות גדול, ובעקשנות גדול, ברצון. ולהאמין בעצמו:

שְׁעֵדִין הַטּוֹב שָׁבוּ חֶזֶק מְאֹד מְאֹד, אֲהֲ-עֲלִפִי
שְׁפַגְמָתִי בּוֹ כְּמוֹ שְׁפַגְמָתִי, אֲהֲ-עֲלִפִי כֵן
"מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה
וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּ" (שִׁיר־הַשִּׁירִים ח, ז) - אֶת
הַנִּקְדוּת־טוֹבוֹת שְׁזָכִיתִי לְחֹטֵף בְּזֶה הַצֵּל
עוֹבֵר.

וּבַפֶּרֶט שֶׁתְּהִלָּה לְקַל בְּחֶסֶדוֹ הַגָּדוֹל, הַכֹּל
גָּנוּז וְצָפוֹן חֲתוּם וּמְשֻׁמֵּר אֲצֵל
הַרְאֵש־בֵּית הָאֱמֶתִי, וּבְכַחוֹ הַגָּדוֹל עֵדִין יֵשׁ
לִי תִקְוָה, לְכָל טוֹב אֱמֶתִי וְנִצְחִי.

רַק חֶזֶק וְאַמִּץ מְאֹד לְשִׁמּוֹחַ בְּכָל זֶה בְּכָל
הַשָּׁנָה בְּלָה, וּבְאֵלוֹ הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים
אֵלּוּל וְתִשְׂרִי בִיּוֹתֵר וְיוֹתֵר.

אֲשֶׁרִינוּ שָׁאֲנוּ יוֹדְעִים צְרוּפִים קְדוּשִׁים
וְנוֹרְאִים וְנִשְׁגָּבִים כְּאֵלֶּה עַל
'אֵלּוּל' וְ'תִשְׂרִי'.

וְלֹא יִכְלָתִי לְהִתְאַפֵּק מִלְּהַזְכִּיר קִצְתָם: "עַז
וְהֶדֶר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אֲחֵרוֹן"
(מִשְׁלֵי לֹא, כה) - צְרוּף 'אֵלּוּל' לִי בְּרֵאשִׁי-תְבוֹת
(לְקוּטִי-מִוִּהֲרֵן ח"א כא). "וּמַל ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת
לְבָבְךָ וְאֶת לְבַב" וְכוּ' (דְּבָרִים ל, ו - ח"א קמא).
"וְיֵאָם לֹא תֵאבֵה הָאִשָּׁה לְלִכְתּוֹת אֲחֵרֶיךָ" וְכוּ'
(בְּרֵאשִׁית כד, ח - ח"ב פז) - וְלָזֶה שִׁיךְ 'סוּד כּוֹנֵן
אֵלּוּל' (ח"א ז): שִׁיְסוּד הוּא (תְּהִלִּים קלט, ח): "אִם
אָסַק שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה, וְאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

אֲשֶׁרִי הַמִּתְחַזֵּק בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וּבַפֶּרֶט
בְּ'אֵלּוּל' בְּעֶצְמוֹ, לִילְכָד בְּזֶה,
לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֶצְמוֹ הַבְּקִיאוֹת' מִה"בְּקִי
בַּהֲלָכָה - בְּקִי בְּרֵצוּא, בְּקִי בְּשׁוֹב" וְכוּ' וְכוּ'.

'תִּשְׂרִי' 'י' 'תִּשְׂרִי' וְכוּ'. [הוּא מִבֵּיא צְרוּפִי
תִּשְׂרִי"י]. "מִי שָׁמַע כְּזֹאת, מִי רָאָה
כְּאֵלֶּה" (יִשְׁעִיָּה סו, ח), בַּפֶּרֶט מִי שְׁזָכָה לְטַעַם
אֲפֹלוּ בְּנִקְדָּה מִן הַיָּם "צוּף דְּבִשׁ אֲמַרִי נַעַם"

(מִשְׁלֵי טז, כד), הַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
שֶׁנֶּאֱמָרוּ עַל כָּל הַנֶּ"ל וְכוּ'.

לה.

(עֲלִים-לְתִרּוּפָה, ג' תִּצַּאת"ר)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִרְחַם עָלֵינוּ וְיִזְכְּנוּ,
לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁנֵי
הַבְּקִיאוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֶצְמוֹ, שֶׁהֵם
בְּחִינַת (לְקוּטִי-מִוִּהֲרֵן ח"א ז): "בְּקִי בְּרֵצוּא, בְּקִי
בְּשׁוֹב, שֶׁהֵם בְּחִינַת (תְּהִלִּים קלט, ח): 'אִם אָסַק
שְׁמַיִם שָׁם אָתָּה, וְאֲצִיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

כִּי בְּיָדָאֵי הוּא 'בְּקִיאוֹת' גָּדוֹל וְעֶצּוֹם מְאֹד,
כְּאֲשֶׁר כָּבֵד דְּבִרְנוּ בְּזֶה כְּפָה פְּעָמִים.
וְיוֹתֵר יֵשׁ לְדַבֵּר מְזֶה כְּמַעַט בְּכָל יוֹם, כִּי
"עֵקֶב הַלֵּב מִכָּל וְאִנְשׁ הוּא" (יִרְמְיָה יז, ט) וְחֻלָּה
מְאֹד. וְכַפָּה וְכַפָּה חוֹתְרִים עָלֵינוּ מְאֹד בְּכָל
יוֹם, לְהַפִּילוֹ לְגַמְרֵי חֲסִי-שְׁלוֹם חֲסִי-שְׁלוֹם.

וְצָרִיכִין בְּכָל-פַּעַם לְזַכֵּר הַיֵּטֵב בְּעֵנִין
הַבְּקִיאוֹת' הַנֶּ"ל, וְעוֹד כְּפָה
שִׁיחוֹת קְדוּשׁוֹת וְתוֹרוֹת נוֹרְאוֹת הַשִּׁיכִים
לָזֶה, לְמַעַן יִשָּׂאֵר קַיָּם עַל עֲמֻדוֹ תָּמִיד.

וּבַפֶּרֶט בְּ'חֹדֶשׁ אֵלּוּל', שָׂאֵז נִמְשָׁךְ הַשְּׁנֵי
בְּקִיאוֹת' הַנֶּ"ל, שֶׁהֵם 'סוּד כּוֹנֵן
אֵלּוּל' וְכוּ' וְכוּ'. בְּאֱמַת אֵינִי יָכוֹל לְהַבִּין כָּלֵל
בְּכָה זְכִינוּ לְשִׁמְעַ כְּזֹאת.

לו.

(עֲלִים-לְתִרּוּפָה, ד' עֵקֶב תר"א)

מִי יִתֵּן שִׁימְלֵא הַשֵּׁם מְשֻׁאֲלוֹתֶיךָ אֲשֶׁר
שָׁאַלְתָּ בְּמִכְתָּבְךָ, לְחֶזֶק דַּעְתְּךָ
וּלְבָרָךְ לְהַתְּחִיל מַעֲתָה מִחֹדֶשׁ, וּבַפֶּרֶט שִׁימֵי
אֵלּוּל' מִמְשֻׁמְשִׁין וּבְאִין.

חֶזֶק בְּנֵי וְחֶזֶק, וְהַלְּכָה בְּדַרְכֵי אֲדוֹנֵינוּ-מִוִּהֲרֵנוּ-
וּרְבִנוּ הַקְּדוּשׁ זְכָר-צִדִיק-לְבָרְכָה,

שְׁהִיָּהוּ אֶת כָּל אֶחָד לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בְּכָל יוֹם
בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ וְכוּ'.

חזק ואמץ לבך, להתחיל מעתה לעסק
בזה, ולקבע עתים ושעורים על כל
דבר, דהינו: ללמד פוסק בכל יום ב' או ג'
דפין לפחות, וללמד חמש ונגיאים-פתובים
בכל יום, ולומר תהלים ותפלות בכל יום,
ולפרש שיחתך לפני השם-יתברך בלשון
אשכנז בכל יום וכו'. וגם יהיה לך פנאי לדבר
ולשוח עם חברנו אנשי-שלומנו היקרים,
ולשמוח נפשך עמם יחד, ולזכר עצמו בכל
יום בנעימות חלקנו וכו'.

לז.

(עלים-לתרופה, ד' עקב תר"א)

ושלום לכל אנשי-שלומנו שבברסלב,
באהבה רבה ורחימתן עזיזא וכו',
וימי אלול ממשמשין ובאין, ושבעה
דנחמתא פבר התחילו, וצריכין להכין עצמן
על ראש-השנה הקדוש והאים ונורא מאד,
”היתקע שופר בעיר, ועם לא יחרדו” (עמוס ג, ו).

ותזכרו היטב מה שזכינו לשמע על
’קדשת אלול וראש-השנה’:
”אֵת לִבְבְּךָ וְאֵת לִבְבִּי” (דברים ל, ו - לקוטי-
מוהר”ן ח”א קמא). ”עז והדר לבושה ותשחק
ליום אחרון” (משלי לא, כה - ח”א כא). ”תשרי”
תשרי” (תשורי מראש אגנה. שיר-השירים ד, ח -
ח”ב ח, יב). ואל יתישנו בעיניכם חדושים
חדשים נוראים פאלה, המתחדשים בכל עת,
לכל אחד ואחד, בכל מקום שהוא.

לח.

(עלים-לתרופה, ד' ראה תר"א)

וימי אלול ממשמשין ובאין וכו',
וקדשה האמתית של אלול

ותשרי, יאיר עלינו, שזנכה על-כל-פנים
מעתה, להתקרב אליו באמת, כל אחד
ממקום שהוא, שזהו כל סוד פונת אלול,
שזנכה לילך בדרך שכבש משה רבנו,
והצדיקים אמתיים שאחריו - בארבעים
ימים הקדושים האלו מראש-חדש אלול
עד יום-הכפורים, כמבאר בדבריו
הקדושים.

לט.

(עלים-לתרופה, ג' תצא תר"א)

עלינו להודות ולהלל ולשבח להשם-
יתברך תמיד, מה נשיב לה' כל
תגמולוהי עלי, אשר חמל עלינו בעל
הרחמים בחמלה רבה ובחנינות פאלה, שאנו
יודעין קצת ומאמינים שיש סוד פונות
אלול.

ותדקדק היטב בדבריו הקדושים, שאמר
(לקוטי-מוהר”ן ח”א ג, ד-פסוק): ”וזה
סוד פונות אלול, שהוא להיות בקי בהלכה’
- בקי ברצוא, בקי ושוב, בקי בעיל, בקי
בנפיק, שהוא בחינת (תהלים קלט, ח): אם אסק
שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד”.

וכוננתו כפשוטו: שאפלו מי שהוא
בבחינת ”ואציעה שאול ממש”,
יאמר: ”הנד”.

אבל אין זה דבר פשוט, להחיות ולהחזיק
את האדם שלא יפל יותר, כשהוא
בשאלת-תחיתות ממש חסו-שלום. רק יש
בזה סוד גדול ונורא, סוד עמק ונסתר מאד
מאד, שהוא סוד פונות אלול, שזה הסוד
אין יודע רק מי שדבר ונגלה זאת התורה
הנוראה - שהיא סוד השגת מעשה מרפכה'
בתכלית המעלה, עד בחינת נקדה העליונה

מֵאֵד, לְהַשְׁלִים בְּחִינַת "אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶּף" (יחזקאל א, כו).

וְאִין מִי שְׂיֻכַּל לְהַחְיֹת עֵתָה הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת וְכוּ' בַּדּוֹרוֹת הָאֵלוֹ - כִּי אִם מִי שֶׁנִּלְקָה הַתּוֹרָה הַנ"ל, וּבֵאֵר לָנוּ בַּפְּשִׁיטוֹת וְהַזְהִיר אוֹתָנוּ, לְקַיֵּם: "וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

וְעוֹד בְּכַמְּה וּכְמָה לְשׁוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת כְּאֵלֶּה, שֶׁהַחֲחִיָּה אוֹתָנוּ בְּ"אִמְרוֹת ה' אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת" (תהלים יב, ז), הַמְּשִׁיבִין אֶת כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בְּ"שִׁבְעָה מְשִׁיבֵי טָעַם" (מְשִׁלֵי כו, טז) וְכוּ' וְכוּ'. וְתַמְיִמוֹת וּפְשִׁיטוֹת דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, מְחִיין וּמְשִׁיבִין אֶת הַנִּפְשׁ מֵאֵד.

אָבֵל בְּאִמַּת יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, סוּדוֹת עֲמֻקוֹת וְנִסְתָּרוֹת מֵאֵד. וְאִי אֶפְשָׁר לְבָאֵר אֶפְלוּ מַה שֵׁישׁ בְּלִבִּי בְּזֶה, מִכָּל-שִׁפְךְ "הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֶלְקֵינוּ" וְכוּ' (דְּבָרִים כט, כח). אִךְ "הַנְּגִלוֹת לָנוּ וּלְבָנֵינוּ" (שם), לְשִׁמּוֹר לְקַיֵּם דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים בַּפְּשִׁיטוֹת וְתַמְיִמוֹת.

וְעֵתָה אַחֲרֵי הוֹדִיעַ אֶלְקִים אוֹתָנוּ וְאוֹתָךְ וְאֶת כְּלָנוּ כָּל זֶה, וְיִזְתֵּר וְיִזְתֵּר. הַזְהַר וְהַזְהַר לְקַיֵּם גַּם מַה שֶׁהַזְהִיר מֵאֵד (שִׁחֲוֵת-הַר"ן נא): "לְבִלִּי לְהִיּוֹת זָקֵן חֲסִיד-שְׁלוֹם". בַּפְּרָט עֵתָה בְּיָמֵי אֵלוֹל וְתִשְׂרִי, שְׁצַרִּיכִין שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ 'הַתְּחַדְּשׁוֹת' עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.

מ.

(עָלִים-לְתַרוּפָּה, א' תַּצֵּא תר"ג)

וְכַח הַחֶסֶד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁמִּמְשִׁיךְ הַיּוֹדֵעַ עֲנִין רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְעִמְקָא, יִגַּן וְיַעֲזֵר לִידֵיד נִפְשֵׁי וְכוּ'.

וְשְׁלוֹם רַב לִידֵיד נִפְשֵׁי וּלְבָבֵי וְכוּ', הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יַחֲזֵק לְבָבוֹ בְּתוֹרָה וְתַפְלָה

וְצַדִּיקָה וּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים וְכוּ', וְיִתְחִיל בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ, וּבַפְּרָט בְּיָמֵים הַלְלוּ שְׁצַרִּיכִים לְצַפּוֹת עַל 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' הַבְּא־עֲלֵינוּ-לְטוֹבָה, שֶׁנִּזְכָּה שֶׁיִּחַדָּשׁ עֲלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה, עַדִּי נִזְכָּה לְחַיִּים אַרְבָּים חַיִּים טוֹבִים שֶׁיִּבְרַכּוּ הַזְּקֵנִים הַקְּדוּשִׁים אֶת הַזּוּג הַקְּדוּשׁ.

אֲשֵׁרִי הַמְּחַכֶּה לָזֶה, אֲשֵׁרִי הַזּוֹכֶה לָזֶה, אֲשֵׁרִי אֶזֶן שֶׁשׁוֹמֵעַ כָּל אֵלֶּה, אֲשֵׁרִינוּ שֶׁאֵנוּ מֵאֲמִינִים וּמְרַגְּשִׁים מְעַט עֲמֻקוֹת נוֹרָאוֹת קְדוּשַׁת דְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, וְכָלֵם עוֹלִים עַד רוּם גְּבַהֵי שָׁמַיִם הָרָמִים וּלְעֵלָא וּלְעֵלָא וְכוּ' וְכוּ', וְיִזְרְדִים עַד הַתְּהוֹם, לְהַחְיֹת אוֹתָנוּ אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, "מִי שֶׁשָּׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה" (ישעיה סו, ח).

מ.א.

(עָלִים-לְתַרוּפָּה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֵלוֹל תר"ד)

"הַנּוֹתֵן בְּיָם דְּרָךְ וּבְמִים עֲזִים נְתִיבָה" (ישעיה מג, טז - לְקוּטֵי-מִזְהַר"ן ח"א ו; ח"ב פז), הוּא יוֹרְנוּ מִהֲרָה דְּרָךְ וְנְתִיב לְתַשׁוּבָּה, וְיִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְהַפְּתִיבָה.

מ.ב.

(עָלִים-לְתַרוּפָּה, יוֹם ה', רֵאשִׁי-חֻדָּשׁ אֵלוֹל תר"ד)

וּלְמַעַן הַשֵּׁם שֶׁתְּתַמִּיד בְּלַמּוּדָךְ, וּבַפְּרָט לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה, וּבַפְּרָט עֵתָה בְּיָמֵי אֵלוֹל וְיָמִים-הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים, "מִי לֹא יִירָא" (עֲמוֹס ג, ח) בְּיָמִים הָהֵם.

וְשְׁלוֹם לְבָנֵי וְכוּ' שֶׁיִּחְיֶה. לְמַעַן הַשֵּׁם וְוַעֲר אֶמְעַנְטֶשׁ, וְוִיִּים אִז דּוּ בִּיזַט נִישַׁט קִיין קְלִיין קִינֵד, שֶׁטֶאֱרַק דִּיךְ אוֹן לִיג אַרִיין דְּעַם מַח אִין לְעִרְנָעֵן, אוֹן דֶּאוּוֹן עִרְנָסַט, זְאֵלְסַט זֶאגֵן אִיטְלֵעְכֶם וְוֵאֲרַט בְּפָה מְלֵא, אוֹן טְרֵאכְט אוֹיף דְּעַם תְּכָלִית. אִיךְ טְרֵאכְט פֶּאֶר

דיר פיל, נאר דו באדארפסט אויף דיר אליין
רחמנות האבן, בפרט בימי אלול וראש-
השנה.

[למען השם היה לאיש. דע שאינד ילד קטן, התחזק
עצמו, והשקע את המוח בלמוד, והתפלל ברצינות, אמר
כל מלה בפה מלא, וחשב על התכלית. אני חושב עליך
הרבה, אלא שעליך לרחם על-עצמו, בפרט בימי אלול
וראש-השנה].

מג.

(עלים-לתרופה, ה' תבוא תר"ד)

והשם יושיע ברחמי ויזרה לנו דרך
לתשובה, ונזכה להשיג לעובדא
פונות אלול, שהם: "הנותן בים דרך ובמים
עזים נתיבה" (ישעיה מג, טז - לקוטי-מוהר"ן ח"א ו),
לזכות לבקיאות בהלכה המבאר שם, לקיים:
"אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול
הנך" (תהלים קלט, ח).

והפל בכחו של האור חדש שגלה כל זה,
שעסק כל ימיו בתשובה על
תשובה על השגתו הראשונה, מפלשפן
עתה שעלה למנוחת עולם, ליום שכלו
שבת, מי יתן שישפיע עלינו קדשת שבת
משם, עדי נזכה גם אנחנו ליום שכלו שבת
וכו' (על-פי לקוטי-מוהר"ן שם, אות ג).

והשם יתברך יזפנו להכין עצמנו פראוי
על ראש-השנה הבא
עלינו לטובה, להרגיש מעתה "תקף קדשת
היום, כי הוא נורא ואים" (פיוט 'ונתנה תקף')
וכו'.

ואיך שהוא, אשרינו שאנו מכלל הקבוצת-
הקדוש הנאספים על שם אדוננו-
מורנו ורבונו זכר-צדיק וקדוש-לברכה, כי
כבר שמענו מפיו-הקדוש (חיי- מוהר"ן קכו, רכ;
ת): "שאין דבר גדול מזה" וכו'.

מד.

(עלים-לתרופה, מכתב רבי נחמן
מטולטשין ז"ל, ד' עקב תרל"ב)

אחי ידידי, ימי אלול הקדושים
ממשמשים ובאין לחיים ולשלום
בגשמיות ברוחניות. יזפנו השם לקיים: "קחו
עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג). "אל
תקרי דברים, אלא דבורים" (יומא פו: שמות-
רבה לח, ד) - דבורים קדושים, להרבות
בלמוד-התורה, ובפרט בנסתרות שבתורה -
ספר תקונים הקדוש, וספר לקוטי-מוהר"ן.
ותהלים, ותפלות.

אחז בהם אחי ידידי, והפך והפך בהם,
וסיב ובלה בהם, ובהם יושע
בגשמיות וברוחניות, שתכתב ותחתם לחיים
טובים, חיים מתוקים וכו'.

וגם אחי ידידי, יזכר נא ידידי לשלח לי
נדבות לבבו הטוב על מה שפסק על
הרוח וכו'.

וחזק בני בכל הנ"ל, להתחזק לומר וללמד
בספר התקונים והלקוטי-מוהר"ן,
ובצדקה. ואז "אשריה וטוב לה" (תהלים קכח
ב), יקיים בו (אבות פ"ו מ"ד): "אשריה בעולם-
הזה, וטוב לו לעולם-הבא", אמן פן יהי
רצון.

דברי אוהבו תמים, המסיתו לטוב, לעזרר
בכל-פעם הטוב הנעים אשר טמון
בלבבו, פן יזכה לזה להוציאו לפעל, באשר
אמר רבנו ז"ל (חיי-מוהר"ן רצה): "מיט פיסק און
מיט הארץ" [בפה ובלב - (בפיה ובלבקה לעשתו", דברים ל,
יד)]. "מיט פיסק" [בפה] - להיות רגיל ורגיל
בלמוד ובדברי בקשות פנ"ל. "און מיט
הארץ" [ובלב] - להיות ידו פתוחה לעניי
אנשי-שלומנו, ובפרט להחזיק הבית-
המדרש הנקרא על שמו ז"ל וכו'.

מה.

(עלים-לתרופה, מכתב רבי נחמן
מטולטשין ז"ל, ג' עקב תרל"ג)

בן יעזר ויגן עליך השם, עליו ועל כל בני-
ביתו שיחיו, לארץ ימים ושנים טובות.
ויתחדש עליו ועל כל בני-ביתו שיחיו, שנה
טובה ומתוקה מעתה, פי ימי אלול
מתנוצצים ובאים.

בן נזכה לקבלם באהבה וברצון, לרצות
ולפייס אותו ויתברך ויתעלה, "המתרצה
ברחמים ומתפייס בתחנונים" (תפלת תחנון),
ולקיים (מוסף ראש-השנה): "עינינו לך יתברך
תלויות, עד שיחנונו" ויברכנו ולכל אחינו
בני-ישראל, בשנה טובה ומתוקה, בגוף ונפש
וממון.

ורב שלום מאדון השלום, לכבוד האברך
המפלג וכו'. מעט דברי אשר מעבר
לך, גם לכבודו פונתי.

חוסה עליך אחי ידידי, תודה לקל חי
אשר חננו בכלים נאים ונעימים, א
זים הארץ [לב מתוק ונעים], א זים קול [קול ערב
ונעים], לשון צח ונעים, רחם עליך ויתכבד
להשם-יתברך בכל זה, לומר וללמד ספר
התקונים, וספרי רבנו ז"ל, ולשיר בקול
נעים תהלים ותפלות, אז תזכה לחיים טובים
חיים מתוקים בגשמיות וברוחניות.

ולמען-השם אל יזיז דעתו ומחשבתו,
רק להיות על ראש-השנה
בפה וכו'.

לקוטי תפלות

חדש אלול

אליך. ותזכני לעולם-הבא, ליום שפלו
שבת, פלו תשובה.

ועזרני יהוה אלהי, להיות תקיף ואמיץ
וחזק בעבודתך תמיד. ואל
תניחני לפול חס-ושלום לעולם. "אל
תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח
ממני".

וזכני להיות עייל ונפיק. ואזכה להיות
בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי
בשוב, בקי בעייל, בקי בנפיק. ובכל
מקום אוכל למצא אותך, בין בעליה בין
בירידה. כמו שכתוב: "אם אסק שמים
שם אתה, ואצעה שאול הנך". ואזכה
לאחוז בך ולהתדבק בך תמיד. ויקים בי
מקרא שכתוב: "אני לדודי ודודי לי".

א [א] לקוטי-תפלות ח"א ו

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

זכני ברחמיך הרבים, להיות בתשובה
תמיד, שאזכה לעשות תמיד
תשובה, על תשובה הראשונה. ואזכה
לתקן בכל פעם, פגם תשובה הראשונה,
עד שאזכה ברחמיך הרבים, לתשובה-
שלמה, תשובה עלאה באמת פראוי.

ואז תפתח את לבי ודעתי, לדעת את
שמך. ואז אדע באמת, כי עדין לא
התחלתי לעשות תשובה, כפי עצם
גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז.

ואז תזכני באמת לעשות תשובה על
תשובה, שאזכה לעשות תשובה
בכל פעם על השגה הראשונה, על
שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי
עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר-כך
בכל פעם.

ב [ב] תפלות-ותחנונים

- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ו -

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

באופן שאזכה להיות כל ימי בתשובה
תמיד, עד היום אשר תאספני

רבונו של עולם. זפני לתשובה-שלמה
תמיד, בפרט בימי אלול
הקדושים, שאז פתח לנו משה רבנו
עליו-השלום דרך פבושה לתשובה.

ותדרך הזה כלול משני הבקיות
הנזכרים-לעיל, ומשני השמות
הקדושים שהם שם הוי"ה ושם אהי"ה
במלואם, שהם שם ס"ג הקדוש ושם
קס"א הקדוש, ומשני הנקודות הקדושות
בחינת נקדה העליונה ונקדה התחתונה,
שהם עקר שלמות התשובה, בחינת
'תשובה', ו'תשובה על תשובה'. בחינת
'תשובת עולם-הזה' ו'תשובת עולם-
הבא' שהזכרתי לפניך.

על-כן זכנו אז בימי אלול הקדושים,
לתשובה-שלמה. ונזכה שימשך
עלינו קדשת אלול, על כל השנה כלה,
עד שנזכה להיות בתשובה-שלמה לפניך
תמיד, ולילך בכל דרכי התשובה
בשלמות כל ימינו לעולם.

ואתה תקבל את כל בחינות ומדרגות
תשובותינו, ברחמיך הרבים
וחסדיך הגדולים, באהבה וחבה גדולה,
ויקים בנו מקרא שכתוב: "נחפשה
דרכינו ונחקרה ונשובה עד יהנה. פי
ימינך פשוטה לקבל שבים".

רבונו של עולם, אתה ידעת כמה וכמה
אורכים עלינו מכל צד ומצדי
צדדים, והעקר על השכל והמחשבה
שהוא עקר האדם. ובמקום שחושב
השכל, שם כל האדם.

על-כן חוס וחמל עלינו, שמרה נפשי,
והצילנו מכל מיני מחשבות
פגומות ובטלות, ומכל-שפן מכל מיני
מחשבות רעות חס-ושלום.

וזכנו לחשב רק מחשבות טובות
וקדושות, ותהיה מחשבתי
רודפת להשיג בכל פעם, ידיעה חדשה
באלקותך תתברך.

ואזכה להמשיך בכל פעם מקיפין
חדשים, ולהכניסם לתוך
פנימיות השגת שכלי, והשכליים
המקיפים יהיו בבחינת לבושים קדושים
לשכלי, אשר נמשכים בשרשם מאור
החשמ"ל הקדוש שהוא בגימטריא
מלבו"ש, אשר ממנו בורחים כל
המשחיתים.

ועל-ידי-זה אזכה להנצל מכל אורב
ומסטין, הן ברוחניות הן
בגשמיות. ויקים בי מקרא שכתוב: "עז
והדר ל'בושה ו'תשחק ל'יום א'חרון".

רבונו של עולם, אתה הודעתנו:
שעקר הזמן המסגל לזה ביותר
להמשיך אורות המקיפין האלו, הוא
בחדש אלול.

על-כן זכנו לקבל קדשת חדש אלול
בזמנו פראוי, ולהשתדל בו

ג] תפלות-ותחנונים
- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א כא -
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כא, 'עתיקא טמיר וסתים')

נשמות ערטלאין במדור הקלפות,
ונבראין מכל טפה וטפה מזיקי עלמא
רחמנא-לצלן רחמנא-לצלן. ושאר
פגמים עצומים ונוראים הנעשים על-ידי-
זה.

כי כל התורה תלויה בתקון-הברית
שהוא יסוד הכל. ובעון זה פוגמין
בכל הכ"ב אתון דאורייתא שהטפה
כלולה מהם וכו'.

ובאמת לבי אטום ומבלבל ומעקם
כל-כך, עד שאיני מרגיש כלל
כאב עונותי העצומים והרבים והגדולים
מאד מאד, אפלו כשאני מדבר מהם. אוי
לי וי לי, אוי לי וי לי. ואם אומר אלה
פעמים 'אוי לי וי לי', עדין איני מרגיש
כלל. מה אומר מה אדבר מה אתאונן,
מה אומר מה אדבר מה אצטדק.

אך אתה מרחם על כל בשר, ואתה
צופה ומביט עד סוף כל הדורות,
ואתה עתיד לתקן אותנו כלנו כאשר
הבטחתנו. על-כן שטחתי אליך כפי,
גואל חזק היה בעזרי, ולמדני והורני
בכל-עת, באיזה דרך באיזה אופן אזכה
לשוב אליך באמת, מרע לטוב, ממות
לחיים, כי מר לי מאד.

אבי יוצרי וגואלי ופודי, עזרני
והושיעני חיש קל מהרה, שאזכה
לשוב אליך באמת ובלב שלם, ומל את
ערלת לבי הרע, ותפתח את לבי, באפן
שאזכה להרגיש כאב ומכאוב עונותי
העצומים, עד שאזכה לצעק מן הלב
זעקה גדולה ומרה, כמו שראוי לי לזעק

בענין זה ביותר, עד שאזכה גם בכל
השנה לעסק רק בזה, להמשיך בכל פעם
מקיפין חדשים, ולהשיג בכל פעם השגה
יתרה וידיעה חדשה בהשגת אלקותך
תתברך.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"א פה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קמא,
אם יזכה שירגיש כאב חטאיו)

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי
אבותי, שתעזרני ותזכני ברחמיך
הרבים ובחסדיך העצומים, שאזכה
מהרה להרגיש באמת, כאב חטאי
ועונותי ופשעי, הרבים והגדולים
והעצומים מאד מאד עד גבהי שמי
שמים, ועמקו מתהום רבה וכבודו מחול
ימים, ורבו מעפר הארץ, ועצמו משערות
ראשינו, וגבהו מנשמת רוח אפנו.

ובפרט החטאים של פגם-הברית, פגם
טפי המח, שיצאו ממני
לבטלה בשוגג ובמזיד באנס וברצון.

אשר אם הייתי מתחיל להרגיש עצם
הכאב של הפגם הגדול והנורא
הזה, איני יודע אם הייתי יכול לחיות
אפלו שעה אחת.

כאשר הודעת לנו על-ידי צדיקיך
האמתיים עצם הפגם הזה,
אשר על-ידי-זה מאריכין חרבן בית-
המקדש, ומעכבין הגאלה, ומורידין את
השכינה בגלות חסו-שלום, וממשיכין

ולצעק על עונות רבים וגדולים פאלה,
אוי אוי אוי.

ואזעק ואצעק ואשוע אליך באמת
ובלב שלם, בלב נשפר ונדכה
מקירות הלב, עד שירגישו גם כל
הלבבות של כל הטפות שנמשכו ממני
לכל מקום שנמשכו, הן אותן הטפות
שנמשכו בהתר ונתהוו מהם בני שיחיו
לארך ימים ושנים טובים, הן להבדיל
אותן הטפות שיצאו ממני לבטלה בשוגג
או במזיד, ונעשה מפל טפה וטפה מה
שנעשה, אוי לי וי לי.

וכלם יהיה נמול לבכם, וירגישו כלם
בכל מקום שהם את עצם כאבם
וצערם, והיכן הם מנחים בשאול-
תחתיות, במקומות המטנפים שלא נתן
להזכר.

ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם,
ויתעוררו כלם לשוב להשם-
יתברך באמת, ויתחילו להתגעגע
ולהצטער ולכסף באמת להתתקן ולשוב
אל יהוה באמת, עד שתעורר רחמיך
הטובים, רחמיך הגנוזים, רחמיך
הפשוטים, רחמיך הרבים, עלי ועליהם.

ותעםך בתקוננו, ותגאלנו מהרה
מבאר שחת, מטיט היון, ומכל
מקומות המטנפים והמקלקלים, מכלם
תגאלנו ותפדנו ותוציאנו לשלום
ותתקננו, וישיב המלך את נדחיו מהרה,
פי אתה חושב מחשבות לבל ידח ממך
נדח.

ומל את לבנו לאהבה את שמך, כמה
שכתוב: "ומל יהוה אלקיך את
לבבך ואת לבב זרעך, לאהבה את יהוה
אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען
חיך".

אבינו מלכנו, אל חי חלקנו צורנו,
צוה להציל ידידות שארינו
משחת, למען בריתך אשר שמת בבשרנו.

זכני מהרה למול את ערלת לבבי ולבב
זרעי, ובפרט בימי אלול
הקדושים. זכני מעתה שאזכה להכין
עצמי באמת, באפן שאזכה בימי אלול
הקדושים, שיהיה נמול בשלמות לבבי
ולבב זרעי באמת.

עד שאזכה בחיים חיותי, שיתקנו אותי
הצדיקים אמתיים בשלמות, אותי
ואת זרעי ואת כל התלויים בי, למען לא
אבוש ולא אכלם ולא אפשל לעולם ועד,
ולא אעול בכסופא קמך.

ולא יהיה כח להחטאת, לרפץ על פתח
קברי חסדו שלום, רק אזכה לתקן
הכל בחיים חיותי, בכח וזכות הצדיקים
אמתיים, פי אין לי שום תקוה וסמיכה,
פי אם עליהם לבד, ובכחם והבטחתם
אנו מצפים עדין לכל טוב.

מלא רחמים, חוס ורחם עלי, והצילני
מחרפות ובזיונות, שלא יהיה כח
לשום מזיק ומשחית להתקרב אלי בעת
מיתתי, ולא ילכו אחר מטתי חסדו שלום,
רק ברחמיך הרבים תגרשם ממני
ותבטלם בבטול גמור מעתה ועד עולם.

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לו ☉

(על־פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עג, 'תהלים מסגל לתשובה')

מָה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נָשִׁיב ליהוה כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלֵינוּ. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים גָּלִיתָ לָנוּ: "אשר על־ידי אַמִּירַת תְּהִלִּים זֹכֵין לְתִשׁוּבָה". כִּי חָפֵץ חֶסֶד אַתָּה, וְרוּצָה אַתָּה בְּתִשׁוּבַתְּךָ שֶׁל רְשָׁעִים, וְאֵין אַתָּה חָפֵץ בְּמִיתַתְּךָ.

על־בן הקדמת תְּרוּפָה לְמִפְתָּנוּ, וְחֻנְנֶת אוֹתָנוּ בְּסִפּוֹר תְּהִלִּים הַקְּדוּשׁ הַזֶּה, הַפּוֹתַח לָנוּ כָּל שְׁעֵי רַחֲמִים, כָּל שְׁעֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהֵם חֲמִשִּׁים שְׁעֵי תְּשׁוּבָה, כְּנֶגֶד חֲמִשִּׁים שְׁעֵי בִּינָה.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אָב הַרַחֲמָן, זְכֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שֶׁנִּזְכָּה לְעֶסֶק בְּאַמִּירַת תְּהִלִּים כָּל יְמֵינוּ. וְתַעֲזְרֵנוּ אוֹתִי וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵּיתִי בְּכִלְלֵי יִשְׂרָאֵל עַמּוּךָ, שְׂאֲזָכָה בְּכָל יוֹם וְיוֹם, לֹאֲמַר תְּהִלִּים הַרְבֵּה, בְּהַתְּעוֹרְרוֹת גְּדוֹל בָּלֵב שָׁלֵם בְּאַמֶּת.

וְאַזְכָּה לְהַטּוֹת לְבָבִי הַיָּטֵב, לְהַשְׁמִיעַ לְאָזְנִי מַה שְּׂאֲנִי מוֹצִיא בְּפִי, בְּאִפְּן שְׂאֲזָכָה לְמַצֵּא עֲצָמִי בְּכָל דְּרָגָא וְדְרָגָא, בְּתוֹךְ פְּסוּקֵי תְּהִלִּים הַקְּדוּשִׁים, הַכְּלוּלִים מִכָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וּמִכָּל הַמְּדַרְיָגוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, מִן תְּכֵלֶת מְדַרְיָגָה הָעֲלִיוֹנָה עַד תְּכֵלֶת דְּיוֹטָא הַתַּחְתּוֹנָה.

אֲשֶׁר כָּל הַנוֹפְלִים וְהַרְחוּקִים בְּתַכְלִית הַרְחוּק, כָּלם יְכוּלִים לְמַצֵּא אֶת עֲצָמָם בְּתוֹךְ סִפּוֹר תְּהִלִּים. וְכָל אֶחָד יְכוּל

וְתַחֲוֹם עָלַי בְּחִמְלָתְךָ הַגְּדוּלָה וּבְחֻנְיֹתֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׂאֲזָכָה לְתַקֵּן בְּחַיֵּי אֵת כָּל אֲשֶׁר שָׁחַתְתִּי. וְתַחֲוֹס וְתַמְחַל וְתַסְלַח לִי עַל הַכָּל בְּחַיִּים חַיּוֹתַי, בְּאִפְּן שֶׁלֹּא יִהְיֶה עָלַי שׁוֹם דִּין וּמִשְׁפָּט אַחֲר־כֶּךָ.

אם אָמְנָם יִדְעָתִי בְּאַמֶּת כִּי אֲנִי רְחוּק מִיִּשׁוּעָה כְּזֹאת, כִּי בְּמַה יִּזְכָּה נַעַר כְּמִנִּי לְזֶה. אֵךְ עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֲנִי בּוֹטַח, וְעַל חֶסֶדְךָ אֲנִי נִשְׁעָן, וְלִסְלִיחוֹתֶיךָ אֲנִי מְקַוֶּה, וְלִיִּשׁוּעָתְךָ אֲנִי מִצְפֶּה, בְּכַח וְזִכּוֹת הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים שְׁבַדוֹרְנוּ, וּבְזִכּוֹת כָּל הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים שׁוֹכְנֵי־עֶפְרָי, עָלֵיהֶם אָנוּ נִשְׁעָנִים, בְּהֵם תִּמְכַּתִּי יְתִדוֹתַי לְשֶׂאֵל כָּל אֱלֹהֵי מְלַפְנֶיךָ.

על־בן עֵדִין אֲנִי עוֹמֵד וּמִצְפֶּה וּמְקַוֶּה וּמִיַּחַל לִיִּשׁוּעָתְךָ הַגְּדוּלָה, שְׂאֲזָכָה מְהֵרָה לְכָל מַה שְּׁבִקְשָׁתִי מְלַפְנֶיךָ, כִּי אַתָּה צוֹפֶה לְרָשָׁע וְחָפֵץ בְּהַצְּדָקוֹ.

וְאִם אֲנִי מִתְמַהֵמֶה הַרְבֵּה לָשׁוּב, וְעוֹד הוֹסַפְתִּי קְלָקוּלִים וְעוֹנוֹת הַרְבֵּה גְּדוּלִים וְעֲצוּמִים בְּכָל יוֹם, אֵךְ־עַל־פִּי־כֵן עֵדִין אֲנִי מְחַכֶּה בְּכָל יוֹם שְׂיִבֵּא גְּאֻלְתִּי וּפְדוּת נַפְשִׁי, שְׂאֲזָכָה מְהֵרָה לְהַתְּעוֹרֵר מִשְׁנָתִי, וְלָקוּם מִנְּפִילְתִּי, וְלַעֲמֹד מִיִּרְדָּתִי, וְלַחַיּוֹת מִמִּיתַתִּי, וְלָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת וּבָלֵב שָׁלֵם לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת, אֲנִי וְזַרְעִי וְזַרְעֵי זַרְעִי, וְכָל זֶרַע עַמּוּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אֲמֵן סְלָה.

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מא ❁

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב פב,
'כי תצא למלחמה, פסדר ושלא פסדר')

רבונו של עולם, מה אומר מה אדבר
מה אצטדק, "כי אין מלה
בלשוני הן יהיה ידעת בלה, אחר וקדם
צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת
ממני נשגבה לא אוכל לה", איך יזכה
נער כמוני, לבטל בחינת 'שלא פסדר'
לכחינת 'פסדר'.

במה יזכה נער כמוני, לקשר עצמי
בכל-עת להשם-יתברך באמת,
לקשר השם-יתברך במחשבתי תמיד,
שאזכה בכל-עת לחשב בו יתברך,
ולדבקה בו באמת, ולבטל עצמי וכל
ישותי, וכל תאותי ומדותי, נגדו יתברך,
בבטול גמור באמת, ולהיות כאין וכאפס
ממש, ולידע שפלותי באמת.

עד שאזכה להיות בבחינת 'מ"ה'
באמת, ולהתקשר ולהכלל בו
יתברך באמת, עד שישוב הכל פסדר,
ויתבטלו כל הרצונות של כל המתנגדים
והחולקים כנגד רצוני, שיהיה כרצונך
באמת.

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתעזרני ותושיעני
בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו
משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים
אמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה,
לשוב בתשובה-שלמה לפניך באמת
ובלב שלם.

לעורר לבבו לשוב בתשובה-שלמה
להשם-יתברך על-ידי אמירת תהלים,
ולבא להשער של תשובה השיך לו,
שהוא מכון פנגד האות שלו שיש לו
בארבעים-ותשעה אותיות של שמות
שבטי יה, שהם ארבעים-ותשעה אותיות,
כנגד ארבעים-ותשעה שערי תשובה
שאנו צריכים לשוב על-ידם להשם-
יתברך.

עד שנזכה על-ידי-זה, שהשם-יתברך
ישוב אלינו בתשובה-שלמה, לרחם
עלינו בחסדים רבים ורחמים גדולים,
לסיענו ולעזרנו בכל-עת, להתקרב אליו
יתברך תמיד, מכל המקומות שנפלנו
בהם, ולשוב אליו בתשובה-שלמה,
תשובה על תשובה תמיד.

רבונו של עולם, זכני להיות רגיל מאד
באמירת תהלים הרבה בכל יום,
בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת-
הלב באמת, עד שאזכה על-ידי-זה
להרגיש כאב עונותי, ולשוב עליהם
בתשובה-שלמה.

ואזכה לשמחה גדולה על-ידי אמירת
תהלים, ולעורר עלי כל
ה'עשרה מיני נגינה' שנאמר בהם ספר
תהלים, שהם רפואת ה'בת-מלך', שהיא
'כנסת-ישראל', "ונגינותי אנגן כל ימי
חיי על בית יהוה, בקול רנה ותודה, כי
טוב יהוה פי לעולם חסדו".

כִּי אֶתְּהָ יוֹדַע נִפְלְאוֹת הַדְּרָכִים שֶׁל
תְּשׁוּבָה שֶׁהַמְּשִׁיכּוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁהוֹרִידוּ
אֶת עֲצָמָן וְקִשְׁרוּ אֶת עֲצָמָן עִם הַפְּחוֹת-
שֶׁבַּפְּחוֹתֵיהֶם, אֶפְלוּ עִם פְּחוֹת כְּמוֹנֵי בְּכָל
מְקוֹם שֶׁאֲנִי שָׁם, וְעַדִּין הֵם מְקַשְּׂרִים
עֲצָמָם עִמִּי בְּמְקוֹמִי שֶׁאֲנִי שָׁם עִתָּה,
וּמִצְדָּם לֹא יִבְצָר לְהוֹצִיאֲנִי מִגְּלוּתִי,
וְלֹהֲעֵלוֹתִי וְלֹהֲכַנִּיסֵנִי לְתוֹךְ הַקִּדְשָׁה
בְּאַמֶּת, וְלֹהֲעֵלוֹת אוֹתִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

רַחֵם עָלַי וְזַכֵּנִי, לְהַתְקַשֵּׁר לְצַדִּיקִים
קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ תְּמִיד, וְיִתְגַּלֶּה לִּי
דֶרֶךְ הַקִּדְשׁ דְּרָכֵי הַתְּשׁוּבָה שֶׁהֵם
מִמְּשִׁיכִים בְּעוֹלָם, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה מֵעִתָּה
לְשׁוּבָה בְּתְשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת,
וְלִקְשֹׁר וְלִדְבֹק עִצְמִי אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּאַמֶּת,
בְּתַכְלִית הָעֲנוּהָ וְהַבְּטוּלָה בְּאַמֶּת.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֹא
יִהְיֶה כַּח לְשׁוֹם בְּחִינַת
יְרִידָה, וְלֹא לְשׁוֹם בְּחִינַת עֲלִיָּה, לְרַחֲקֵנִי
חֲסִד־שְׁלוֹם מִמֶּךָ.

כִּי לִפְעָמִים נִתְרַחַק הָאָדָם חֲסִד־שְׁלוֹם
עַל-יְדֵי הָעֲלִיָּה שֶׁאֶתָּה מֵעֵלָה אוֹתוֹ,
דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי רַבּוּי הָעֶשֶׂר וְהַטּוֹב שֶׁאֶתָּה
מִשְׁפִּיעַ לוֹ, אוֹ עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדַּעַת בִּינְדִיעַת
רוּמְמוֹתֶיךָ, כִּי רַבּוּי הָאוֹר מְכַהֵה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ חֲסִד־שְׁלוֹם.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁתִּגְּן עָלַי
בְּכַפְּךָ, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִילֵנִי וְתִגְּן
בְּעַדִּי, שְׁלֹא יִזִּיק לִי שׁוֹם דְּבָר, וְלֹא
אֶתְרַחַק מִמֶּךָ לְעוֹלָם.

הֵן בְּבְחִינַת יְרִידָה חֲסִד־שְׁלוֹם אֶפְלוּ
בְּדִיוֹטָא הַתַּחְתּוֹנָה, אֶפְלוּ בַעֲשָׂרָה

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לְךָ וְלְצַדִּיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֱמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂוֹ עִמִּי, "וְאֲנִי תְּמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקִיף
וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם".

וְאֶתְקָרַב אֵלֶיךָ תְּמִיד בְּכָל הַבְּחִינּוֹת,
בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ חֲסִד־
וְשְׁלוֹם, בֵּין בִּירִידָה בֵּין בְּעֲלִיָּה, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה,
וְאֲצִיעָה שָׂאוֹל הַנֶּגֶד".

בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְתְשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת
מֵעִתָּה וְעַד עוֹלָם, וּבְכַפְּרֵט בְּחוֹדֶשׁ
אֱלוּל הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֵם יְמֵי רְצוֹן שְׁעָלָה
מִשֶּׁה לְקַבֵּל לוֹחֹת אַחֲרוֹנוֹת, וּפְתַח דְּרָךְ
כְּבוֹשָׁה לִילְךָ בָּהּ.

רַחֵם עָלַי מֵעִתָּה, שְׂאֵזְכָּה לְהַכִּין אֶת
עֲצָמֵי מֵהַיּוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי
קְדֻשַׁת חֹדֶשׁ אֱלוּל הַקְּדוֹשׁ, קְדֻשַׁת הַדְּרָךְ
תְּשׁוּבָה שֶׁהַמְּשִׁיךְ מִשֶּׁה רַבָּנוּ וְכָל
הַצַּדִּיקִים אֱמִתִּיִּים בְּעוֹלָם, בְּדְרָכֵי
נִפְלְאוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָאוֹת.

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לְךָ וְלְצַדִּיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֱמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂוֹ עִמִּי, "וְאֲנִי תְּמִיד אֵיחָל, עַד יִשְׁקִיף
וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם".

[ז] לקוטי תפלות ח"ב מד

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב פז, 'פונות אלול הם תקון הברית')

"אני ל'דודי ו'דודי לי הרועה בשושנים". יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכוון 'פונות אלול' בשביל 'תקון הברית', "פי בער אנכי מאיש ולא בינת אדם לי" ואיני יודע הדרך כלל לכוון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לבי בתלמוד תורתך, ועזרני וזכני, ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השייכים לזה. ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך", עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה מינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונים

הנמשכין על ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנוזכה מהרה לתקון הברית בשלמות.

ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים שלום בין כל ישראל ובפרט בין איש לאשתו.

ותעזור לכל ישראל הצריכים למצא זיוגם, בזכות אברהם אבינו עליו השלום, שרמז הסוד הזה של פונות אלול בעת ששלח את אליעזר עבדו לבקש הזיוג של יצחק בנו, ובזכות הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה.

שיזכה כל אחד למצא זיוגו באמת מהרה, ותהיה כרצונו, ולא תהיה מנגדת כנגדו כלל.

רק תהפך רצונה אליו, בשלום ואהבה באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי שום שנאה ושנוי רצון בלב כלל.

ויתנהגו בקדשה ובטהרה, ויצאו מהם דורות רבים, בנים ובנות חיים וקיימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם לעולם.

ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלהותך וממשלתך בעולם כמו שכתוב: "דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך יגידו".

מְזֻמֹּר "לְדוֹד ה' אֹרִי"

כָּל הָאוֹמֵר מְזֻמֹּר כ"ז "לְדוֹד ה' אֹרִי וַיִּשְׁעֵי" וכו', מְרַאש־חֲדָשׁ אֶלּוּל עַד אַחַר שְׁמַחַת-תּוֹרָה, עָרַב וּבָקֵר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ – אָזִי הוּא מִבְּטָח: שְׁמוֹצִיא שְׁנוֹתָיו בְּטוֹב, וַיַּעֲרַב לוֹ, וַאֲפִילוֹ גְזָרָה רְעָה כְּתוּבָה עַל הָאָדָם מִן הַשָּׁמַיִם יָכוֹל לְבַטֵּל. וּמַעֲבִיר מַעֲלִיו כָּל הַמַּקְטָרְגִים וּשְׂטָנִים וּמְאִירֵי תְרִיסִין, וּמַבְטֵל מַעֲלִיו כָּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת, וַיּוֹצֵא בְּדִמוֹס זָכָאִין בְּדִין, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִכְנִיעַ כָּל הַמַּקְטָרְגִים.

כִּי מְרַאש־חֲדָשׁ נִפְתָּחוּ י"ג מְקוֹרוֹת מִי"ג מְכִילִין דְּרַחֲמֵי, וְהֵם מְתַגַּלִּין וּמְאִירִין לְמִטָּה וְכו'. וּלְכַף יֵשׁ בּוֹ י"ג שְׁמוֹת הַיּוֹ"ה וְכו'. וְעַל-יְדֵי אֲמִירָה זו, אָנוּ פּוֹעֲלִין וּמַבְטֵלִין מַעֲלֵינוּ הַבֵּית-דִּין שֶׁל מַעֲלָה, וּמְאִירֵי תְרִיסִין וּמַקְטָרְגִין, שְׂאִין לָהֶם רְשׁוֹת לְקָרֵב כָּלֵל לְדוֹן אוֹתָנוּ, אֶלָּא מְלַפְנֵיךְ מְשַׁפְּטִינוּ יֵצֵא, וְאֵז יוֹצֵאִין אֲנַחְנוּ זָכָאִים בְּדִין.

(סדור האר"ל "ובי שבת", סדר פגנת ראש חדש אלול)

מְנַהֵג אַנ"ש: לוֹמֵר בְּאֶלּוּל אֵת הַמְזֻמֹּר "לְדוֹד ה' אֹרִי" – אַחַר 'נְפִלַת-אִפִּים' לְפָנֵי הַקֹּדֵשׁ. וּבְיוֹם שְׂאִין אוֹמְרִים תַּחֲנוּן, לְאָמְרוֹ לְאַחַר 'תְּפִלַּת שְׁמוֹנֵה-עֶשְׂרֵה', וְאַחֲרֶיהָ 'חֲצִי קוֹדֵשׁ', וּבְמִנְחָה 'קוֹדֵשׁ תַּתְּקַבֵּל'.

(שיחת טרפ"ק קדש ח"ד רכה)

"ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א)

ב.

(ח"א כה, ד)

גִּוְנִין עֲלֵאִין הַמְּלַבָּשִׁים בְּכֶסֶף וְזָהָב, אִין מְאִירִין אֶלָּא בְּשַׁבָּאִים לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוֹמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמְתַנַּהֲרִין אֵלּוּ הַגִּוְנִין וְכו'.

וּכְשֶׁמְתַנַּהֲרִין, אָזִי הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְתַגַּדֵּל וּמְתַפָּאֵר בְּהֵם

וְכו', וְנַעֲשֶׂה מֵהֵם "בְּגֵדֵי יִשְׁע" (ישעיה סא, י).

"יִשְׁע – אֶסְתַּכְּלוּתָא" (זהר יתרו צ:), כְּמוֹ:

"יִשְׁעוּ אֶל ה'" (שמואל ב, כב, מב) – מִחֲמַת

הַפָּאֵר הַכֹּל מִסְתַּכְּלִין בּוֹ, כִּי כָּלֵם מְתַאֲוִין

לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל-זְמַן שֶׁהַכֶּסֶף וְזָהָב אֶצֶל הָעַבּוּ"ם,

אָזִי הַגִּוְנִין נַעֲלָמִים אוֹרָם, וְאִינָם

מְאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוֹמָם, כִּי אִין מְקוֹמָם

אֶלָּא אֶצֶל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, בְּבַחֲיַנַּת (ישעיה מט,

ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר", כִּי שָׁם 'פָּאֵר

הַגִּוְנִין'.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה: הָעַבּוּ"ם תְּאָבִין לְמָמוֹן

יִשְׂרָאֵל, אַף-עַל-פִּי שִׁישׁ

א.

(ח"א ט, ג)

כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהַתְּפַלֵּל, אָזִי בָאִים מַחֲשָׁבוֹת-זָרוֹת וּקְלָפוֹת,

וּמְסַבְּבִין אוֹתוֹ, וְנִשְׁאָר בַּחֲשָׁה, וְאִין יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל וְכו'.

וְדַע: שִׁישׁ פְּתָחִים הַרְבֵּה בַּחֲשָׁה הַזֶּה

לְצֵאת מִשָּׁם וְכו'. אֲבָל הָאָדָם הוּא

עוֹר, וְאִין יוֹדַע לְמַצֵּא הַפֶּתַח.

וְדַע: שְׁעַל-יְדֵי 'אֵמֶת', זוֹכֵה לְמַצֵּא הַפֶּתַח,

כִּי עֵקֶר 'אוֹר הַמְּאִיר' הוּא הַקְּדוֹשׁ-

בְּרוּךְ-הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים כז, א): "ה'

אוֹרִי וַיִּשְׁעֵי" – וְעַל-יְדֵי 'שִׁקָּר', הוּא מְסַלֵּק

אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְכו'.

אֲבָל עַל-יְדֵי אֵמֶת, הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא

שׁוֹכֵן עִמּוֹ וְכו'. וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-

הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אִיךְ לֵיצֵא מִהַחֲשָׁה

הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "ה'

אוֹרִי".

לָהֶם כָּסֶף וְזָהָב הִרְבָּה, בִּי עַל מְמוֹנָם שֶׁל
הַיִּשְׂרָאֵלִי שׁוֹרָה הַפָּאָר וְהַחֵן, וְהַכֹּל תְּאֲבִין
לְהִסְתַּכֵּל עַל הַפָּאָר וְהַחֵן.

וְהֵם בְּחִינַת 'פּוֹתֵל' - "כּוֹתֵל" (זֶהָר מִשְׁפָּטִים
קטז). כ"ו זֶה בְּחִינַת 'שֵׁם־הַקְּדוֹשׁ',
שֶׁהוּא בְּחִינַת 'גּוֹנִין', כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (תְּהִלִּים כז,
א): "ה' אורי", שֶׁהוּא 'אורות הגוֹנִין'.
"וַיִּשְׁעִי", שֶׁהוּא בְּחִינַת "בְּגַדֵי יִשַׁע" הַנ"ל -
וְהוּא "תֵּל שֶׁהַכֹּל פּוֹנִין לוֹ" (זֶהָר שָׁם), וְתֵאֲבִין
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ.

ג.

(ח"א קיב)

הַסְטֵרָא־אֲחָרָא מְסַבֵּבַת הַקְּדוּשָׁה וְכו',
וּבְפֶרֶט מִי שֶׁכָּבַר נִמְשָׁךְ
אֲחֵר עֲבֵרוֹת חֲסוֹזְשָׁלוֹם, הֵם מְסַבְּבִין אוֹתוֹ
מִכָּל צַד. וְכַאֲשֶׁר יַעֲזֹר רוּחוֹ לְשׁוֹב אֶל הַשֵּׁם,
קָשָׁה לוֹ מְאֹד לְהִתְפַּלֵּל וּלְדַבֵּר דְּבוּרִים לְפָנֵי
הַשֵּׁם, בִּי הֵן מְסַבְּבִין אוֹתוֹ מִכָּל צַד.

עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה וַיִּשׁוּב בְּאֵמַת, וַיְדַבֵּר
דְּבוּרִים הָרְאוּיִין לְהִתְקַבֵּל וְכו' - אַזִּי
מִבְּקַע הַדְּבוּר הַמְּאִיר אֶת כָּל הַמַּחְצוֹת וְכו'.

אֲךְ אִיךָ יִזְכֶּה לָזֶה?! - הָעֵקֶר שֶׁהַכֹּל תְּלוּי
בּוֹ הוּא 'אֵמַת', לִילֵךְ בְּדֶרֶךְ אֵמַת לְפִי
מְדַרְגָתוֹ וְכו'.

וְכִיּוֹן שֶׁהוּא בְּמִדְרַגַת אֵמַת - אַזִּי כְּבִיכּוֹל
נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ

בְּעֲצָמוֹ, אֲשֶׁר "חֹתְמוֹ אֵמַת" (שְׁבַת נה. יוֹמָא סט:
וְעוֹד) - וְאִז נֹאמֵר עָלָיו (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אורי
וַיִּשְׁעִי". - וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ, יוֹכֵל לְמַצֵּא
פְּתָחִים הִרְבֵּה לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ וְהַגְּלוֹת שֶׁהוּא
סְגוּר שֵׁם וְכו'.

וְהַמְשַׁכֵּיל הַמְבִין - יֵשׁ לוֹ לְהִתְפַּלֵּל כָּל
יְמָיו: "שִׁיזְכֶּה פַעַם אֶחָד כָּל

יְמֵי חַיָּיו, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֵמַת לְפָנֵי
הַשֵּׁם פְּרָאוּי!"

וַיֵּשׁ בְּזֶה כְּפֹה מְדַרְגוֹת. וּמִי שִׁיזְכֶּה
לְבַחֲיוֹת 'אֵמַת הָאֵמַתִּי' - אַזִּי הַשֵּׁם
אֹר לוֹ - וְאִזִּי הוּא מְאִיר בְּעֲצָמוֹ, בִּי נִתְלַבֵּשׁ
בּוֹ אֹר הַשֵּׁם.

אֲךְ מִי שֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ לְמִדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה
שֶׁל אֵמַת, וְעַל־כֵּלִיזָה הוּא בְּמִדְרַגָּה שֶׁל
אֵמַת, אִף בִּי אֵינוֹ מְאִיר בְּעֲצָמוֹ, מְאַחֵר שֶׁלֹּא
הִגִּיעַ לְאֵמַת הַנְּכוּן - עַל־כֵּלִיזָה הָאֵמַת
הוֹעִיל, שִׁיזְכֵּל אֲחֵר לְהָאִיר בּוֹ. וְגַם בְּזֶה
מְדַרְגוֹת וְעֲנִינִים, יְבִינָם הַמְשַׁכֵּיל בְּעֲצָמוֹ (עֵין
בְּפָנִים).

וְעֵקֶר הַפְּנוּנָה: שֶׁכַּאֲשֶׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ
בְּתַכְלִית הַתְּנַבְּרוֹת הַחֲשֵׁךְ וְהַקְּלִפָּה,
וְהוּא כְּלוֹא וּמְסַגֵּר בְּתוֹךְ הַחֲשֵׁךְ אֶפְלָה,
הַמְסַבֵּבַת וּמְקַפֵּת אוֹתוֹ מִכָּל צַדֵּי צַדִּים
בְּכַפָּה סְבוּבִים רַחֲמָנָא־לְצַלָּן, וְאֵין לוֹ שׁוֹם
פְּתַח וְתַקְנָה וְתַחֲבוּלָה לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֲשֵׁךְ -
אַזִּי עֵקֶר עֲצָתוֹ: שִׁימְשִׁיךְ עֲצָמוֹ לְהָאֵמַת,
וַיְבִיט עַל הָאֵמַת לְאֵמַתוֹ, וַיִּבְקֶשׁ רַק הָאֵמַת
הָאֵמַתִּי.

וּכְנֶגֶד זֶה, אֵין שׁוֹם חֲשֵׁךְ וְסְבוּב שִׁיחֲשִׁיךְ
לוֹ - בִּי הָאֵמַת הוּא הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ
בְּעֲצָמוֹ, וְהוּא בְּחִינּוֹת: "ה' אורי".

וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לוֹ - אֵין שׁוֹם חֲשֵׁךְ
שִׁיחֲשִׁיךְ אוֹתוֹ, וּבּוֹדְאֵי יִזְכֶּה לְרֹאוֹת
הַפְּתָחִים לְצֵאת מִהַחֲשֵׁךְ, בְּבַחֲיוֹת (שָׁם קיט,
קל): "פְּתַח דְּבַרְיָךְ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים".

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי.
צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוֹ וְנִפְלֹו" (תהלים כז, ב)

ד.

(ח"א לו, בסוף)

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי
וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוֹ וְנִפְלֹו".
(תהלים כז, ב). "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין" (זהר ויקרא ד, ג) הִינּוּ:
ה' מַחֲיִין, וְאֵכִילְתֶּם, שְׁנַאֲמַר (שיר השירים ה, א):
"אֲכָלוּ רַעִים", הִינּוּ: ה'תְּחַזְקוּתֶם, הוּא בְּשָׂר
קִדְשׁ, הִינּוּ: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי", שְׁהוּא
בְּחִינַת (זהר): "סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא
וְאַמָּא" - הִינּוּ: תְּקוּנוֹ מִגֵּיעַ עַד ה'מַחֲיִין,
שְׁהֵם אַבָּא וְאַמָּא'.

וְהוּא 'תְּקוּן־הַכְּלָי' - שְׁעַל יָדוֹ: "צָרִי
וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוֹ וְנִפְלֹו" - שְׁהֵם
בְּחִינַת 'שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת'. וְכַשִּׁי־שֶׁבַר הַתְּאֻה
הַזֵּאת, מִמִּילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאֻזוֹת־רַעוֹת.

ה.

(ח"א קא)

עַל־יָדַי שְׁמַתִּיגַע בַּתּוֹרָה עַד שְׁיִזְכָּה
לְהִבִּין אוֹתָהּ - יוֹצֵא מ'אַנְפִּין־
חֲשׁוּכִין ל'אַנְפִּין נְהִירִין. וְנִתְבַטַּל מִמֶּנּוּ
הַשְּׁעֵבּוּד שֶׁל הַמַּדּוֹת וְהַתְּאֻזוֹת־רַעוֹת שֶׁל
הַשְּׁבָעִים עֵכוּ"ם, שְׁהֵם ה'אַנְפִּין־חֲשׁוּכִין.

וְאֵז נִקְרָא: 'אָדָם', בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יט, ד):
"זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם", בְּחִינַת (יְבָמוֹת סא):
"אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאִין הָעֵכוּ"ם קְרוּיִים
אָדָם".

כִּי עֵקֶר שֵׁם אָדָם, זֹכִיךְ עַל־יָדַי הַתּוֹרָה.
כִּי עֵקֶר בְּחִינַת אָדָם, הוּא בְּחִינַת
הַשְּׁכָל הָאִמְתִּי שֶׁל 'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה'

הַקְּדוּשָׁה' שְׁזוֹכִין לְהַשִּׁיג, שְׁכָלוֹלִים
מִה'שְׁלֹשׁ שְׁכָלִיּוֹת: (א) שְׁכָל פְּשׁוּט - בְּחִינַת
'חֲכָמָה'. (ב) וְכַשְׁלוֹמֵד וּמִבִּין - זֶה נִקְרָא
'בִּינָה'. (ג) וְאַחֲרֵיכֵן כְּשִׁיזְדַע ה'תּוֹרָה' - זֶה
נִקְרָא 'דַּעַת'.

וְאֵלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה שְׁכָלִיִּים, הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים י"ה. כִּי י"ה הֵם 'חֲכָמָה
וּבִינָה', שְׁהֵם "תָּרִין רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין"
(זהר ויקרא ד, ג) שְׁכָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד מִה'שְׁלֹשׁ
שְׁכָלִיּוֹת הַנ"ל. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ה הוּא
גִּימְטְרִיא 'אָדָם'.

נִמְצָא: שְׁעֵקֶר שֵׁם אָדָם, הוּא בְּחִינַת
ה'שְׁכָל הָאִמְתִּי, דְּהִינּוּ 'חֲכָמוֹת
הַתּוֹרָה', שְׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּין־נְהִירִין', בְּחִינַת
'הִרְחַקַת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאֻזוֹת וּמַדּוֹת רַעוֹת'.

וְזֶהוּ (תהלים כז, ב): "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים
לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה
כָּשְׁלוֹ וְנִפְלֹו".

"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - זֶה בְּחִינַת: "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין", שְׁהֵם
בְּחִינַת י"ה, שְׁהוּא 'חֲכָמַת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת
'אָדָם'.

צָרִיךְ: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי" - הִינּוּ: לֶאֱכֹל
וְלַחֲמִית ה'עֲצָמוֹת' שְׁלִי, כִּי "אִין
הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלָא בְּמִי שְׁמַמִּית 'עֲצָמוֹ'
עָלֶיהָ" (בְּרֻכּוֹת סג:).

וְאֵז מִמִּילָא: "צָרִי וְאֵיבֵי לִי הֵמָּה כָּשְׁלוֹ
וְנִפְלֹו" - כִּי נִתְבַטַּלִּים בְּחִינַת
ה'אַנְפִּין־חֲשׁוּכִין, וְזוֹכָה ל'אַנְפִּין־נְהִירִין,
'חֲכָמוֹת־הַתּוֹרָה', בְּחִינַת י"ה, בְּחִינַת "תָּרִין
רַעִין דְּלֹא מִתְפָּרְשִׁין", שְׁעַל שֵׁם זֶה דִּיקָא
נִקְרָאִין יִשְׂרָאֵל 'אָדָם'.

וְאָז: כָּל "הַצָּרִים וְהָאוֹיְבִים" שֶׁנֶּאֱחָזִין בְּאֲנַפְיֵי־חֲשׂוֹכִין, בְּתַאוּזָה וּמְדוּת־רַעוּת, "נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים" - כִּי זָכָה לְאֲנַפְיֵי־נְהִירֵיךְ.

וְזָהוּ (שִׁיר־הַשִּׁירִים ה, א): "אֲכָלוּ רַעִים" - הִינְנוּ: "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" - שֶׁהֵם 'הַמְחִיךְ־הַקְדוּשִׁים'. שְׁצָרִיכִים שֶׁהַמֶּלֶךְ וְהַדַּעַת הַקְדוּשָׁה יֵאָכֵל אֶת הַגּוֹף, דְּהִינּוּ שֶׁהַגּוֹף יִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַנְּשֻׁמָּה הַקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ וְהַדַּעַת, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת אֲכִילָה, שֶׁהַמְּזוּן נִתְהַפֵּךְ לְנֶזֶז' כִּנּוּי ל.

"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח" (תהלים כז, ג)

ד.
(ח"א קנט)

כְּשֶׁמְקַרְב לְהַצְדִּיק, אֵף שְׂאִינוּ מְקַבֵּל מִמֶּנּוּ כָּל־גַּם־בֶּן טוֹב מְאֹד. וְהַיְמוּנָה לְבָדָה שֶׁמֵאֲמִין בְּהַצְדִּיק - מוֹעִיל לְעִבוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ. כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה, שֶׁהַמְּזוּן נִתְהַפֵּךְ לְנֶזֶז'.

כְּגוֹן: כְּשֶׁהַי' אוֹכֵלֶת 'צוּמָח', כְּגוֹן 'עֲשָׂבִים' - נִתְהַפֵּךְ הָעֲשָׂבִים לְיָחִי, כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעִיָּה.

וְכֵן מַי' לְמַדְבָּר - כְּשֶׁהַמְּדַבֵּר אוֹכֵל הַי' - נִתְהַפֵּךְ הַי' לְמַדְבָּר.

וְלְכָל־מְקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמְּזוּן - נִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הָאֵיבָר מִמַּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם. כְּגוֹן: הַחֶלֶק מִהַמְּזוּן הַנִּכְנָס לְהַמְּוֶה - נִתְהַפֵּךְ לְמַח. וְהַנִּכְנָס לְלֵב - נִתְהַפֵּךְ לְלֵב. וְכֵן לְשָׂר הָאֵיבָרִים.

וְכֵן כְּשֶׁדְּבוּק לְהַצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ - נֶאֱכָל לְהַצְדִּיק וְנִתְהַפֵּךְ לְמַהוּת הַצְדִּיק מִמַּשׁ. וְכֵן אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהּ גַם־כֵּן הַכַּח הַזֶּה.

וְזָהוּ: "בְּקָרְב עָלִי מְרַעִים לְאָכֵל אֶת בְּשָׂרִי" (תהלים כז, ב) - כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה שֶׁיִּקְרְבוּ "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" (זֶהר וִיקְרָא ד), אֲנִי צָרִיךְ: "לְאָכֵל אֶת בְּשָׂרִי" - הִינְנוּ: לְהַכְנִיעַ הַחֲמֵר.

"לְאָכֵל" דִּיקָא - שְׁצָרִיךְ שֶׁהַנֶּפֶשׁ תֵּאָכֵל הַבָּשָׂר, שֶׁתְּהַפֵּךְ לְמַהוּתָהּ.

ז.
(עלים-לתרופה, יום ו' ערב-שבת-קדש תקצ"ח)

כָּל לֵב מִבִּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק: שְׁבִת־שָׂרִי הוּא מְלַחֶמָה עֲצוּמָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כַּאֲשֶׁר מְקַדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל 'חֹדֶשׁ אֵלּוּל' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אֹרִי. תהלים כז, ג): "אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה וכו' [בזאת אני בוטח]".

אֲבָל "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" בְּיָדָא, בְּכָל מַה שֶׁתְּבַתִּי עַד הַנָּה, בְּקִדְשַׁת שְׁבִת־קִדְשׁ, וּבְקִדְשַׁת תְּשָׂרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֹּל הוּא כַּח קִדְשַׁת הַצְדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁגִּלָּה כְּלִיזָה, וְעוֹסֵק בְּכִלְיָה עֲדוּן - כִּי "גְדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֲלִין ז: וְכוּ').

יתברך, הנה זה ה'מאמר, שעל־ידו נברא חלק פלוני מהבריאה].

וזהו: "לחזות בנעם ה' - ולבקר בהיכלו".

אשרי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה. וזהו העקר: לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה. "דרכיה דרכי נעם, וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז).

"שמע ה' קולי אקרא" (תהלים כז, ז)

ט.

(ח"ב מו; שיחות הר"ן קמו)

המניעה הגדולה שבכל המניעות - היא מניעת הפח. דהינו: מה שמחו ולבו חלוקים מהשם־יתברך או מהצדיק. כי אפלו כשמשבר המניעות שיש לו לנסע להצדיק־האמת ובא לשם - עם־כל־זה כשמחו חלוק וקשה לו קשיות ויש לו עקמומיות בלבו על הצדיק, זאת המניעה מונע אותו יותר מכל המניעות.

וכן בתפלה - שבתחלה יש לו כמה מניעות על התפלה, ואחר־כך כשעובר עליהם ובא להתפלל, בשלבו עקם ופתלתל מהשם־יתברך - זאת המניעה, הקשיות שבלבו, הם המניעה הגדולה מכלם.

ואזי צריך לצעק לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי הלב, ואזי השם־יתברך שומע קולו ופונה לצעקתו. ויכול להיות: שמזה בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל. - ועל־כל־פנים השם־יתברך שומע קולו, שזה ישועתו.

"שבת בבית ה' כל ימי חיי, לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" (תהלים כז, ד)

ח.

(ח"ב עא)

כל הנבראים וכל ההולדות, הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ה'הולדה' - על־ידי ה'צדקה', שעל־ידיה נעשה כלי לקבל מ'נעם העליון', שעל־ידי־זה נעשה ה'הולדה', ועל־ידי־זה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך.

כי 'צדקה' היא נדיבות לב, כמו שכתוב (שמות כה, ב): "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". ו'נדיבות לב' - הינו: שנפתח ונתנדב הלב.

ועל־ידי־זה נפתחין שבילין דלפא, ונעשין כלי לקבל שלהובין דרחימותא, שנמשכין מ'נעם העליון'. שעל־ידי נעם העליון, מתעורר ה'אהבה', בחינת: "שלהובין דרחימותא, שעל־ידם ה'הולדה" (תקוני־זהר לא).

וזה אותיות 'תרומ'ה' - הם סופי־תבות (תהלים כז, ד): "לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו" - כי 'תרומה', הינו 'צדקה' שהיא נדיבות לב, בחינת: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" - על־ידיה נעשה כלי לקבל מ'נעם השם', שעל־ידי־זה נמשך ה'תגלות כבודו יתברך', שהוא בחינת: "ובהיכלו בלו אמר כבוד".

[באור מתוך התורה: שאצל אלו שהם 'בהיכלא דמלפא', ה'כבוד' הוא בלו אומר, בלו מאמר - כי ה'כבוד' שיש להם, הוא בלו רק בשביל ה'מאמר' שנתנה בשביל זה ה'כבוד', אשר על־ידו נברא חלק מהבריאה. כי יש כבוד פרטי לכל מאמר ומאמר של "העשרה מאורות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), אשר בשביל אותו הכבוד, כדי שייגיע כבוד זה להשם-

וְזָה אוֹתוֹת 'קִשְׁיֵי' א' - ראשֵׁי-תְבוּת:
"שִׁמְעֵי יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא" (תְּהִלִּים כז, ז)
- שְׁצָרִידֶךָ רַק לְקָרוֹת לְהֵשֶׁם כְּשִׁמְתַגְבֵּר עָלָיו
הַקִּשְׁיָא וְהַכְפִּירָה.

וְעַל-יָדַי ה'צִעֲקָה, זֹכִין לְאִמוּנָה. כִּי
ה'צִעֲקָה בְּלִבּוֹ בְּעֲצָמָה, הוּא
בְּחִינַת 'אִמוּנָה', רַק שֶׁה'אִמוּנָה' הוּא בְּקִטְנוּת
גְּדוֹל, וְעַל-יָדַי ה'צִעֲקָה בְּעֲצָמָה, יְכוּל לְזַכּוֹת
לְאִמוּנָה' - הֵינּוּ: לְהַעֲלוֹת וּלְגַדֵּל אֶת
ה'אִמוּנָה, עַד שִׁיסְתַּלְקוּ ה'קִשְׁיֵי' מִפָּנָיו.

וְאִפְלוּ אִם אֵינּוּ זֹכֶה לְזֶה עֲדִין - אִף-עַל-
פִּי כִּן ה'צִעֲקָה בְּעֲצָמָה טוֹב מְאֹד,
כִּנ"ל. כִּי אִף-עַל-פִּי שְׂבָאִים עָלָיו כְּפִירוֹת
גְּדוּלוֹת וְקִשְׁיֵי, עִם-כָּל-זֶה מֵאֲחֵר שְׂצוּעֵק
עַל-כָּל-פָּנִים בְּלִבּוֹ - בּוֹדֵאי עֲדִין יֵשׁ בּוֹ
נִיצוּץ וְנִקְדָּה מִה'אִמוּנָה-הַקְּדוּשָׁה. כִּי אִם
חִסְיוֹשְׁלוֹם לֹא הָיָה בּוֹ עוֹד שׁוֹם נִקְדָּה
מִה'אִמוּנָה כָּלֵל, לֹא הָיָה צוּעֵק כָּלֵל.

"לְךָ אָמַר לְבִי בְּקִשְׁוֹ פָּנָי, אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ"
(תְּהִלִּים כז, ח)

י

(ח"א סו)

כְּשִׂאוֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבְטָהֳרָה - אָזִי הוּא
בְּחִינַת: "לְחֵם הַפָּנִים" (שְׁמוֹת לז,
יג; לט, לו), כִּי ה'שִׁכְּלִי הוּא ה'פָּנִים, כְּמוֹ
שְׂכָתוֹב (קִהְלֵת ח, א): "חֲכַמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו".
אָבֵל כְּשִׂאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה - אָזִי אוֹבֵד
'פָּנָיו', הֵינּוּ ה'שִׁכְּלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲיַנַּת
'שְׁנָה'. כִּי עַקֵּר הַמֵּאֲכֵל הוּא לְהַחֲיוֹת ה'לֵב'
וְכו'.

וּכְשִׂאִין הַמֵּאֲכֵל מְבַרֵר, וְאִין אוֹכֵל אוֹתוֹ
בְּקִדְשָׁה - אָזִי מִבִּיא 'רַע' אֶל

ה'לֵב. וְעַל-יָדַי "רַע הַלֵּב", נִתְקַלְקַל
ה'פָּנִים, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (נִחְמָזָה ב, ב): "מִדְּוַע פָּנֶיךָ
רָעִים, אִין זֶה כִּי אִם רַע לֵב".

וְכִן לְהַפְּדוֹ: 'בְּקִשְׁתַּת הַפָּנִים, דְּהֵינּוּ שִׁיחֲזוֹר
וַיִּבְקֹשׁ פָּנָיו - הוּא תְּלוּי ב'תְּקוּן הַלֵּב',
כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים כז, ח): "לְךָ אָמַר לְבִי
בְּקִשְׁוֹ פָּנָי".

וְעַל-כֵּן לְפַעְמִים עַל-יָדַי מֵאֲכֵל שְׂאִין
מְבַרֵר, שְׁעַל-יָדוֹ נִתְקַלְקַל ה'לֵב'
- עַל-יָדֵי-זֶה אוֹבֵד ה'פָּנִים, וְנוֹפֵל מִחוּ
לְבַחֲיַנַּת 'שְׁנָה'.

יא

(ח"א קלח)

"לְךָ אָמַר לְבִי בְּקִשְׁוֹ פָּנָי" (תְּהִלִּים כז, ח).
פִּרְשׁ רַש"י: "בְּשְׁלִיחוֹתֶךָ". כִּי עַקֵּר
ה'אֵלְקוֹת' ב'לֵב', כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (שָׁם עג, כו):
"צוֹר לְבָבִי".

וְכִי שֶׁהוּא "בַּר לֵבָב" (שָׁם כד, ד), בְּבַחֲיַנַּת
(שָׁם קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" - יוֹכֵל
לִידַע עֲתִידוֹת, עַל-יָדַי מַה שֶׁהַלֵּב אוֹמֵר לוֹ -
שֶׁהוּא דְּבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

וְזֶה-הוּא: "לְךָ אָמַר לְבִי בְּקִשְׁוֹ פָּנָי", "לְךָ -
בְּשְׁלִיחוֹתֶךָ" כִּנ"ל - כִּי מַה שֶׁהַלֵּב
אוֹמֵר, הֵם דְּבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

יב

(ח"א קנו)

מַה שְׂמִדְּבָרִים בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ, הוּא בְּחִינַת
'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ'. וְדוֹד הַמְּלִיךָ עָלָיו-
הַשְּׁלוֹם שֶׁהָיָה מְעַלְתּוֹ גְּדוּלָּה מְאֹד, יִסַּד מְזָה
סִפֵּר תְּהִלִּים.

וְכִן כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ הוּא בְּחִינַת 'רוּחַ-
הַקֹּדֶשׁ', כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (תְּהִלִּים כז, ח): "לְךָ

מחשך לאור, ויחזירהו בתשובה-שלמה באמת! - ואל יתן דמי לו עד שיענהו.

ואף-על-פי שהוא קורא וצועק להשם-יתברך זה זמן רב מאד,

ועדין הוא רחוק מאד מאד - אף-על-פי-כן אם יהיה חזק ואמיץ בתפלות ובקשות, בודאי סוף כל סוף יענהו השם-יתברך, ויקרבו לעבודתו באמת, בודאי בלי ספק.

"רק חזק ואמיץ" (יהושע א, ז).

ובכמו שאמרנו רז"ל (ברכות לב: "שתפלה

צריך חזק, כמו שכתוב (תהלים כז,

יד): "קנה אל ה' חזק ואמיץ לבך וקנה אל ה'".

ופרש רש"י (בתהלים שם): "ואם לא תתקבל תפלתך, חזר וקנה" [ורש"י בברכות

שם: "קנה" - והתחזק, ולא תמשך דך, אלא חזור וקנה] - וכן לעולם, "עד ישקיף וירא ה' משמים" (איכה ג, ט).

ובבאר זאת בדברינו כמה פעמים. אך

צריכין לכפל ולשנות זאת ולזכר

זאת בכל יום ויום - כי יש כמה וכמה מיני חלישות ובלבולים על-זה בלי שעור, מה שאין הפה יכול לדבר והלב לחשב.

על-כן צריכין לחזר זאת אלפים פעמים

- כדי שיתחזק ויתאמץ לעמד על

עמדו, להתפלל ולהתחנן לפני השם-יתברך תמיד: שיקרבהו לעבודתו, יהיה איך

שיהיה. "נשא לבבנו אל פנים אל אל בשמים" (איכה ג, מא). "כי לא יטש ה' את עמו ונחלתו לא יעזב" (תהלים צד, יד). "חסדי ה' בי

לא תמנו, כי לא כלו רחמיו" (איכה ג, כב).

אמר לבני", כמו שפרש רש"י: "לך - בשבילך ובשליחותך, אמר לי לבני". שכל הדברים שה' לב' אומר - הם דברי השם-יתברך ממש, והוא בחינת 'רוח-הקדוש'.

"קנה אל ה' חזק ואמיץ לבך וקנה אל ה'"

(תהלים כז, יד)

יג.

(ח"ב קא)

עקר כלל ושרש ויסוד של כל העצות להתקרב להשם-יתברך, הוא רק

אמירת תהלים, ושארי תחנונות ובקשות, והתבודדות לפרש שיהתו בינו לבין קונו,

לבקש מלפניו שיקרבהו לעבודתו יתברך.

ורק על-ידי-זה זוכין לנצח המלחמה, אם יהיה חזק ואמיץ מאד תמיד,

להעתיר ולהתפלל ולהתחנן לפני השם-יתברך תמיד, יהיה איך שיהיה - אז בודאי

ינצח המלחמה. אשרי לו! - כך הבנו מדברי רבנו ז"ל.

כי אף-על-פי שנמצאים כמה עצות טובות בספרי רבנו ז"ל, שהם מלאים

עצות להתקרב להשם-יתברך - אף-על-פי-כן על-פי-רב קשה להאדם לקיים העצה

בעצמה.

על-כן העקר הוא: תפלות ותחנונות ובקשות, יהיה איך שיהיה, על-

כל-פנים ידבר בפיו באיזה בחינה שהוא. ויבקש מהשם-יתברך תמיד: "שיוציא אותו

לקוטי תפלות

מזמור "לְדוֹד ה' אֹרִי"

⊗ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ⊗

"ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א)

"אורי" - בראש-השנה. "וישעי" - ביום-הפפורים.
(מדרש תהלים, מזמור כז)

שנזכה למצא ה'פתחים' בחשך - על-ידי דבור של
אמת, שהוא 'אור המאיר', בחינת "ה' אורי וישעי"

כי אתה ידעת יהוה אלהי: אשר אין לי
שום פתח הצלה אחרת, כי אם על-
ידי-זה, על-ידי שתזכה אותי לדבר
'דבורי אמת' לפניך כראוי.

ותעזרני ברחמיך הרבים, לילך בדרך-
אמת תמיד, ואזכה שלא יצא
דבר שקר מפני לעולם, ותשמרני ברחמיך
הרבים, שלא יצא שום שקר מפני, אפלו
בטעות שלא בכונה, רק כל דבורי יהיו
דבורי אמת תמיד.

ותיחד את לבבי אליך, שאזכה תמיד
להטות דעתי ומחשבותי אל
האמת לאמתו, ואתה תסיעני מן-השמים,
לדרוך ולילך בנתיב האמת תמיד, ולא
אטה מדרך האמת ימין ושמאל.

"הדריבני באמתך, ולמדני כי אתה
אלהי ישעי, אותך קויתי כל
היום. שלח אורך ואמתך המה ינחוני,
יביאני אל הר קדשך ואל משכנותיך,
ואל תצל מפני דבר אמת עד מאד, כי
למשפטיך יחלתי".

ותעזרני ותושיענו בחסדיך הנוראים
והנפלאים, שנזכה לקים עצה
הקדושה הזאת, שנזכה להוציא מפינו
'דבורי אמת' לפניך, בתפלותינו
ותחנותינו ובקשתינו, עד אשר לא יהיה
שום פח לשום חשך ואפלה, למנע אותנו
חסוֹשֵׁלוֹם מתפלתנו ועבודתנו.

ובכל מיני חשך ואפלה הרוצים
להתגבר עלינו בכל-עת, ובפרט
בשעת התפלה, בכלם נוכל למצא
הפתחים, על-ידי דבור האמת שנוציא
מפינו, לצאת על-ידו מאפלה לאורה,
מחשך לאור גדול. "כי אתה תאיר נרי
יהוה אלהי יגיה חשכי". ויקים מקרא
שפתוב: "יהוה אורי וישעי ממי אירא,
יהוה מעוז חיי ממי אפחד".

וַיִּתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וַתֵּאָזֵן שׁוֹעֲתֵינוּ,
וַתִּקְשֵׁיב תַּחֲנוּתֵינוּ, וַתִּמְלֵא כָּל מִשְׁאֲלוֹת
לְבַנּוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאִפְּן שְׂנֵזֶפֶה
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ
וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

⊙ [ב] לקוטי-תפלות ח"ב יג ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יז, 'להיות שמח וטוב-לב בשבת')

"ה' מעוז חיי ממי אפחד" (תהלים כז, א)

שְׂנֵזֶפֶה שְׁלֵא נִפְחַד מִשׁוּם-דָּבָר
שְׁבַעוֹלָם, רַק מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְבַד

וַתִּתְעוֹרְנֵי וַתּוֹשִׁיעֵנִי, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיהַ
עַל-יַדֵּי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ, אֶת כָּל
הַיְרָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלֶיךָ לְבַד תִּתְבָּרַךְ.

שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוּם יִרְאָה נְפוּלָה, שְׁלֵא
אֶפְחַד וְלֹא אֶתִירָא מִשׁוּם בְּרִיאָה
שְׁבַעוֹלָם, לֹא מִשׁוּם שָׂר וְאֲדוֹן, וְלֹא
מִשׁוּם אָדָם, וְלֹא מִשׁוּם חַיָּה רְעָה
וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוּם דָּבָר שְׁבַעוֹלָם, רַק
מִמְּךָ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וַתְּהִיָּה
יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אַחְטָא.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי לִירְאָה שְׁלֵמָה
וְאֵמֶתִית, "לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם
הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ",
אוֹתוֹ לְבַד אִירָא, וְבוֹ אֶבְטַח וְאֶשְׁעַן, וְלֹא
אֶפְחַד מִשׁוּם-דָּבָר שְׁבַעוֹלָם.

וַיִּקְרֵם בִּי מִקְרָא שְׁכַתוֹב: "יְהוָה אֲרִי
וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מְעוֹז חַיֵּי
מִמִּי אֶפְחַד. וְנֶאֱמַר: יְהוָה לִי לֹא אִירָא,

וְאִזְכָּה תָּמִיד, לְשַׁפֵּךְ שִׁיחִי וַתִּפְלְתִי
וַתַּחֲנַנְתִּי לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
וַתִּתְעוֹרְנֵי שְׁאוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחֲתִי לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ, כִּי צָרְכֵי הַמָּה
מְרַבִּים מְאֹד, וְיָדַעְתִּי קִצְרָה לְבָאֵר
וּלְפָרֵשׁ. אֵלּוֹ כָּל הַיָּמִים דָּיו וְכָל אֲגָמִים
קוֹלְמָסִין, אִי-אֶפְשֵׁר לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפְס
קִצָּה מִצָּרְכֵינוּ הַמְרַבִּים מְאֹד.

כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלְנוּ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
שׁוּם מְדָה רְעָה וְשׁוּם תְּאוּוָה רְעָה
מֵאַתְנוּ, וְאֲנַחְנוּ רַחוּקִים מִמְּךָ בְּתַכְלִית
הַרְחוּק.

וְאַתָּה-עַל-פִּי-כֵן, בְּכָל-עֵת שְׁאֲנַחְנוּ
בָּאִים לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתֵנוּ
לְפָנֶיךָ, נִסְתַּם פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵינוּ, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְדַבֵּר שׁוּם דְּבוּר כְּרָאוּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה אֱלֹהִים, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לְבַבְנוּ,
וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. חֲנִנּוּ
וְעַנּוּ, וְהִכֵּן לְבַבְנוּ, וְזַכְּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לְדַבּוּרֵי-אֵמֶת לְפָנֶיךָ, בְּאִפְּן שִׁיפְתַּח לָנוּ
אוּרְךָ הַגָּדוֹל עַל-יַדֵּי-זֶה, שֶׁהוּא עֶצֶם
הָאֵמֶת.

וְנִזְכָּה עַל-יַדֵּי-זֶה לְפָרֵשׁ שִׁיחֲתֵנוּ
וַתַּחֲנַנְתֵּנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת
כְּרָאוּי, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּאֵמֶת כָּל
צָרְכֵינוּ. וְכָל מָה שֶׁחָסַר לָנוּ בַּגּוּף וּנְפֶשׁ,
הַכֹּל נוּכַל לְפָרֵשׁ וּלְבָאֵר לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת
פִּינוּ.

עַד שְׂנֵזֶפֶה לְשַׁפֵּךְ לְבַנּוּ כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ
יְהוָה, בְּתַפְלוּתֵינוּ וַתַּחֲנַנְתֵּנוּ,

מה יַעֲשֶׂה לי אָדָם". וְנֹאמֵר: "בְּאֱלֹהִים
בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא, מִה יַעֲשֶׂה בְּשָׂר לִי".
וְנֹאמֵר: "הִנֵּה אֵל יִשׁוּעָתִי אֲבַטַח וְלֹא
אֲפַחַד, כִּי עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה יְהוּה וַיְהִי לִי

לִישׁוּעָה. וּשְׂאֲבַתְּם מִיָּם בְּשָׂשׂוֹן מִמַּעֲיָנִי
הִישׁוּעָה".

דָּעַם רְבִינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן
בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלֶת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמֵתִיִּים!
וְאֵל יִמְנְעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנֵעַ! וְאֵל יַעֲכִבֵנוּ שׁוּם עֹכֹב!
וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִידָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:
לִילְךָ וְלִבָּא וְלִהְתַּאֲסֵף אֵל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַבְּשָׂרִים, הַמְּתַאֲפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמֵתִיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי תפלות ח"ב כט)